

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXG

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἱατρικὴν ἐξέμαθε· μαίνοντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος· Φαρμάκου δόσει, ἀτελέσθην αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μαμυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novitiam furiosam sanare iussus, cum non pareret, denuo abdicatur.

ΟΤ καὶνὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γυγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῶ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατήρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν σὺν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς ματίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν σὺν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶν γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάβοιμι· ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desuit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχῶν· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες δι-
κασταί, ἐπὶ τῇ μητρυῖᾳ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχούμενον. Δι' αἷς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἴομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπολογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὧ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendēant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρήναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπαν τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προσωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευνον ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καβεστηκός πατὴρ, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ κατ' υἱοῦ συντιθέναι καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβोलισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖστος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μετὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egreffus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris verfarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud externos medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρῶντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτὸς γενέσθαι περιέμεναι. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνοραῖν εἴτε ἰασιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τῆνικαῦτα, ἦν μὲν εὐμεταχειρίστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἦν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἰδῶμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
4 Φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcescerer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-
sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν Φυλάττοντες, οἱ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ Φάρμακον τεβαρρηκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρὺ αἰσχυρὴ, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαυτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδείλίαςας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συμβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum iam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enimvero nihil ego deterri me passus, qui scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὃν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὰ κεφάλαιον, σῶος μὲν αὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἔσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῆνε δὲ καὶ ἡ μητριὰ, καὶ Θανερὰ
πᾶσι ἦν χαίρουσα, καὶ αὐτοὶ εὐδοκимоῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φρονεῖντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βὼν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ
εὐεργέτην ἀπακαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
τοῦτο γινόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
χορηγεῖ· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῇ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινες καὶ χράαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
οἷον ἐκ φθόγου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me-
sibi de novo assumpsit, fervatorem & bene meritum appel-
lans, passus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδαῖς ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητρὺ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ὣς ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέορθε,
 καὶ ἐς τοῦ μφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πρᾶξις ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δὲ τίνα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὄρων, ἐγὼ μὲν ἡνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὠκτεῖρα ἀξίαν οὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέ-
 γουσιν ἀρσενικᾶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

οἶον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι γίνετα πολὺς παράλογος,
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνεπίστατος λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione esse, qui recepissemus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam; quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
 οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
 τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
 ἐγχεῖν Φάρμακον. ὤρετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
 μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰ ῥῥώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
 σίαν τὴν Θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
 τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
 ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
 γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καδυφείσθαι, καὶ προδιό-
 ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθενείαν τῆς τέχ-
 νης. καὶ πάσχει μὲν σὺνηθες τοῖς λυπνυμένοις ὀργίζον-
 ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάληθ' λέγου-
 σι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς
 αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
 γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύττει
 βούλεται, ἢ εἰδῆ σὺκ' εἴ ὅμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύττει
 βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν
 πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπι-

χειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσσι μὴ δοκεῖν τοῖς
 νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
 V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
 pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
 novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
 camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
 bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
 nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
 posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
 teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
 mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
 que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
 omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
 tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
 pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
 vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομα-
 βέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐβέλωσιν ἀπο-
 κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
 ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
 οὕτω καὶ τῶν παίδων προϋνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὸ
 πάσχωσι. καὶ διὰ ταῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἐφη γίγνεσθαι,
 εὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
 σε, καὶ δοκιμαστάς ἐκάθισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργήν,
 μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδει γὰρ πολλοῖς
 πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
 μὲν ψευθεῖν τινα διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πι-
 στεύοντα ἢ γυναῖκα ἐχθρῶ. αὖκουσιν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
 γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς
 ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
 9 δίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν κατα-
 λείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λί-
 γων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στο-
 χασμοῦ ὑπεμφάνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρί-
 τασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν
 ποιῆται, ἀλλὰ νομίμως κέχρηται, καὶ
 πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
 neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
 que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
 irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
 prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
 iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
 tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
 iustum sit iudicatuross. Norat enim, multis saepe irrationa-
 biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
 fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
 cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
 neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quo-
 que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
 relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

πῶς ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρίναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικας, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγνακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἣν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

folam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvere iras, paulo post autem solvi, & rursus aequè valere, atque omnino fursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγνόουν ἀναβρε-
 10 ψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χῆσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 τηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπῆρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅποταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγεννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτα, καὶ αἰδῖον, καὶ πολὺ, καὶ ῥαῖδιον, μεῖζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, 11 πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεπονημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἕξωρος ἦδη, καὶ ἕωλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδάπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ πού καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

emagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconcilians, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐΦεῖναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοῖς συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιός ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιός αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; fin aliqui ultro de iudiciis convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ Φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὥομην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἀδι-
 κον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ Φύσει, καὶ αὖθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τὸν ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεῖς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἠδαικον, ἐλεύθερον ἀΦῆκας εἶναι, ἃρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό Φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρὸν. οὐ-

ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti. Equidem ne-
 que, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi semel factum, dissolvere iniquum
 est. Illum autem, qui natura, deinde rursus voluntate &
 sententia tua in domum adscitus est, quomodo rationabile est
 rursus expellere, & uno familiae iure privare saepius? Si
 vero servus fuisset, tuque primo, malum me putans, vin-
 xisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me in-
 iustum egisse, liberum dimisisses: numquid tibi aliquando
 irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se ab-
 dicatum sponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 supersint, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε
 τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα·
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δὲν ἡδικημένος ὥς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 πονθώς, παρηγέτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτήρα ἑαυτοῦ,
 καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σωθέντα δὲ ἐμὲ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 φευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θερα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ραδίως
 ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον
 οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὧ ἄνδρες δι-
 κασταί, οὐδὲ τὸ τυχόν εὖ πεποιηκώς αὐτόν, ὅμως τῶν
 τοιούτων κῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem persol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affecti illum, qui talibus nunc poe-
 nis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἵστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπῆλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

acta sunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocaſti. Non igitur iuſtum eſt, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio iam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conſiſtantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo porius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiffimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὰ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην ταύτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σῶσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιήτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρόσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis;
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui *iacentem* erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ἔτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἤττους εἶναι
ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ἂν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλήτος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὕ-
τως ἐπισφαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiicissent, seque impares morbo fassi es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte,
invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus
fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de
abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi,
legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reductum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi.
Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem,
ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δέ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφίσσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδέν τούτων ἀπάκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προσδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἰασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὑπνοὺς ἐπιννοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν οἱ μεμνηότες δέ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσνηιόχῃτοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximis quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ιατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι, ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεῖ κα ἀκέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σῶζω καὶ διαφυλάττω, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἑμαυτῷ, καὶ ἀδικῶ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ Φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim sæpe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine conflictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittitis, & pro sua libidine interpretari leges contra optime de se meritum patiimini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo & custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse mihi faciat. Si vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturæ vim despicit; & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως ὦ παιδὸς, Φιλαῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παροραῖ, οἱ τοὺς οὐδεν ἡδικηκότας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμ-
 φαρᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam in-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exosus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλει· κακῶς ἐρμηνεύεις, ᾧ πᾶτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ εἶναι ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίας ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδάσκει κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἐτι τούτῳ ἔξεσθιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adjuvant. Contumeliose tradas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considera, si quem iniuriae exoesum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παρα-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἡδὲ δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὐθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοὶ τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσάκις ἂν ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀπακηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς πειεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μὴ. αὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ῥομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus; neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, fatis, puto, demonstratum est. Iam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, magnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο.
τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων αἰτιά; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρήκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοςκὸς ὕβρισταί; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριά; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, Φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ φέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προσταττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ θυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκενὸ Φημι, ὡς
ὡ πάντα προσταττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

flituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum*
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*,
inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis;* & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, *disputare* paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· εἰάν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· εἰάν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύης, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· εἰάν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάτῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμφεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παισιν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μὴδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταῦτ' δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦε, τὴνδ' δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνων

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσω σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μῶτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παιδεύμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ἰδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδη ἐλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἀπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τυ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετεῖαι καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρῆ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiam si hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indotus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit*?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

2.4 δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐννόησον,
 ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῶν με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὦν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλουκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνας
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνας Φαρμάκων παρασκευὴν;
 εὐδ' ἦντιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγώ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαί-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25 δὴ δεῖ τὴν εὐπορίαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰὲν θεραπεύειν, ὅποσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴμην τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, averfatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, & dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum dominus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanquam* muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet beneficentia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, causa constitui, cur invito imperari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel aliquem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministrandi: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem fuscitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέ-
ταπτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
μνηε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
λαττε ἤδη τῆς νόσου. ταῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκοῦ-
σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
ἀπείρῳ ἱατρικῆς. εἰ δὲ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά
ἐστίν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
ἱασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
ρά, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
σθαι τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου
τὰ περὶ τούτων φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπεπόκαλον,
μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε

17 Ἐξαγώνιον) *Ἦτοι ἔγω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter depofita;
possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
omnino videatur, indocto praeferim, & medicinae impe-
rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
rebit, quantum distent, non velle aliquid, & non posse.
Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν
 θε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλάττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν Θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντός εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥάδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis exsistere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiuntur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένη, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καὶ ἐκάστους τόπους. οἷτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους,
 ἢ εὐΦορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίυι
 28 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 ῥῷσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπλου τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπὶ ῥόια· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἰασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἄτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσai, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τοῦν μέσω, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθύς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ
εὖσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκάπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba
sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia,
magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita mor-
bis, & curationem non sustinentia, & ad furores prae-
sertim magis inclinata. Cum enim multum iracundias ha-
beant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem
parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniussum
ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem po-
scere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines
vita tota, & omnibus actionibus; & studiis omnibus, sta-
tim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam fure-
re, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia
sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur;
sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri
possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλειό-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλυγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιοπίστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τί, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνῆναι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχουσθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἑτέραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ταῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσούσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διетάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις,
ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε,
καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι
δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἰ τις ἀπαλλά-
ξει, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κακέينو, ὦ
πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἐτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
προχείρως φάρμακον ἐγχεαὶ ἐτόλμῃσα, δεδιὼς τὴν τύ-
χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὅρας ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
contra aliquem vellemens, aut invidia adversus inimicum
felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
neribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem
efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt; & forte nu-
per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
rumtamen tenetur, neque a praesentibus multis sanari me-
dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
beraverit eam; rum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἶνται πάντες εἶναι τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πα-
σαις μητριάϊς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικεῖαν αὐτὰς μεμνημένοι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν; ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγενέαι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναίκος, ὧ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῤῥῶν ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων Φθονεῖσθαι. εἰ δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρρημος γενόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανεέλθοι; (Φιλεῖ γὰρ πῶς τὰ τοιαῦτα ἐπ-
βιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonæ sint, & communem quendam mu-
liebrem furorē omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolam curationem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris mæ: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operæ pretium, nisi me ad hoc solum iurges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἑμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐθις ἀναλαμβάνειν πῶποτε πιστεῦσαί με θεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνη, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπη, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

1 ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὦν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγὼ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ θβονούντων Φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλαξάιμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοῦ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῶν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἔτσι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπέστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλαξάιμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖντος. παρὶδρεύει δὲ τῷ δεῖντι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γενικῇ, συνικαί δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta nosler Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὥμους ὑπειλῆφθαι, καὶ τῷς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσσεθαι. καλῶ δέ, ὡς ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δή-
που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως, ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2
τῶν ἀφανῶν ἐκ' Ἀκράγαντι ὦν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγανώς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσ-
εσχηκώς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικῶν ἐμαυ-
τὸν παρέχων, τῷς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαιόν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθένε-
στον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικῶν) Πρέποντα τοῖς πολ-
λοῖς. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
πεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται
δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρομένη ἔχων
οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθένεστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐ-
στηρὴν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα
διπλὸν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκευα-
σίαν ἡθους, ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἐκάστου

ὑπάρχοντος, οἷον εἰ μὴδὲν ἐπισυρο-
μένου ἀλλότρινον. Τοῦ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχία,
ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλεται
σημαίνειν τὸ αὐθίκαστον, σημαίνει
γὰρ τότε τε ἀπλοῦν καὶ ἄδολον, καὶ
ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἵτοιμον πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρρυθμον
σημαίνειν φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimium arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis allus bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animi applicui, semper popularem me in civitate praefecti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad summum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπεὶ δὲ εἴρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δὴς ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούτῳθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀπτικὸν ὄν, εἰ μὴν
 μετὰ τοῦ τρόπου γράψῃς, δασύνειν
 οἰεῖται. εἰ δὲ χάρις τοῦ τρόπου,
 ἄξυνει μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφοτέρω. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. Διδ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύχησεν, ἐκίγα-
 γε τὴν ἰτίαν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεκαιοῦντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαῖον ὅτιος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrestant in republica, eosdem insidias mihi frutere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quatu-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰστοιμίᾳ, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπέισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὸν καὶ ἰστοιμίας ἀγ. G.

5 'Εσπέισμην.) 'Εφελιούμην. G.

10 'Αναστάσεσιν) 'Ἦγουν ἀνιγί-
 σισιν. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ Ἐπεὶ κλῆς. G.

12 'Εφεστώτων) Περισταμέντων.
 G.

ibid. Neolaia) 'Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἀθροισμα
 τῶν νέων. V.

13 Προϋνόουν) 'Ενεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γυνικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistratuum
 negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβουίαις, διήγον' ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφίβων δια-
 Φθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή. ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἡδὴ δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφείναι τὴν ἀρχήν,
 καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἂν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθεὶς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐξήτουν ἐτι· κα-
 χῶ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβουίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 εὐαχίαις ἢ δυσίαις. V.

ibid. Διήγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν 16 ἐνιαυτῶν τυγ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μνῦσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σιστάς ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σήμαινε ὅτι ὁ παρὰ
 κοινὰς γράφεται, ὅπως μηκέτι τότε
 γίνονται, ἐποίησα τότε, τιθίσαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τότε ὀπισθεῖν πρὸς τὸ
 κατωθεν ἐπιφερῆσαν τὸ τοῦτο, καὶ
 φασίν, τοῦ ὅπως γίνονται τότε τοῦ-
 το εἶναι. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθέως, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεικείμεν. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immixti satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset; ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤβροιζον, καὶ χρήματα ἐπὶορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδόδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπένουσιν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξείπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ 5 τοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευῆσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικὸν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήγαγον, συνίσταν. G.

2 Ἐπὶορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἑλλειπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἡ τοῦ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ αὐτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοῦ Φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνησάντες, καταλαβάντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consularis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληφθεῖς, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων.
 πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀπο-
 δημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ
 τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλαν-
 θρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φεῖδωσθαι, καὶ
 ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὑ-
 στατα; μᾶλλον δὲ γυμνῇ ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν,
 καὶ τὰ Φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ
 μὲν τοιαῦτα πάνυ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀν-
 δρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἐμφρονος, καὶ ἡδικημένου
 ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκεῖνους· ἐμαυτῶ δ' ἐκ
 τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;
 6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ
 τούτ' ἐποίησα; μεταστειλόμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λό-
 γου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγών.

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μέλλον-
 τα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος,
 ἢ ἀναισθητοῦ. G.
 ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ
 εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυ-
 νατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλόμενος) Μεταπη-
 φόμενος. V. (Μηδύσας καὶ ἀγα-
 γών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur
 animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum
 apparatusibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agen-
 dum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, &
 parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum?
 aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis
 interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem pla-
 ne stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque
 cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi af-
 sumpta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, fu-
 turi temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mi-
 hi confuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios,
 & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαργοι ἦσαν, ἡμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπιβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μείναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου. Φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἄνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὀμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὀμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογιζοίτο, ὡς
νύκτωρ εἰς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαργοὶ ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρνεῖ-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρτοῦμενοι
καθόλου. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μέγας ἄβουν τοὺς ἱερόσυλους.

ἔνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς
ἀδίκως ὄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Ἄϊσάπον, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφίαι ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγύλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; asgerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
cricilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πᾶν πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) καλᾶσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αἰτοί τε καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὁμοιότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ραδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντας ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πᾶν τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Παρίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀποφθιγμὰ ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

Θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἀριστον, ὑπερβασίας δὲ ἀλογισταί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτὸν. Πιπ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impiōs crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαῦλῳ ὀνόματι δακύντι, χρηστὸν καὶ ἡμέρον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁράτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἶδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεΐη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μωρολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ἰδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀσχημαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μὴδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ἕνα μακροῦ βίου τίλος. Βίαντος Πριηνίως, οἱ πλείους κακίους. Θάλκτος Μιλησίου, ἐγγύν παρὰ δ' ἅτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστικῶς. G.

11 Ἰδρας μύθος) Ἐν Αἰρῶνι, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς κανομένας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θήβαν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σώματι περιεῖλ. . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἐκατὸν ἐχίθναις ἀσπίδι' ἐκπληρῶν γραφῇ Ἰδρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ
 μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν, τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα
 ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρή τῇ ὑποθέσει καὶ αὐ-
 τὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίων, ἀπολωλέναι. ὅλως
 δέ, τίνα οἶσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶ-
 ναι, ὥς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα,
 καὶ σφαττομένους ὀρῶντα, εἰ μὴ ἔχει τινα μεγάλην τοῦ
 κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμέ-
 νων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμ-
 αὐτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ
 χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ Οὔσει μὲν ἀγαθῷ,
 διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
 9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
 μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολά-
 ζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν
 μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθῆναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si
 velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere co-
 actus est, oportet aut similem esse argumento, quod agen-
 dum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem
 vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem es-
 se, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum au-
 diendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam ha-
 beat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii cae-
 derentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam
 fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam su-
 stinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse
 cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est.
 Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita,
 utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori;
 scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius ele-
 cturum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κύντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῶζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐλληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνθηδείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 λήθῃτε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὃς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὥς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ'

15 Πευθῆνας) Πῦσται, περιεργί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire infidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare infidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui infidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶν ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὁμότητος. εἶτα οἶσεθε
 τὸν πρὸς τοὺς θνέειους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκειοῖς προσφέρεισθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο ;
 II Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαντοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαντὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔβεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μανεῖν, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπός, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τηκῶς, ὥετο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὁθνεῖους) Ἀλλογενεῖς, ξένους,
 ἀλλετριούς. G.

10 Ὑ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ

τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιεγίνετο ὁ Χαλκουργός.
 G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 fet, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaeus aliquis nostras, faber bonus, sed homo idem pessim-
 us. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσκειν, ὥς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βόυν, ἤκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτήμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ Θεῷ. ὁ δὲ Περιλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόου, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνηῶδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὥς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου· 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* &c, simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem.* Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille puniatur, tibiae tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκίαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέβηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἐμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνῃ το ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκείνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ρίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθροσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοῦ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεῖ-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: &c, Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praecepti abiici. Expiatum vero bovem vobis mihi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκείως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια παίσητε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἶδεῖν οἷός ἐγώ πρὸς τοὺς πόνηρούς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τάς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδὴν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
tis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos
vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius
indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἴμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κινεῖν ἡναγκασμένου, ἰκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐβέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκραγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλαρίδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκείνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ἦν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας ἑλπίδα· τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβές ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ἦν) Πρόξενος ὁ ὅλος πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὢν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀσπτόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεως τινός τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως ἐνὶ ξένος. ἀσπτόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ ἄθος. οἱ μὲντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὲς πράξεως τισὶ γενομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάσειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥάστον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρίνων παρείληπται τοῦτο καταχρησμένον οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινόμενους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τιρουντας ὁμόνοιαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν ἀπέχασιν· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ συμβολὰ τίνα ποιούμενοι, ἵνα οὕς ἂν πῆμψασιν ἀγνώστας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιουμένους, ὥς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημούντας, εἴαν τε ἀγνώστας ᾖσιν, εἴαν τε ἔγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὕς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχαιτο; καὶ συμπράξαι τι τῶν χρησίμων ἢ μνηύσειν τῶν ἀπὸρ . . . V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinarum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάβημα ἤδη τῷ
 θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν καὶ ταῦτα,
 τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲς ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχ-
 νης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ
 τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προβεῖναι τὴν διάσκεψιν,
 εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάβημα, ἢ ὀπίσω αὐτοῖς ἀποπέμ-
 πειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δέ, οὐδ' ὑπερβο-
 λὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυ-
 λία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα,
 καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβεστέρον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετ-
 ἔχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ Φυλάττοιο, καὶ τῆς
 ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ'
 ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentum pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosum, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφον καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιθέοντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὃ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδύσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὃ δὲ πολὺ τὸναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὥς Φασί, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατᾶραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσεβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λω κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admitturum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκὼς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγῶδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδη-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἥδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ θεὸν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰς

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρὸν χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὅραν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ ἀληθῆ πρὸς γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα εἰς Δελφοῦς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixam semper cum fame effemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mastantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine femine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
 μεθα ὑπὸ πάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
 μιν ταῦτα τὸ ἀρχαῖον ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
 9 παυσαίμεθά γε αὐτῷ βιοῦντες. Μέννηται δὲ οὐδεὶς πώ-
 ποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
 οὐδὲ κωλυέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατίθεται. καὶ διὰ τοῦτ'
 οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἡύξηται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
 πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι
 καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
 στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γεγελογεῖν
 τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ αὐτὸ ὅτου, καὶ ὅποια δεξα-
 μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατίθεται, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
 10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὧ ἄν-
 δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθε περὶ τῶν παρόντων,
 εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέ-
 ψις πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati fumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

στῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
ἰδία ἐκάστῳ Δελφῶν ἐπὶ πᾶσι δέ, τῆς παρὰ πᾶσιν
ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
εἴ τι μείζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσασθε
ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
λαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
ἦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ.
πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφομένοι τοῖς πα-
λαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὁ μὴδὲ πώποτε, ἀφ'
οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi :
deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant : su-
per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
fama. Hicce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
ergo sunt, de quibus deliberamus : non Phalaris unus ty-
rannus, neque taurus iste, neque aes tantum ; sed reges
omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
& quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Οβέγγεται, καὶ ἡ ἱερεία ἐμπνεΐται, γεγένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεΐναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν

13 ὑπάρχουσιν δυνάμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστοὺς καὶ ἐξεταστοὺς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναβήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθιστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνας βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΤ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε το πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δέ, εἴ τις ἐβέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβες ἕκαστον ἐπεξίεναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι τοσούτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσεται μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα
τοῖς ἱστοροῦμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσομαι σοι τὸν
ἄβλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ὡ φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράφας βιβλίοις.
ὦ πρὸς ἰσαριθμὸν ἀντιξαγόμενος
πρόβεισιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντί-

πιν Ὠριγίνης, μεστοὺς ἀπάσης σο-
φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυψηλάμεινος
λόγους, καὶ λήρον ἀποφήνας τὸ θαυ-
μαστὴν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

ALEXANDER SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
viram, & commenta, & ausus, & praeftigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adiicere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἑμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πάντα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἑμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιούντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δέ, σπουδὴν
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Σταϊκὸς οὗ τὰ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπὶ ἠδικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditris hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a simiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 situs, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κείνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἡξίωσεν ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν αὐτός ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρώτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφήν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρώτερον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασκὸν
 Ὁρχόμενον Μινύαν, οὗ καὶ Ὀμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίου; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες· Φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτός ἦν ταῦτά γε. Τοιοῦδε μὲν
 τὴν μορφὴν ἡ Ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεὺ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πᾶμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέρχον,
 καὶ εὐμαῖδες, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χερίστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακία διαβόητων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυωνόταν, ἢ Ἀρι-
 στόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄν-
 τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
 ὀνομαζέμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοί,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζέ-
 μενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπειλιώ-
 θησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς
 πειθήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
 ρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δότης εἰσάγεται. Ὅσαύτως καὶ
 Φρυωνότας ἐπὶ πονηρίᾳ βεῖται. ὁ
 Ἀριστόδημος δὲ μιὰς καὶ κατα-
 πύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 πρῶτος Ἀριστόδημος καλεῖται.
 τούτοις ὁμοίος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: &, paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulso, & fervatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse

ἐλλειπῶ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἴλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖριστα καὶ βλασφημότατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθῇην, ὡς ἀληθεῖσιν αὖσιν, ὅμως συναγάγει
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκείνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκίων, καὶ κακο-
τεχνιῶν συγκεϊμένην, ραδίαν, τολμηράν, παράβολον,
Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducant omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰκνῦαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπεικέστατος, καὶ προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργέες προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπισοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

§ Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλᾶμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστής γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμότατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec simplicissimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtrea venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπρέτη, καὶ διακόνω χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσία μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδῶτων. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδη δὲ πῶγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατα, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instruit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, est idem mala multa; quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneis. Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate constitutus, cum iam defloruisset aetacula, qua alii poterat, nihil parvum cogitabat : sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἔξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν, Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοῦς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παρμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 ὥς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφει-
 τῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὅπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

κοντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἐρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8 ἤδη. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτων μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς θεὸν χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπαχου- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
στίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse: eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τικά πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον ὅπερ
 μείζονως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 9 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούτευνθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δέ, ἥτις ἡ ἀρχή, καὶ ὁ τρόπος ἀν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδὸνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκάς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχειρήσιν,
 ἀνθρώπων δειν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 εἰς τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὸν Χαλκηδὸνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλιβίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστήν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκῶ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10 νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδῶνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστὶ Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβῶνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθῆσαι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον εἰς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβῶνου τεῖχος. κακείνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντα ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκῶ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελειστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι ἴσμεν. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcodonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 11 τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλακάμους καβειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλεθροὶ ἐκείνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ Φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλειρίος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στυεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὐρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicens:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις κατὰ Τύρτιν ὑπ' Αὐσονίοισι προΦήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμων,
Ἀνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
δίας, διὰ πολλῶν ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἀφροῦ
ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
αὐτῷ, στρουβίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασ-
σησάμενος. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ Ἀφρός.
ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευάστο κεφαλὴ
δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππέαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
ἴστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν
οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἴ τις
ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
γραμμάτων ἐπαριθμῶν εἰς ἑν συν-
θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
κοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τε-
τρακόσια, & ἔκαστον pro μετὰ, ut
quid voluerit intelligatur. Ego
aliam rationem sequor, quam in-
nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniēns igitur cum hac histronia Alexander post aliquod
intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων πρᾶυπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος. Ἡδὴ δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶται τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεώ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστέθεικε δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πεσόν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὥν προκεκενωμένον, εἶδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἄρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτα ἐν μυχῇ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνεταν, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na fera aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis serpentum, bifulca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragœdiam, vel primarium potius partium ipse actor futurus. Cum iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coelestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum profiliens, segestri circa pudenda victus aureo illo quoque, illamque falcem gestans, solutam simul comam quatiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, concionatur consensu altari quodam excelso, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξι, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωγᾶς τινὰς ἀσήμεους Φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἀν' Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότες ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτα μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔβει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινός, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὡν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμνυβίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πώματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumpto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦδον
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ εἰς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβριον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθύς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν Θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ὄρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseris natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμείσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμημένων, οὐδὲν εὐκότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λα μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκείνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας,
 καὶ τὴν θύραν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀδονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ Φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πᾶν Φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ Φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατέαγα τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra *vestem* relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, lintheum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draco-*
nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγ-
μένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιω-
ρουμένων οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα
ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἐρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμε-
ρῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπό-
μορφον, καὶ τιβασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν
ἐξοδὸν· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλάυνοντο ὑπὸ τῶν αἰ-
ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἐξο-
δος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ’
Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν,
οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν,
καὶ προσεῖπὲν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπιδείξιν ταύτην εὐχ
ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ
μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.
17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάληβῇ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὅπισθεν τῆς θύ-
ρας μέρος. G.
10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι
τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum con-
fluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione percul-
forum, & ad spes sublаторum, quibus ad primum ingres-
sum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum
serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse,
eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur
autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent,
exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perfora-
tus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid
Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, ser-
mo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam cir-
cumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui.
Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed
saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens adve-
nissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρη ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδέυτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντες γὰρ ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντας, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεύδος ἐστὶ, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶκος, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον αἶψαίτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vulnum ha-

εοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.

- 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχά-
νητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζεν, παρ' Ἀμ-
φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμόν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλ-
λαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖ-
θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητὴν τινα
ἡμέραν προειπῶν. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὐ δέοιτο αὖ καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines,
& simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata;
& nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex
divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
rant omnia, nimirum oracula edendi rogantibus ac vatici-
nandi, praecentorem quasi secutus Amphilochem, qui in
Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
mortem, cum Thebis ille periisset, eiectus domo & in Ci-
liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐβέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράψαι τε, καὶ κατασημῆναι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν, (ἦδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἐμέλλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ οὗτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶώ σοι, εἰ δὲ 20
μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶώ ἐμοὶ, πρόσηλον, καὶ γυνῶναι
ράδιον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορυζῆς μεστοῖς τὴν ψαῖαν, τε-
ράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτάς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατεilhσας αὐτῆς, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
(iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus;
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est info-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & obesae ac plenae pituita naribus ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, & quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημενόμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ Φίλτατε Κέλσε' βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου¹²σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμῆνας πυρὶ, σιάλω τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

¹² Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπευτικοῦ. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedī sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, letoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphaltō, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

λύσας ῥαδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνέ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἀκουσον·
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἐτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον). τούτῳ δὲ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφεῖ.

git; tum cera imposta idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 inieciam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμοδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ Θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδῶς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφη) πολλὰ καὶ χρήσιμα Φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκέπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷ αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπό-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
 23 θῇ, καὶ εὖζηται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθοῦς
 ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰσθῆς, ὦ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἡβροῖζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθυσάριζεν.

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiiciebat, adiiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est.

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἦδη 24 δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιοῦντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξει, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι, παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαστο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσει. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσαίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὐτὸς οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νούν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obfignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστα ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἰλεῶ ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγετο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ καθήται. εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιοτέρον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία, φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἐχθιστος, ἢ Ἐπικύρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praeftigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus?* Plumbeis, inquit, *pedicis victus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praeftigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδότε; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

4 Ἀτεγκτος) Ὁ μήτε ὀάκρυσσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖται μάλ-
μήτε ἰδρῶσιν ἄβρυχος (ἴσως διὰ- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βρυχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicif-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senator-
rii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvasa porcinae sacrato vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθάτον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμοδούντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφρονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλῶντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
- 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εισόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διεῖρα, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promissit, se loquentem etiam Deum illis praestitutum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro luitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρβους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα Φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μὴ σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπροῖεις, παύσῃ βιότοιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, ταῦς μετα- 28
 χροنیους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμὸς ἦν παλινωδῶν,

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,

Pernixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedit:

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίξησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

- Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκΦυγέειν δυνατόν σοι.
 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ,
 καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ,
 Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμ-
 πων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατρός ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.
 καὶ πάλιν·

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν.
 καὶ αὖθις·

- Ἐς Μαλλὸν χάρεϊ, Θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.
 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλι-
 κίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς
 τὴν Ἰταλίαν διεΦοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς
 τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος
 πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμπον-
 τες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mal-
 lenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit,
 multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochoque auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam,
 & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam
 usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum ur-
 bem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret:
 alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἔστεφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρυστῶς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδόησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶται τινες οἰκέται ραδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότη. ἐξέκαλον γοῦν τὸν ἄβλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Misit vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὦν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους Φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶ-
 ταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσπονον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὐροὶ ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονυχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμημένους οἷα ἦν αἱ

effet plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commover hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giofa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interroga-

ἤσαντο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν αὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρχύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ραυτιλλιανῶ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. εἶπα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὃ δὲ Ραυτιλλιανὸς αὐτὸς Φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπέλογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεύσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὀμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεираκίον ἐν ἁδου νῦν συνεῖ-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile fit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorum capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum verari nunc puerum apud infe-

34 ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰς ὃς νῦν Φαίη· μετὰ δ' ἔσσειαι ἡλιάς ἀκτῖς,

Ζήσεις δ' οὐδῶκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

35 ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ περιμείνας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρησμός τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.

διεδedώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ συνετώτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑν- καὶ βούκολος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σε-
δυμίσαντα διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit? Rurfus interroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilioso, non exspectata promissione Dei. Etiam hoc erat vocabulum unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam,

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκονταύτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36 ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμους, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἔν'

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοῦναντίον τοῖς πλείστοις προὐχῶρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placara prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ
 ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα
 δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν,
 καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
 σον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν
 τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
 37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατε-
 στήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου
 γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμή-
 νουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὡς ἑτοιμον αὐτὸν πρὸς
 τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
 τα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα
 συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς
 αἱ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρᾶρρησις
 ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτῃ εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periis-
 se. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo
 homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vi-
 ctus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi,
 qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & inton-
 sum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam
 exploratores in ipsa Roma multos fane constituerat con-
 iuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent,
 & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cu-
 perent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum
 suum missi invenirent. Et ad *res Italicas* haec & similia prae-
 parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gesta-
 tiones, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus fe-
 sto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in
 hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἢ Ἐπικουρείος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκανος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δάδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλλιανοῦ ἡ γυνή. ἰδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάνταις ὁ Ἐνδυμίων Ἀλεξάνδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρώσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, iniantor bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subiiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [*facularia*] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascentisque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρῶν, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δαῖδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σικωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣν Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τῖνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣν Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικαῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρος αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχει διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia;
 carbatinis calceati, acrem alii odorem multum rucentes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν Φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δῆς Φρενός ἐστίν ἀπορρώξ.

Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς 41
ἄσεβες ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικάῃς καὶ ταῖς Παφλαγωνικάῃς,
ἐπὶ ἡγγελλε Θεοπρόταυς πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσαν-
τας παρ' αὐτῷ τὸν Θεόν. καὶ εἶδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ἀραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαραινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποιήτο, ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδὲν ἄ τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-
4 Δίης) Ἦτοι Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos miti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέ-
 δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τις γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥτετο
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶ εἰσρυήσεσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγῆσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδατος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χουσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδατος οἰκίᾳ. εἰπὼν
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δεσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπίος νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλῶσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud collo-
 quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore*.

λέγεις; οὐ θέμις ἀκούσαι σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτη παραμενεῖς χρησμωδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν πρεπτότατον τὸν
 Ἀπόλλω χρησμωδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδ' ἐ τοῦτ' ἐθελήσης εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ μείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.
 πάννυ γὰρ ἐδεόθει τὸν Ἐπίκουρον, ὥς προεῖπον, ὥς τινα
 ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγαγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα) *Εφ' ἑστρίδι κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

*Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein-
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:*

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γαῖν τινὰ τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ δι-
λέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μι-
κρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη
τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Πα-
Φλαγὸνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς
Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὥς ἀπεκτονό-
τας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδεύομενον, ὁ δὲ
νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν
ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι
ἐγγέγενητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι
τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐ-
τὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ περὶ ἧς ἐβράδυνεν, οἱ δυσ-
τυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ
πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν
(πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγ-
γέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα) Ἰσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτομα τὸ
κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem
etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum
non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce,
At tu, Alexander, Paphlagoni (quem nominabat) *persuastisti,*
ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi sup-
plicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa ver-
santem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit
post servorum interitum, bestiis a te obiectorum. Factum vero
eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine na-
vigarat in Aegyptum ad Clyma usque, solvente *commo-*
dum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in
Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati
aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a la-
tronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amif-
sum illum nuntiantes. Tum *secutum est* oraculum, & con-

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νανκτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ οὐνείδους τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατος τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον Φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαωρίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζει; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot infanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogeatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἄσεβῃ,
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοϊότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρὼν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντες.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ καὶ

1 Ἄλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὸ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φημὶν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σπ-
μιοῦ ὡς διασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρίσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exsecrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντίθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μίαν 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἔς δῖνας Ἴστροιο διῖπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης Θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀῆρ
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantis: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατε-
 ειργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα
 δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισφυρίων
 που σχεδὸν ἀβρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ
 Ἀκυλῆϊαν γεγόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως
 ἐκείνης ἀλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφι-
 κὴν ἐκείνην ἀπολογία, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυ-
 χρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲν-
 49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολ-
 λῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ
 τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ
 τὰ ἐπιτήδεια διαρκῇ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινούς
 καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία,
 ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ
 θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς,
 ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde confecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
 σφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
 λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
 νος· καὶ ἦσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
 μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιού-
 τους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
 διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
 ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
 Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἑρομένου τινός, μήτε 50
 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἑκ-
 πληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεις ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
 Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δοῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fuis obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non
 subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat teme-
 re, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant con-
 stituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues
 acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his,
 quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum
 opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexan-
 dro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet
 neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin ne-
 que omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fun-
 debat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc
 quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptiam, Calligeniam,
 In stratis furtim subigat lecto sub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσοράας ἀποιοῦσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διαταράχθῃ, ἀκούσας ὀνόματα,

καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολ-

λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ

Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-

εθνεῖς τοῖς δδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος

ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμωνδίας, ὡς

ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-

λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,

οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλis εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit facilis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδονται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ' Ἀττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, θεραπεΐαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὁδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὥς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλάρχουμαλα) Ἀπόλοιо γόνος τῆς ἀπεράντου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obliquante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, cuius *Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero,
 qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum
 curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:*

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον.

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πέζην δὲ καθ' οἶμον ὁδεύει.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τοῦ δεινὸς χρησμοὶ ὀκτῶ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτῶ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγχανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτῶ μοι χρησμοὺς ἐπεμίψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἀπαντας. ἄπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει.

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρῶνται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere? respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ.
ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλλιαῶ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.
Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
με ἐς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παρὰ πέμψειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὲ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προῦ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς Φιλήσαν, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
μικροῦ δεῖν χαλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hasta-
tum & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

Lucian. Vol. V.

H

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχεῖτο τιθασσόν με ῥαδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμεν τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστῆκεν· καὶ μετ' ὀλίγον προήλθον Φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥαδίας γενομένης
56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuerum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & qua de causa, inquit, hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solum autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καὶ γὰρ μὲν ἄμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγενένητο, ραδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκῶς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιάναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπῆλυνεν.
 ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσπορανοὺς τινὰς πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta*
annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum
vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
de maculare manus: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τούντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιανίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἑρακλεώτου Φιλοσόφους· ἄλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὗτω μὲν ἀνεκόπη τῆς ὀρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκείνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisssem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante infidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem medirabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τάλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετανομασθῆναι τὸ Ἀβάνου τείχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαρᾶσθαι, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προεῖπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῶ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδालειρίου υἱός, διασαπείας τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβᾶνος, καὶ σκολήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράβη Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν παιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς Φενάκης ἀφρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 Ὡς Ποδालειρίου υἱός) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδालειρίου, ὃς ἰατρός ἦν, ἔτι καὶ Ποδालεῖριος τοιοῦτόν τι πέ- ἔλκων τὸ γένος. ὃ δὲ σπηδόνι δια-
 πονθε, ταῦτα φροῖν, ἀλλὰ παίζων βίβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Perfei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebebat propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντός δράματος ἡ καταστροφή· ἢ ἐγένετο ὥς εἰκάζειν προνοίας τινός τὰ τειοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινα συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιεῖν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρουτιλιανός, ἅστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

- 61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιώσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ Φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniiicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis fuscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remissit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ
 τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ
 δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ
 ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ
 θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ
 ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμι-
 λησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυ-
 χούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξε-
 λέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμας
 βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum
 propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatem-
 que in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, vi-
 ri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum ve-
 ritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, libe-
 ratorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis
 etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri
 hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in
 bene sententium animis confirmet.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

- 1 ΛΥΚ. ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικεῖῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῶστέ, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκώς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίῳ σπουδάζειν,

DE SALTATIONE.

Lyc. QUANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi assuetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησθαι καταυλούμενος,
 θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
 μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
 τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
 Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα
 ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
 ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
 θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷω σοὶ πρέποντα ὥστε ἔγωγε πυθό-
 μενος ὡς ἐπὶ ταιαυτῇ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
 ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
 σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησθαι, τὰ
 ὅμοια πεπονθῶς τοῖς τὰ ὤτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
 σπουδαίων, εἰ τούτων τις δεοίτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
 καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων, καὶ μάλιστα
 τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
 ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξιώται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
 spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
 tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
 libidinosisissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas qua-
 dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
 & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
 diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
 tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
 re, non erubui modo vicem tuam, sed molestie tuli, si Pla-
 tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sed eas, iis simi-
 lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
 honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
 circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
 dos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoe-
 dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέῃσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομησθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάβῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῆ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν αὖ ἔγκλημα εἶη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπᾶσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβάς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέεσε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλῶσθαι.

4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαντοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum folius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis infidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris reductus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθας παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὁλεθρὸς ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιτυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θεᾶμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὅς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque diffimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his;
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Κρατ. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασεία, κατηγοροῦντος, ὧν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολλὰ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοᾶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δείω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄφει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-
σῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνα-
σχρίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τε-
λέως ἡμῖν ἐκβεβαχχυμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὧς ἑταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦ-
το καὶ σόφοικον δοκοῦν. ὠφείλε γὰρ,
μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικῇ. σημαίνει
ὅτι τὸ μὴ εἰς τοῦ πιδὸν φθάσαι. Νῦν δὲ
Ἀττικῇ συνθεσίᾳ δοτικῇ κέχρηται
περαλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς
ἐὰν χεῖρε καὶ ταῖν χερσὶν θηλυκοῖς
ἀνέμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσέμου-
σα. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ
Ἡρας καὶ Διδὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς.
τούτ' ἐστίν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι
Ὀλύμπου, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακά-
ρων ἰκοίτο. ὥραι γὰρ παρὰ τοῖς πα-
λαιῶσι τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ
Ὁμηρος (Il. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ
τούτων ἐλέγοντο οἱ πρὸς τῶν χαρίτων
τυτυλλότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλό-
στρατος εἰκοσι β' περὶ ὥρων οὕτως
λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι.
τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀφώ-
μην εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που

αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε
τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὥρα τὸν λόγον Φι-
λοστράτου. (Deinde recentiore
manu) Ἀθηναῖος Δαιμοσοφιστ. ιε',
(p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ
Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέ-
γοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. Ἰμάτια)
μὲν χροίας τότε αἱ Χαρίτις τε καὶ
Ὠραι (in edd. legitur Αὔραι)
ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἀνθεσὶν εἰα-
ρινόισιν. οἷα φόρουσ' Ὠραι ἔν τε
κρόκῳ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θα-
λίτοντι ῥόδῳ γ' ἐνὶ ἀνθεῖ καλῶ. καὶ
τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἀπτε-
ται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et
Athen. II, 27, in extrema pagina
περὶ δερμῶν ex antiquo Comico,
opinor, μὴ ὥραισιν [μετὰ τῶν κα-
κῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς δερμούς φαγόν.
(Ad quem locum vid. Casaub. L.
II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas
accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam,
quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non
vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico fu-
rore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hisce, audire
me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
sunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁράντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πᾶν σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὲν δὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάलिστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοξῇ τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instruat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθῆσόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογούντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων Φαῖεν ἄν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτι συναναφανείσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐτακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα ἐστὶ. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8 Φασι Ῥεάν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes coniunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλαιν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἑνέον τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, ὄϊμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita fane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδε πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ραδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
αἰκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδαφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἀριστοὶ Ἑλλήνων εἶναι δοκούντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
richiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Καστορος καρνατίζειν μαθόντες (ὄρχησεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ρυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἐμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μαθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχαιρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἢ ἄγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ρυθμὸν ἐμβαίοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ

II Διόνυσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μετὰξὺ ὀρχούμενοι ἀδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησῖς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vires quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἔστι καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκαμαῖζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
 χήντα. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἀδεται)
 διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν,
 ὦ παῖδες, πῶδα μετάβατε, καὶ καμαῖζατε βέλτιον;
 τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
 καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12
 ἔστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἑνα χορευόν-
 των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
 ἔφηβος τὰ νεανικά ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πο-
 λέῳ χρήσεται, ἢ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆ-
 λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύ-
 νης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδαὶ δὲ αὐ-
 τοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν. Ἀ δὲ Ὀμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
 ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
 λος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρ-
 χηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

num, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent se-
 cum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim
 canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit.
 Porro enim aiunt, *o pueri, promovete pedem, & saltate melius.*
 Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est
 autem Hormus saltatio communis adolescentium atque vir-
 ginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui
 Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream iuvenis,
 iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus
 est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;
 ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum.
 Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem
 Homerus de Ariadne in clypeo Achillis describendo fecit *car-
 mina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te,
 qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poe-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσῃ χαί-
 ρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὀμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποιήκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέ-
 δωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας
 καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησι, προορ-
 χηστῆρα ὦ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐγὼ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφείως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat sal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulysssem, *Spectantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Prae-
 fulem civitas*: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene
 saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησαμένων αὐτάς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μνεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυαίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὤρ-
χούντο δὲ οἱ ἀριστοί, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾠσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἴνδοι, ἐπειδὴν ἑωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ.

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum fumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

καὶ μαιεύμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δῖς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυαμένης τῆς
 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδόντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὥς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emisit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρθάλευς θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ἅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γιγνομένου ταῦτα, ὥστε ἐμμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσσεστιν. ἰδοὺς τ' αὖ οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αἰ-
τὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα· εἰκάζειν δὲ χρῆ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ τούτοις δὲ 20
καιόν, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
ἐγγεέστατοι αὐτῶν τῶν πολεμικωτάτων τῶν Θεῶν Ἀρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πᾶν τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οὐ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτα ἔργον πεποιη-
μένων, τὸ ἐνόπλια παίδευν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiumi, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὄρχησθην ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰὲ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκούσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὄρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρῆνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεοῦ τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lufum praebens. Mi-

μένου. Θαυμάζω δέ σου καὶ κείνο, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτοῖς γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμάς, πρὸ τῶν πάντων ὀρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὀρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὀρχηστικῇ πρόσσεστι, καὶ ᾧδὴ γλυκερὰ, καὶ ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν τε, καὶ ἱμερόεσσαν αἰοιδὴν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾧδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκῶς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνον ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτιθεῖ-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi imprimis norim, (rursus enim ad poetas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëteos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτα περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγείται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
- 25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, ἔγχε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπήκει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμία, καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνη τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσασθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὥκνει μαρβάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνος γε ἀφήμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ εἰδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἑμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κινίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μης τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρωδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπῶν· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicae *poësi* eam, quae Emmeleia vo-
 catur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχρῆνός πάμμεγα, ὡς καταπίόμενος τοὺς θεατάς· εἰ δὲ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἄρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοντο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὲ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλῃσε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομαάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, Φορητὸς ἢ ὠδῆ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῶδῃ, ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ,

mus : partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragœdiam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc subblata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &c., quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περικείται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγεύρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρή λέγειν· δῆλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κακῆνός
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἥδον καὶ 30
 ἔρχοντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ᾠδὴν
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas salta-
 toriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commeans turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis fucinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθεστέραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῦναι τοῖς ἀγωνοθέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἔω λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογησάσθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπολλῶν ὄντων, ὡς μὴ δοῦσαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποίησαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξω

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praesidiibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξουσιν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμην.
 Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμῆσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινεῖσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσούτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλ-
 λά κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκείναι, ὥσπερ τινες ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
 στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς μη-
 δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἐτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
 γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
 μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
 λημα γυναικεῖον ὀρχαυμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
 πηδήματα, καὶ νῦν ἐτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
 ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
 ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
 μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιόϊ, διαι-
 ρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τερπνόν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
 νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαν-
 35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τρσαῦτα.
 τὸ γὰρ πάντα ἐπεξίοντα μῆκυνει τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
 λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ
 ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνει τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
 quid sit Thermaestrída vel gruem saltare, & reliqua, quae
 nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
 gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
 conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
 cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
 nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
 dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
 na saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
 quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
 dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
 movens inde indecora, praefereñs autem & admiratione
 prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
 enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
 Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
 exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δέωμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ραδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὔσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 Φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε Φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ὀκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφίστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετεχει, καὶ ὅσον ἦθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστιν, ὣν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπήλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνη καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἱλεῶν ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μιῆσθαι περὶ πάντων. κατὰ γὰρ τοι τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχιστὴν εἶδέναι χρὴ τά τ' ἔοντα.

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicas
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem imprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiunt, quaeque fuerunt,

τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὥς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δεόντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφηνείαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χρηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὥς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμαθεῖα, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ρέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολήν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
Φῶν κλῆρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
βουλήν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
ἀετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον,
καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
τὰς γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηαῖς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῆσον, πρὸ
τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
νηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
γαῖον πέλαγος, Ἀσθνοῖαν καλου-
μένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους
ἄλλοτε ἀλλαχῇ νέουσιν. Ἀπὸ δὲ
ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενί-
σασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
ἐπίτεκα οὖσαν ὑπεδέχετο δι' ὄργην
καὶ ἀπειλὰς Ἥρας) ἔσθῃ τῆς ἄλλης
καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλος ἐκλήθη, ἅτε
δήλη γεγονυῖα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
δὲ περὶ αὐτὴν κυκλῶσαι αὐτὴν, Κυ-
κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
Ἀπόλλωνος. ἰστορεῖ Καλλιμάχος
ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγου-
σιν ἐν Δελφοῖς ὁμφαλὸν εἶναι ἐπὶ
τοῦ ἰθάφους τοῦ τοῦ, καὶ περὶ αὐ-
τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθέ-
σεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ
μέσον ἀπάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium fortem. Tum deinceps Gi-
gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
matus, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
ista Deli insulae sublato errores, & Latonae partum, &
Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
rurfus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
nyfi nativitatē, & quaecunque traduntur de Minerva, &
de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιϋρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὔρεσιν, καὶ
 Κελεῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἥριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς
 Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 41 τῶν παραλελειμμένων διήλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nifus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαιρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὐτὸς
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἴνους καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Athaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucon habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκασιό-
 τατα τῷ ὀχιστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένουσιν, καὶ Περσεύς γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῷ προηρημένον, ὧ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιβαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraasti exsulum, oraculumque de illis, & infu-
 pulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Υάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξεισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δράμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγεννημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπωθεῖ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσεὺς μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεύς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didūs amorum, a quibus non alieni actus circa Oreften, & quae in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commotio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμίδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Φατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἡλῖς τοῖς ἐρχέσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοαὶ, Ἀλ-
 49 Φειῦ ἔρως, καὶ Ὑφਾਲος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφικη τῷ λόγῳ, πάμπολλα κακεῖθεν ἡ ὄρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλῳ, τὸν χαλ-
 50 κούν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante hæc structæ Palamedi in-
 fidiae, & Nauplii iræ, & furor Aiæcis, & alterius *Aiæcis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phædrum, Androgeon,
 Daëdalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum æneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καί κεῖ πολλά ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαιάν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἶτῃ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶν, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καί κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

fi transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogium. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνῃ καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμιος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἡριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσῆς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Κανέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτελμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃς ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error : & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, maestatus Pe-
 lops, *redditusque illi humerus eburneus*. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-*
gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφὸν λέγω, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκέυασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἱταίρειάν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπειρῶν τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρά καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἑκάστον τῶ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμieu-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demon-
 strabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca fane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibiue ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ὀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἑκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἡμαρταν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatorem, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκίμων ὀρχηστὴς, οὐκ αἰσύνετος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τε ἱστορίας μνήμη, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξασθαι, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χερῶ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλευόντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἀρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστώτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικóta δὲ καὶ ἰκετεύοντα τὸν Ἀρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim scamilla pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrifque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque infunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *αι-*

ἄνθρωπε, ἂ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνῳ,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὧν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὶ τῶν ἡδὴ εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὃ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δάσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δούς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ῥάδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινος δέωμαι, διαγεύων οὗτος ἕκα-

*dio, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi
 manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eo-
 dem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem ma-
 xima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de
 barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad
 Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum sal-
 tantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non af-
 sequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelli-
 geret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum com-
 plectente, & quidquid vellet, iubente petere, atque dare
 pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis.
 Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse pos-
 sit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & diffi-
 cile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero,
 hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius*

στά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανέισα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορ-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπωδᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τσοῦτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν)
ἐξῆτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi
videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae
artis est actionis affimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhe-
tores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declama-
tiones vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque
laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-
que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducun-
tur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut
agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alte-
rius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim
quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat
actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Qui-
nam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero au-
disset, eundem acturum, & modò praeiturum omnes, *Ne-*

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ Βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικίτως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν αὐτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦβη καὶ πάβη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὸ φοβουμένη δέικνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἰγυ-

ς Ποντίου θηρὸς) Θέογλις φησι, πολύπου ὄργην ἴσχε πολυπλόκου ὅς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος

ἰδεῖν ἰσχύει. Quin & Phacylides idem dicit, si recte memini. G.

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, Fili, beluae in saxi marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ἐστι.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κι-
 θάρα, ἢ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἢ τραγικὴ δραματοουργία,
 ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστής τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβῶν· καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, αἰδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἄν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρω συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γινόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μυτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθός, χειριστόφους τοὺς ὀρχηστάς ἀπεκά-

14 Λεσβώναξ --) Τοῦτον λέγει
 Λεσβώνακτα οὐ καὶ ἄλλαι μελῆται
 ἱστορικαὶ φέρονται θανμάσιαι καὶ
 ἐτάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλο-
 στράτου τῶν ἐν τῷ ἑτέρῳ σοφιστῆς
 διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρω-
 τιχαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. Μ.

aut Aërope, & omnia hæc unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repræsentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatusum videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussionem [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animæ, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quæ ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quæ aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenæus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν Θέαυ αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
ψων ἀπὸ τοῦ Θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
τοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
τὰ αὐτοῦ ποιῶντα, Οἴου με, ἔφη, Θεάματος ἢ πρὸς
70 Φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἃ
περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρώοντας ὑποκρίνηται,
τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλωναγωγῇ
τοῦτο μὲν γὰρ ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
ἀφῇ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπασι. κάλλους δὲ προ-
νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ
τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

stacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus.
Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non
dedita opera adstans, edentem opus suum saltatorem, Qua-
li, dixit, spectaculo philosophiae me verecundia privavi? Si ve-
ra sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pul-
chre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cu-
piditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem
unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in
unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus,
disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & spe-
ciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristote-
lis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam
hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui
juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio,
etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδεύματων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχνουμένων, μόνῃ ἢ ὄρχησις ἄμφω ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
 παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἢ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πανὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλαττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερές
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 πατοῦν τοῖς σάμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἢ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὀρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὔροις; ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλῃς καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἥθος, ὀριζῶν τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς μὲν τὸ θεάτρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύνον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἥθη τῶν ὀρών-
 73 των παιδαγωγῶν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἔρω, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
 ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibus, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? five tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robor, & delicatos Veneris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυσίαν, καὶ ξυνετόν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. Φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἑμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολυσάρκης, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετωδὲς γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γὰρ σοὶ καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεισθαι βραδὺ εἰπεῖν. αἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροεστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili-
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut skeleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκ-
 τορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
 στύαναξ, Ἐκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς
 ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος,
 καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι,
 ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδὲν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ ταῖς
 παχέως δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πε-
 ρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖς ἡ τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
 ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
 νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ'
 ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
 το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχροῖα αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
 συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπη καιρὸς, καὶ συν-
 78 ἑστᾶσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπῆλ-

ς καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσέρχασθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμῆλη, ὁ θυμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. Συμελίη δὲ αὐλητικὴ. V.

quam effugiat. Parvo enim ingreffo saltatore & saltante
 Hectorē, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax,*
Hector autem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum lon-
 gissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere
 Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis ni-*
hil opus habes. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos
 tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra
 vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene*
habeas! Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut
 videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte
 studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dede-
 ceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde
 omnino sit saltator, & corpore soluto pariter & compacto,
 ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus
 est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usi-

λακταὶ ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκου καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἀν' ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδοτῶ μὲν οὖν τὰ δι' ὀρμιάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ ὄρχησις δὲ καὶ τὰ ὧτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἀν' ἑρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσώφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδράτερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τον ποιητὴν, νηκενθὲς τε καὶ ἄχολον πίων. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζεν ἑκάστην τῶν ὀρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ ἀκρῦειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὅπταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπαιδαζομένη, καί-τοι Σατυρικὴ οὔσα, αὐτῷ κεχέριται τοὺς ἀνθρώπους

tata in facris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηται δι' ἡμέρας,
Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ Βουκό-
λους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδοῦ-
μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα Φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔΦην τὰς ὀρχη-
στικὰς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
οἶμαι, δύναιο ἂν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμῆ-
χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
καὶ μηδὲν, ὥς Φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
παῦς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
ρίως ἡ δημοσία ὑπερησία. V.

14 Μηδὲν, ὥς Φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
ἐκ παροιμίας μεταλαμβάνεται τῆς, οὐ-
δὲν Φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedeam,
ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
ctent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
vitia. Ac corporis quidem quæ sint, iam ostendi: mentis
vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
etiam graves foliocismos in saltatione committunt: alii
quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
numerosque quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustius,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κράνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμΦοράς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἰκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τειούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον. αὐτὸ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαβεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐνόμως. καὶ κατὰ ρυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
 δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορΦον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοΦάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἑλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὅξυν' τὴν παιδείαν βαβύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ἃ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τὸς ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales faltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thy-
 fhis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum opor-
 et esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρῶντων γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῶ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς εἰ ἄνθρωποι· ὕψ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθροοὶ πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἄτε χρὴ αἰρεῖσθαι, καὶ ἃ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ

82. πρότερον ἠγνόουν διδάχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτείνοντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θέοι· ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12. Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται. ὅπῃ ἄλλοι ψυχρολογίαν κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἔφασαν. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnosceret, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE-IPSUM ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione, sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eorum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιῶντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξεκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἥτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξε-
 πσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῆ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστὴ παραπαίων-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆναι τῷ

8 Ἐπὶ γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῇ καθ' ἡμᾶς γέγονε κρίσις·
 δαιμονῶντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 ἰκμιμούμενοι οὕτως ἐάλασαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀντιγεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπιθεῖν τῇ οὐδρίᾳ ταυτῇ μι-
 μήσει. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione verè
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace[m]
 furem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unus enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modòs autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impexit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insipientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theàtrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χειρὸν ἢ τὸ
κρεῖττον ὀρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθαις τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὀρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσθαι λαβόν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν θαυμάζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτειον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, Φασίν, ἀνα-

ce furebat; exultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nemp-
pe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum
non assecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed
talialia perfectissimam perturbationis esse imitationem puta-
bant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos
illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum,
sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum
distincte viderent, non Aiace furores, sed saltatoris esse,
quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse,
sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descen-
dens enim in medium, in Sepatu, medius inter Consulares
duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem,
ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem
admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imi-
tandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui

νήψαντα οὕτω μετανόησαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ
 νοσήσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανία κατεγνω-
 σμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων
 γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσα-
 σθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς
 τὸ Θέατρον· Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ
 αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστής, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ
 ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σω-
 φρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας
 ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν
 ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
 λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ
 πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλη-
 θείης κοινοῦν μοι τῆς Θεάς, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλω-
 σόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομαθήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐ-
 δὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suo-
 rum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque
 veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit
 ipse. Cum enim, rursus Aiacem ut sibi saltaret, factionis
 illius homines peterent, & actorem *alium* commendans di-
 xit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero il-
 lum molestia affecit adversarius in certamine & artis ae-
 mulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo de-
 center, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur;
 quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi
 furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plu-
 rimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino
 aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem ve-
 nire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri,
 & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque
 non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πῶν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. Θέλχθῃσιν γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδωτέρος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσεῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγεύρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θεῖαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκείθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανόισις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam ductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὺς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔσικας ἔχειν ὦτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νίος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεῦκα τὴν ὀνοματολόγον, ἀποτετιγόμενον Λουκιανόν, τοῦτον γράφαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτοι ὑφιστάμενα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται. ἐπὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυσιν. τῆς. νύκτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθεσινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆς, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπείτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἴτους. τὸ δὲ [νεοχμόν] τὸ καινόν σημαίνει, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἰσόν καὶ τοῦ ἔχω, νεοχόν, καὶ νεοχμόν πλεονασμοῦ τοῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θεουκλίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλα λέγεται καὶ ὁ τῶν ὠτῶν ῥύπος. λέγεται καὶ τὸ κεραμεῖον στενόστομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσσωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quoddam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλως
παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστίασεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνεχοῦσιν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἰρῶνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἢ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε Φαρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιανδρὸς ἐν τοῖς ὥσιν κάβηται.

6 Ἀνίγνως) Ἀνελογίστω. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥυπος
τῶν ὠτῶν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτράκιον ἀγγεῖον, ὃ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακρυβεῖς, Κύψελος ὀνομά-
σθη. Ἄμφω δὲ ἦτε κυψελίς καὶ ἡ
κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἑλπε
ἐρρήθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti confilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor filium Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii mentione suspicor, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκίη, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐάνυμος.

ΛΥΚ. Ἐοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὢν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2
τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἡδὴ καιρός
ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρε-
σθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἡδὴ γε ἀπιτη-
τέα. σὺ δέ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ
Φωσώνια, καὶ ρύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον,
καὶ τοῦπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν
ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξι-
Φανες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τῆς συνθήκων εὐάρμοστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ εὐπρεπείῳ ὀνόμασι καὶ λέξεσι χαράμενος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἰλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. εἰσὶ δὲ τὸ κτήνιον οὕτω καλεῖν. Φωσώνια δὲ ταινίας λί-

γαι ὀβονίας. ρύμματα τὸν σάπανα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρᾶντο γὰρ καὶ τί-
τρα οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυ-
στολεῖν τὸ βαστάσαντα ἀγεῖν. τὸ
ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βα-
λανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον,
ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλῆς καὶ ἐχεγγύως
καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπι-
σχέις, καταμείνεις. V. (Βραδυνοῖς
C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundum. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
ferro: habes autem huius prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμ-
Φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχθηεῖς. ὁ
γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκαλιάζων
αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερὴν ὥδην·
τοὺς δὲ τάσον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
βαρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχούσι τὰ ἄνδρα,
καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆ-
κα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πο-
ρεύσθαι δυνάμειος. V. (δύταμαι
V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα
τῆς ἕδρας· εἰ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάου χωρίον, ὃ
καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ
καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπαισθητικίαν,
ὁμοίαν ραφί. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
τὸ σάγμα ἢ τοὶ ἡ σίλλα. τοὺς οὖν τὰ
σεισάγμενα ζῶα ἐλαύνοντας ἵσταν· ὃ
καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν,
ἥσπερ καὶ ἄρματιλάτας εἰσθαμεν
καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
οἱ τινες τῷ ἄρματι ὑπεζεύχθησαν.
ἄλλοι δὲ ἀστράβην ἄς Ἀθηναῖοι, τὴν
ἄλυσαν φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχού-
μιθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
τας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκαλιάζων) Ἀσκαλιάζειν τὸ
ἐφ' ἐνὶ ποδὶ βεβηκέντα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονό-
ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
λείποιο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκαλιά-
ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μονόποδι πηδῶν-
τι. V.

7 Ἀνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἐνιχμα καὶ
διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχόματα
λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διε-
ρῶν. ἄνδρα χείρος τοῦ κήπου. G.
(Schohion sequens omittit, quod ex
Luciani tantum textu sumtum,
nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἐοικὸς τὰ
ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἰγκαύμα-
τα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρό-
ματα δὲ, τὰ ἀρότῳ ἐξεργασμένα
πεδία. σκάνδικες καὶ βράκατα, ἐπὶ
ὧν λαχάνων. κάχρυς δὲ, σίτηρον
ὑσποιοῦ. τὸ δὲ ἰδάρην τὸν ὄρεον ἀπὸ
τοῦ ἀνισύρην, ἐτρίβην τὸν ὑποταῦ-
ρον, ὅτε τὴν τράμιν. λακιδίως

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
ctus: Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, par-
tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
nibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris
causa, tum quod essent ustiones: nosli autem, in frigore vehementi

ὥς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδι-
κῶν, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς
πριάμενος (οὐπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσφαίαι ἦσαν, ὥς αὐ-
τοποδοτὶ βαδίζειν) ἀνατεθεῖς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὁδονηρῶς, καὶ ἰδίῳ θαμῇ,
καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεύσαι ἐν τῷ
ὑδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάρματον ἀπολουό-

δι, ἢ τὰ ἀλληλομένα ὄσπρια, ἥτοι
τὰ βεβεργμένα παλῶσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λεκίδον φασί, καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ
ἔχρον. γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐ-
τελεῖς ὁπώρας πιπράσκων. σέλγη
δὲ πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυ-
φίης ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ,
ὁ δὲ ἐγκρυφίης ἐπὶ τῇ σκεδῇ ἀπτη-
μένος. γνῆτεια δὲ τὰ κρόμυα. οἶβος
δὲ τὸ περιτραχύλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
σθεν, κρέας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
πράχην, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
σίλλος δὲ ἔστιν, ὁ διάστροφος τοῦς
ὀφθαλμούς. ἰδύνει δὲ, τὸ σκευάζειν
ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μά-
κτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηρα-
λοφεῖν δὲ ἔστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ
ἀλείφεισθαι ἐλαίῳ. γνάμοτα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ
ὀρελογίου μίσον ἐπανεστῆκός κανό-
νιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσιν τῇ
αὐτοῦ σκιά. πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ
κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὀρελογίου λέγει.

καριμάντας δὲ τοὺς σύγγκλυδας οἶ-
μαι, καὶ συρφετόνδεις φησὶ. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἶονε
διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὅχλου καὶ τῆς
πίλῃσι παραβεβυσμένης ἐστάναι,
καὶ αἰεῖν τε καὶ αἰετίζεσθαι τοῦτο
γὰρ τὸ αἰετίζεσθαι σημαίνει τὰ
κῆρα δὲ δηλοῦσι δυνάεις τὰς κόρας
σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν. σκαρδα-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὸς τὰ
βλέφαρα. φαρμακ. γ δὲ τὰ σμματα
φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰα-
τρίας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γρι. γῆ πατώ-
λους. G.

ibid. Σκανδικῶν καὶ βρακάνων)
Εἶδη λαγάνων εἰσὶ σκαδικῆς καὶ
βράκχνα. V.

4 Βρακάνων). Δύσπλετα λάχα-
να. V. Ἀγρία καὶ δύσπλετα. Coll.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριόν. V.

8 Διανεύσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμ-
βῆσαι. V.

*ustiones exsistere. Ego autem obiens vernacla, alliaque inveni ibi
nata, & effosis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & bra-
canis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare malletm)
in mulam iterum impositus excoariatus sum in perinaeo, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque
opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem seffus ab-*

3 μενος. Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτως αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὀρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτοῖν, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῦς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πελὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἥ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθές ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπωλις ἢ τὰ ἀλλοεισμένα ὀσπρια, ἥτοι τὰ βεβρυγμένα παλίσσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λίκιθον φασὶ τὸ τοῦ αὐοῦ ἀχρόν. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπάρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυποπάλῃ) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρύ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥυπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δειπνυτήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σπεύῳ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρίμματα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρίμματα.

6 Οἶβον) Περιτραχάλιον ὀπισθιν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὲρ τὸν τραχῆλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμὲρραχιάται καὶ Ἡπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχάλιου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα, καὶ λήγει εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διοδώρος ὁ Ἴτυκιος· ἔστι δὲ ἡ Ἴτυκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ εὖ βοῦς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶον ἑτέραν τὸ στίβειν. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ δ. ἀστροφος τοῦς ὀφθαλμοῦς. V.

Luci. Decurrat igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & photias. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, ὕψταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ᾤσαθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ὑψταν) Ταχίως. V. Sed in altero eiuſd. Cod. sic legas: 'Ωχόμενι ψύττα) Ἀντὶ τοῦ ταχίως ὕρα-
μάν. Sed M. Ὑψτα κ.) Ταχίως δραμόν.

2 Κατατείνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στίμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἵναπερίσσει. ἢ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριατταρίοις προσκρούσσει ὑποκειμένοις καὶ κοττάβην ἀπειλεί &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παι-
δίας ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μέσον ἴστα-
ται Χάραξ ἀναθὲν ζυγὸν κατὰ κο-
ρυφὴν ἐπαισίων. καθυκάτερον δὲ ἀ-
κρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀν-
δριατταρίων ταῖς πλάστιγγι ὑπο-
κειμένον. ὁ κοττάβιζον τοίνυν λα-
βὼν εἰς τὸ στίμα ὕγρον οἰοῦν οἴνου
ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας τὰς γνάθους,
ἀφίσει διὰ τῶν χειλῶν ὑπὸ μίαν
σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τὴν πλά-
στιγγαν. αἱ δὲ δεξιόμεναι κοῖλαι
οὔσαι, καὶ καθυλκόμεναι τῷ βάρει,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέ-
ρονται κατὰ τῶν υποκειμένων ἀν-
δριατταρίων, καὶ κρούσονται ἀνὰ μέ-
ρος ἑκατέρω κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν
τοὺς ἀνδριάντας ποῖον ἔχον ἀποτε-
λοῦσιν, εὐφραίνει τὸν ἑρῶτα, ὥς τῶν
παιδικῶν κατευστοχουῦντα. ἑρωτικὴ
γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγ-
ων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἠττάσθαι
ὀκτεῖ ὁ ἑρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν
ἠμῶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀν-
δριατταρία ματίαι. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο
φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατ-
ακτὴν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν
κατακτὴς τοιοῦτος. ἢν τὴν οἶνον λυ-
γεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ προσ-
ποι τὶ, ὃ ἑκαλεῖτο μάγνη, ἐφ' οὗ οὖνε
πιστὴν τὴν καταβαλλομένην πλά-
στιγγα, ὥς Ἀριστοφάνης φησί. Γε-
νῆσεται τοι τῶν κατακτῶν κοττά-
βων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος.
ἀγγεῖόν τι λευτερίδιω εἰκότως πλήρως
ὕδατος ἐτίθητο, ὀξυβάφων κεῖσθαι ἐπι-
πλέονταν, ἅπρην καταδύειν ταῖς
ἀπὸ τῶν στοματῶν προέουσας λά-
ταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφρο-
δίτης γοταῖς. Ἐγὼ πιδείξα καθ' αὐ-
τὴν κοττάβων ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλά-
στιγγα ποιήσεις πιστὴν πλάστιγγα
ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ
ὑποκείμενον ἀνωτὸ μικρόν, τὸ πηρα-
κισκίον λέγεται. ἐὰν δὲ μόνον τύχη αὐ-
τῆς, ἐπὶ τὴν μάγνη πωθεῖται. παρῆλθε
δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ
τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγα-
γόντων, πρὸς δὲ τούτοις κυκλωτερίαις
ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς
τὸ μέσον τιθέντες τοῦ κοττάβου,
ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς
λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγα-
νίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μέγαν
ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ κα-
λῶς, ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῦτος
τίς αὐτοὺς ἐπερίσας, ὕγρως ἀφίει
τὴν λάταγα, ὥς οἶνους μέγα φρονεῖν
ἐπὶ τῷ κοττάβιζεν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκον-
τίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ
συνθεσίᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρ-
βαρῶς καὶ παρακικόμενως εἰρη-
σθαι. V.

verum rus abieram, cito porcurrens: nosſi autem, quam ſim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me fonare cottabos. Sed intro-
abi, haecque & alia condito, & expurga maſtram, ut laſtucinas

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θρῆ-
 4 δακίνας μάττοτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοισήσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἣ δ' ἂς ἁ Φιλῶνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὕτως ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρῷ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔσθῃ, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθέλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θάμνα, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραξας, καὶ ἐγχεας μοι Θάρμα-
 κων, ὥπερυβρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σχυάζειν, ὅτοι μα-
 γαιρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκροτον. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄρτους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 θριδακίνας.

2 Ξηραλοισήσω) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφειν εἰς ἡλαίφ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλον) Τοῦ ὁρολογίου μίσσην, εἴ
 σκιά δείκνυσιν τὰς ἡρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιθρηματικῶς γὰρ τὸ
 στήξασθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγχλύδας καὶ συρφετάδεις κα-
 λεῖ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμειλιώτω. V.
 Κακῶς διαχειμαι τοὺς σπας. M.

ibid. Ἐπιτεθέλωσθον) Ἐτέρω-
 τον. V. Ἐπιτετάρχθον. C. Ταρατ-
 τετον. ἀκταίετον. B.

12 Ἀπερυβρίασαι) Τὸ ἐρύθημα
 ἀποκαθάσαι. V. In altero eiusd
 hoc sic legitur: Ἀπερυβρίασαι)
 Ἐπίτιδες ὁ παιγνίσμων τὸ ἀπερυ-
 βρίασαι τιθεῖται πρὸς τὸ χυλοῖον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctiōnem discedam. Nos
 verò, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim trudenti. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim ut aequè mihi pu-
 pillà turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamentu desiderant oculi, aequè Asclepiade quoddam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήμενεν κἀπειδήπερ
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπὸς θημένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχειριασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχοῆτος
 ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίου ἀράγῳ ἐχῶν, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ φερρῇ πνέλῳ καταιοιγθέντες, ἐξήκειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως, ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Λημαλέους) Σὺν λήμασι. V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρὸν. V.

3 Ἀπὸς θημένοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 θυσάμενοι. ἐσθῆματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ἴσικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γυλοίου καλῶς γε ποίῳν, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάτως μὴ ὑπόσης
 γέλωτος, αὐτὸς ἀνυπόσχων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὁ ποιεῖν εἰσάγει ἐπὶ τῇ

παιδίῳ οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 τῷ τοῦ ἡττημένου, ἦθεν καὶ κα-
 τανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ξαντες, οἷον παίζαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φρεσὶ πνέειν, ἐν ἣ φρεσὶ ὑποδύντες
 ὡσεὶ δελφίνος τῆς κάρας κυβιστά-
 τες ὑπὸ τῇ ὕδατι ἐκλυμβῶμεν. τὸ
 δὲ ἐξυόμην, ἀπὸ τοῦ ἐκτενίζομεν.
 ὀδοιποτήν γὰρ ἐύστραν τὸ κτήνιον
 φρεσὶ. κωρύκει δὲ καὶ σκαφίον εἶδη
 κούρας. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes,
 absumus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
 etae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
 obliciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illuissimus. [luisse-
 mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in batro calido per-
 fusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus
 alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν καρυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς τὸν ἡστίον, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν κριθῶν. Καίπειθ' ἡ καὶ ἡμεῖς, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδίας, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὲ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τοκάδος ὕος τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουράς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδίαι) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἢν διαπαύστραν φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὲς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὲς κράββατος. V.

9 Δίχηλαι ὕειαι) Τὰ τῶν πιδῶν ἄκρα τῶν ὕων, ἡδεῖα ὄντα καὶ ἐδώδιμα. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀχρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀχρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕος) Ἐπὶ τῇ μήτρα τῶν ζώων ἐσκευάζον οἱ τῶν παλαιῶν βιογράφοι βράμα τι, συγκόπτες πολλὰ κρέα καὶ τυρίον. καὶ πῶνον αὐτοῖς βράματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἥπαρ φασὶ τὸ ἀπὸ τηγάνου. μυττωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σκευῶν καὶ τηγῶν ἄλλων. μελιττωτὸς δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦνται. ἀπρῶτον δὲ ἀλεκτρούνα, τὸν παρρηκτότα. λοιπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὃ ἐστὶν ὀδῶς ἀπὸ γενεῆς. V.

put radula ex dente fassa [pestebam], quippe non in sumiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex sarta-

ταγήνου, καὶ μυττωτός, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί
τινες καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
λιττούται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σιλάχια πολλὰ, καὶ
ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
πτρυὼν ἥδη ἀπώδός, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἷν δὲ
ὅλον ἰπποκαῆ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλὴν.
ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
ἀπὸ βύρσης, ἥδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκύλασμα βαρβα-
ρικὸν διὰ καρδῆμον καὶ πράσον. V.
In altero eiusd. Cod. haec sic le-
gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκύλασμα
βαρβαρικὸν διὰ καρδῆμον καὶ πρά-
σων. Νυμφωδῶρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
ρικῶν νομίον φησὶν, ὡς λυτικῶ τῆς
χοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
λέγεται δὲ οὗτος καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
ἐνδοσμούμενοι βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
συσκινύζοντες αὐτὰς, ἀμίλει καὶ
ποῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπει

καὶ μελιττούται παράκεινται, αἱ
εἰπὼν οἱ νῦν λεγόμενοι πάπιλλοι. V.
ibid. Μελιττούται) Ἐκ μέλιτος
πλακῶντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγχείλεις λέγει
Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
μνης πολὺν διαφερούσας τῶν ἄλλων.
οἷν δὲ ἰπποκαῆ τὸν κλιβαίτην ἄρα. V.

ibid. Καὶ ἀλεπτρυὼν ἥδη) Τὸν
παρηλεκτότα. V. in fol.

7 Ἰπποκαῆ) Κλιβαίτην ἄρα. V.
in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
γνώμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
& thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
tilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frustra Pon-
tica de sporta, & Copicae [anguillae], & gallina domestica, &
gallus, qui iam canere desit, & piscis convictior. Ovem autem
etiam habuimus totam in furno assutam, atque edentuli bovis pe-
dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non so-
pek, sed de ure, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλῖος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὥπτα, εὐρυχαδῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μέντοι ἀνεμοφόρτα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὗτω λέγεται παρὰ τὸ δελφινῶν τύπον τοῦς πίδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀτακλῆσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. Μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τινος ὕλοφου τούτου καταχρησάμενυ τῷ εἶδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν πρὸς τῷ πυθμῆνι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλῖος δὲ τὸ στρεγγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξηργασμένα. γηγενῇ δὲ τὰ οὐστράχεια λέγει. εὐρυχαδῇ τὰ βαθία καὶ πλατεῖα. εὖστομα δὲ τὰ λεπτιχειλῆ. ἀνεμοφόρτα δὲ, τὰ ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθία δὲ καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικά δὲ, τὰ γραμμάς ἴσως ἔχοντα, κυλιστῶν δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦτην νῦν καλεῖσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μίσσος παρὰ μεθύων. δικουδίφης δὲ, ὁ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκτα οὗ, τὸν χρυσοχόν φασί. κῆρον, τὴν γυγαιχείον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ κούρην εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἀνθελιρία φαμεν. ἐλλείβια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τῷ λοβῷ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνηρμόσθαι. πίδας τὰ φέλλια. ἀδίκον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκαν μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικὸς λόγους. ἐχευλαττίας δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὅπτοι τὸν εὐπράσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἀντι τῶν ἀπασχολούντων ὀρεῖσθαι. ἀχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτόν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀρρητοποιεὺς ἔκονσις διασφύρον εἶπε τοὺς τελεστὰς, διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκαυασμένος. V.

3 Βομβυλῖος) Στρεγγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξηργασμένα. V.

ibid. Γηγενῇ) Οὐστράχεια. V.

4 Εὐρυχανδῇ) Βαθία καὶ πλατεῖα. V.

5 Εὖστομα) Λεπτιχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρτα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθία. V.

tamen percossium. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronizetum illud, & trichlavium illud, Mentor's opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, qualia affabat Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, & Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], & testam membranac [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
Φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στὶ, καὶ ἤδη ἀκροβώρακες ἤμεν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναβ-
ρίχσάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν,
ἄλλος ἐρρικνουτο σὺν γέλῳ τὴν ὁσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλώνυμός τε ὁ δικροδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ἃ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ῥοκάταξις Εὐδή-
μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὁψέ ἤκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμὰς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηροπλῦτην νῦν καλοῦσι. V.

ibid. Ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συν-
θείᾳ μιλιάρειν. V.

3 Ἐπέτρεπε) Ἀπὸ τοῦ ἐπέπεμ-
πον. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἀνευ τοῦ κλείσσειν

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κύκλῳ (τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικροδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δίχας διφῆν τὸ ζῆτεῖν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
stida: & iam bene poti etamus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedifonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltriam.] Postea alius quidem in cantharium enisus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore lati commissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas micisaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa ferro adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαίρειας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφιγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον ἣν μὲν γὰρ ἀδίκος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτὸς ἐστί, λαβὼν ἀχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξε-
 10 ὤρησα ἐμαυτόν. Εἴτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν αἶγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, αἷς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότουν) Ἦτοι
 γυναικεῖον κῆρυον, ἐξ ἐσθμημάτων
 ποικίλων καὶ ἀνθίνων, καθότι λείρια
 τὰ ἀνθὶ φασίν, ἢ καὶ χρύσεον κῆρυ-
 μον, ἡδύνοντα τῇ ὀράσει τὴν ὄψιν.
 Διδ καὶ λειριόισαν ὅπα Ὀμηροῦ
 φασίν. ἢ ὅσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδο-
 λασχίαν διὰ πέρα τοῦ δύνοντος περι-
 τόν. εἶρηκε καὶ νῦν οὕτως λῆρον τὸν
 τοῦ θεοῦ κῆρυον, αἷς περιττόν τῆς
 χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐγώτια. V.

2 Πέδας) Ὑέλλι. V.

4 Ἀδίκος ἡ ἡμέρα) Τὰς δικὰς μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 γλωττίας οὔσης) Δικανικοῦς λόγου
 μὴ ἔχουσης, ἀργὴν ποιοῦσης τὴν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐπρίστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infunda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen
 obiiicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἱερώνυμοι ἤδη γεγεννημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τοῦνομα. Ἔστιν, ἦ δ' ὅς, ἐν τοῖς σκευραφεῖς ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύβων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἱ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἡ βαυκίδας, ἀμφιμασχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμνηγέπη δίκην, ἡ λὰξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦ δ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιβείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμνηγία) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινὰ τρόπον ὅσον δὴ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξουβρίζοντι, ἐκφύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονούντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγίλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρώτας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γενναϊότητα ἀθετοῦντας. καρπώδεσμά δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γελοίου ἵημα πέπλαστοι. οἷον τὸ ὑπὲρβαλλον καὶ πορδαλέον, ἢ ὅλα πάσι. ἀκροκνεφὶς δὲ τὸ ὀρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὖσος. Στερεχθρία δὲ, ἢ ὡς ἂν τις ὑποδιοχολώσῃ. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπηνγένησα. ὁκλὰξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθεῖν. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷοι διαβρέχων, ἢ βοῇ

καλῶν καὶ συστρίφων, ὃ διὰ τοῦ διακωδονίζειν παραπλοῖ. συνεχὲς δὲ τὴν φόρυγγα, ἀπὸ πεπιεσμένους, συνεθλιμμένους. ἀναφλάντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχυρῶς τὸ αἰδύειν τῆς πόσεως γυμνούνται. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὴν φιλοφρονίαν προσάγειν τι. σκεπάδειν δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἱρῶν, τῶν περιωνύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματισμοίς. V.

ἰβὶδ. Λὰξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένων μεγάλαις συμφοραῖς θαρραλέως δὲ ταύτας ἐκδύνται λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, εὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφρονα λαγὼν πατεῖται, κατ' ἰλὸς δ' ἀνὴρ λαβὼν πανούργα χερσὶν ἔργα κλύουσι πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides solcas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dedine poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se veliet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- καὶ ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφὲς μετεστεύλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητὴς, καὶ παλυνίκης, νῦν δὲ ἥδη ὑπὸ γήραος ἑξαβλὸς
 ὦν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἥδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμερίον τι κακὸν ἐμπεσόν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεὶς, ἀπῆγγεν αὐτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολάλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, ἀπηγγώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλάξ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μή πῃ ἔτι συνεχῆς εἴῃ τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὄνῃσαν, ἐκεῖνό ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo arcessivit Damusias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν
μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλώντα, καὶ
βλιμάζοντα, ἥν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθῆται μὴ
ἔων. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ ται γε τὴν θεὸν, ἣ
δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς
ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόν-
τες, ὁ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις
ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιάς ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῇ-
σαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν
Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι
τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη,
καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος,
καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἡδ' ὅς ὁ Με- 13
γαλῶνμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ παρηβηκότος,
ἦκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώ-
κταν) Τούς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς
οὕτως ἐκαμιάδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον
καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ-
χείρας ἐνασχῆμονεῖν. V.

8 Πολιάς) Πέπαιται τὸ πολιάς·
εὐθεῖα γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολιάς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπικνου-
στίον οἶνου. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα-
μαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrescitantem, si quem bene vasatum, & inprobe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damafius & uxor illius, senex iam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, minus-pugnans est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim laqueam hancce effoeni vini vobis attuli, & casei recentis massas.

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
 πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πῆλινα
 ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
 τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τῇ
 πλοκῇ. σὺ δ', ὦ παῖ, πλεον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
 μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
 λῶ ἐπὶ σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
 ἄτ' εἰώθαμεν· εὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπου βεν ἐνοينوφλύειν.
 ἐπανῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτι περ ὄφελος ἐσμέν
 τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὐ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
 τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνη
 γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γὰρ ἐστίν,
 ἡδίων ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοβνῆς

πέτεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν
 ἀπορρυῖσαι τοῦ δεινέου, οὐ σκευάζον-
 ται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κορυμ-
 βητὰς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
 εσμένα στίλφιας ἔτεκεν. πλακοῦν-
 τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκυκορύλλμενων,
 ὅτι διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν,

οἷον εἰς κρωβύλον ἀναδεξιμένον. δ
 ἢ τὴν συνήθειαν ποσὸν λέγει. παιδο-
 βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
 δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμέ-
 νην. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβήσομεν,
 ἀπὸ τοῦ φλυαρῆσαι. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
 praeclare erosus) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
 ista pocula, acutitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
 placentiam ex intestinalis cincinnato plexu formatam. At tu, puer,
 plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
 crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
 put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
 lemus: neque enim intempestivum fane in vino garrere. Laudo hoc,
 inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticiffationis. Bene
 dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
 loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
 tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

εἶμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσθένων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμει; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλῶττά τε ἦδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμενην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα
τριάρμενον ἐν εὐρίᾳ πλέουσταν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἁκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρεῖς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ρόθιον, φθόνῳ
τῆς εὐημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόχειος,
πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογᾶ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μῶν. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφορῶ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν
ἐπὶ διολισθαίνουσαν· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πέ-
παιχται τῷ κακοδαίμονι τὰ προσε-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεόν ἐτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληθείσης εἰκίνος τῆς τριαρ-
μένου νεός. τὸ ἀπόχειος πίνειν. Δει-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληρύ-
τας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manusapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatīs. Mihi
vero & lingua iam sermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usus essem, & nive vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V. N

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενον
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλῃς, ᾧ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξέληλυθας,
εὐῖσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενας ὑφ'
ᾧ κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελᾶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἤλεον σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρᾶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον
ἔσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ᾧ τὰ μὲν αὐ-

2 Κατουρουμένη) Καὶ τοῦτο πί-
παικται ἀποσκαιπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῆς τὸ κατου-

ρουμένη. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) ἴσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibar. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla fit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθεν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

“Ολοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

ποσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντηλσάς μου, μη-
δὲν σε δεινὸν εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινά,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκένας, ὃς τάληθες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάβους
διάρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαιτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ’ 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσιόν-

13 Σώπολιν) Εἶθε καὶ τῶν τουτονὶ
Σώπολιν εἶχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
νεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἄλλ’ ἀποπλήκτους καὶ
λεμφώδεις ἔλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴσασαντο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσ-
μεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπιβέβαλτο ἂν. πῶς
γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησιν ἔλλαιβό-

ρου; τίνας Οἰταιῶν ὄραν, τίνας
Ἀντικύρας ὀροπεδίῳ ἐπιδαφιλευο-
μένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπώτερον, Τίνας καὶ πίπεικεν ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιεδευθσομέ-
νους; οὕτως ἀπάντων κατακόρως κα-
κοδιαμονούντων, ὥς μὴ ἂν τινα τού-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ’ αἰῶνος εἰς σύγ-
ειν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ’ οὐδ’ ἐγγὺς
τούτῳ γνέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidiffe, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινα σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπῆλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἥδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον εἰγὲ τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμέ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτοσὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθαγνῶμεῖν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στέμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατέρων μὲν ἁμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, οἱ καὶ ἀληθῆς μὲν, κατὰ τὸ χεῖριστον δέ. Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μαρναίν. Ἀκκοῦ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μαρρία διαβαλλομένη. ἢ φασιν ἐν-σπντρίζομένη τῇ εἰκνὶ ὡς ἑτέρα δια-λύγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετησίαν. ἐπι-τιθῆς δὲ τὴν Ἀθηναίων ἀντὶ τοῦ αἰδε-

σιμωτάτην, αἰσίσχυτον εἶπε, δια-βάκλων τὴν τῶν λῆξιν πλάσιν, καὶ Σπριομάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιείγομαι, καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεικε τὸν χρητάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύοσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἥτοι προ-φνεύοντος, κείται. ρηναυσθήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ρίσιν καταυλῆσαι, ἐποί-ουν γὰρ τοῦτο ρηναυλοῦντες, ἥτοι διὰ τῶν ρινῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασυνμῶ-τινῶν καὶ χλύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχισιν τῶν καταμνήσιν πά-σχουσαν. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
tum hunc Lexiphanem, fodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo verfan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, fed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, & ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῶν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηναίαν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνὲι Φροντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὅττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσῃν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάβартον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
κει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῶνε, ΛεξιΦάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λυπῶν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῶν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
χλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*]: Minervam, & magnum monstropugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius incedit illam, sed in via & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' ἐκρασάμενος ἀπῆειν, ὡς πίων ἐμέσσει. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξιφάνες, ὡς ὑγίης ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ράων ἔση.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες ταυτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτώμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίους, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βερβορυγμός. ἐγγαστρίθυβόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' τὸ μῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum fitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' ὅς, & ἀμπεγέ

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἄττα. βιάσαι δ' ἑμῶς, καὶ κάτεις εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμῆμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσούσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἥδη μὲν καθαρὸς οὗτος, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκίνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδὴ περ ἡμῖν 22 προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐβέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμῆμεκας) Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσματος διατανύσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σάφροτι τὸ στρηνῆν καὶ ἀβρύνεσθαι. ἴσκει δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακίμφοτον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπρίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξαγκάσθαι αὐτῶ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῇ ἀποπνεύσει ἥδη τὸν ὄγκον ἐπείγεισθαι. πολλὰ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβόμενα εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. V.

ση, & λῶστε, & δῆπουθεν; & frequens illud ἄττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἱκταρ ενομουῖσθαι, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multra adhuc subiere, pleniusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoly, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεύγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μένος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάδων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἰοικώς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 γός τε καὶ εὐβρυπτός ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπαμείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θάρρῳ ὁμλήσεις τοῖς πλήθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖρον τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μὴδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 incitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκείνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμῆσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περισθίειν ἐκεῖ-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερεὰ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὣν πάμπολυ λίαν
νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
οἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς, καὶ μὴν καίκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παρακρίσεως δοκεῖ παρει-
ληφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν
τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυ-
τέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῶ
καταβῶ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento;
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
mulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
sectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶν, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπειςαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξίων, καὶ τὴν Φιώνην εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶει κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὥς λεγέσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant; cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscumque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse-

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβης αὐτῆς εἰς τὴν λιχνείαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appelles: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθέσθεις, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΤΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκίνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφί-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὦν τυγχάνεις. τοῦτ' δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναι μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτ' ἄν μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἴ τὸν γέλῳτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, φιλασόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, φιλοσοφούντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ
καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσιν διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contententibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ἔμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἅμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λόγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσούτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἀγαν ἑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένῳ εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμάξων ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τι περίσσοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκούομενοι εἶναι, ἱσχυοῦντο ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξας. οὗτοι οὖν ἐν' ἐνδείκνται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθῶσαν τοῦ εἰσθῆτος, ὅλας εἰπὶ ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι.) Ὑπερφλοισχοῦντες. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviviorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contendentes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βρομῇ τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φασὶν αὐτῶν ἑναγχοῦς ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὐτὴ, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tores salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniceis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non bubula pellis erat, secundum poetam, neque vilissima, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haec hucusque ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πατρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4
δὲ, ἤδη ἀκούε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγῶας ὁ εὐνούχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγωνίστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδεδείκτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5
τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύου τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγῶαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγῶας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλῃ ἀποσκάπτει, ὅς καὶ τὸν ἐκτὸς εὐτηριάν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνητοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles fenex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εικότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἔχρην εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καί με ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιόραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιάνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θάμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξίων ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι
 10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis veruari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coeribus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελαῖν καὶ αὐτὸς, ὦ ἐταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
κείον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίων Φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσους αὐτῶ καὶ τις Ἀ-
καδημαϊκὸς εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκίμησας ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχου
ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πᾶν γὰρ βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιούσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακχίων χειρὸν εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειῖσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκχος) Βάκχος μέγας,
ἀνόητος, γυναικάδης. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipse
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
stet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriorem. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κοράναις, αἱ μὴτε περιστέραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδεϊότερος εὐνούχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἔν, ὡς διαφθεῖρων τὰ μεираκία. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πάγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ-
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θιμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiciere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius supervē-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λείος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάντῃ ἀνδρείος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχρὸς ἐάσω ποτὲ, ὥς ὁ Ἀξίων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγῶν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεράς ὀψεως. νῦν δὲ καὶ πάλιν αἰ
 II δῆσαι· μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὲ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὥς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι ῥέομενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων) Κακέμφαται τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσει πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praefens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετα, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμοῖηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἤξιον 12 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύνατο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οὐ δὲ ἔτι γελοϊότερον μεταστείλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῶαι, καὶ ὀπυῖειν, καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασί, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων } Βάλλ' εἰς κόρακας, μισρὶ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκε. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii postulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, iuberē illum congregari, & inire, & iudicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσῃν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἐταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐτι δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖσθαι ἔτοιμον εἰς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

§ Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἄνδρὸς τι ποιῶ. V.

mouet, maxime sibi contrarium : isque more malorum cauidicorum hoc agit, & inter viros aduersarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuuenis) optauerim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΜΦΙ ΤΕ οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἢ γραφῇ οὐκ αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείας, καὶ ἀληθείης, ἣ δὴ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ εἶντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐωυτέων ἀπηγέονται μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι. Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκετο, 2 ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίη καὶ ραθυμίη, καὶ προσέτι μισοπονίη, κείνοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὐτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνη) Δόγμα. V.
13 Ἐπικυρίῳσι) Ἐπιτύχῳσι. V.

D E A S T R O L O G I A.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque honorant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei antiqua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, inscitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum contraria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγίεια οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, Φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύϊν, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθῆες 3 τῶν τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφίῃ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίῃ δὲ αὐτέεσι, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκῆσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μὴ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην Φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλη μορφῇ τρεπαμένην, ἐδό-

3 Ἀνεμώλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύϊν) Ἀδικίην. V.

7 Πρῶτον) Πρὸς τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν ἀκούοντα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίην) Εὐκλυσίαν. V.

fa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, imique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos ferenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἐν-
 θεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τούτων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὖ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινέονται) Φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὥπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.
 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλειψαν· μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδωσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμερ-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μην-
 νέων καὶ ὥρέων διατάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἢ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
 ἡ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημήναντο) Ἐσημιοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Impofuerunt autem illis quoque nomina:
 non nuda nomina, ut videbantur, sed signa ipsarum natura-
 rum. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam acceperunt ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω ταυτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταβέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἔοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὀκόσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὀκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἀπὶς αὐτέοις χρῆμα ἰρώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται.

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησάνσαντο.

7 Ἀπὸ τίω) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἀπὶς) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fuit. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τουτέου σο-
 Φίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κρισπρόσω-
 πον ποιέονται. Ἐγνώσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείην, καὶ ἱρολογίην, οἷη διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιεέτο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἢ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶδυσσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis tauri*. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφείως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τάδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρην Ὀρ-
 Φέως. ἦν δὲ ποτὲ Ὀρφέα ἴδης, ἡ λίβοισιν, ἡ χροῇ μεμ-
 νημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἱκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστων
 εὐτ' αὖ ἐκεῖνα ἴδης, μέμνησό μοι τούτων, κοίη ἐκείνου
 αἰοῖδῃ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ οἰκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστων τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης πέρι πολλὸν αἰρείται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανηομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θῆ-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore affimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas noffes, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λείες, οἱ δὲ ἄρρενες ἰόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσιν τῷ καί
 μιν διφύεα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρεὺς 12
 δὲ καὶ Θυέστω περὶ τῇ πατρώῃ βασιλείῃ Φιλονεικέον-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυγόν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἐωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἔνθα δὲ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῶν δὲ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτοῦ λόγον ἐποιή-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡελίός τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσιν· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δοκέουσιν τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί· εἰς τὰδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτοῦ ἐγέ-
 ρ' Ἀναφανδὸν) Πατριῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyes-
 ti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε φρονέω.
πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείβομαι, δο-
κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρο-
νέοντα, καὶ ἀστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον
τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσεῷ δι' αἰθέρος
ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
ναῖον, (ξεῖνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
15 τῷ ἑαυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
σων πρηγμάτων τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μετέποντα) Διάκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρονοβλαβείᾳ. V.
11 Ἐπιεικῇ) Μέτρη. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ ΠασιΦάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε περί, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα 17
 στοι αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
 δρόμου τε αὐτέων περί κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληνάιν διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθίσθαι τῆς ἱπ-
 πασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρίκιος) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθίσθαι) Διδάξει. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisâ in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσὶν αἵγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥελιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνεΐην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτεύουσιν,

4 Πρῆστῆρι) Κεραυνῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatas, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolyicum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἐαυτοῖσι πάντα ἱκελὰ ἐκτελέουσι, καὶ
 χρόην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνεΐης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο κλέπτης δὲ Αὐτάλκας, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτική ἐξ Ἑρμῆω ἀπίνετο. Οὐ μὲν οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐδῆσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἐρρίψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, οἷόσθαι ἄνθρωποι κομίζουσιν· ἄλλα φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ καθήρτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηϊδίη τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥeros, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ παλαιαί τοις ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφανεύοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γήται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς. τὰ δὲ ἐγὼ ἡμᾶτα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χρόνον, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Ναυρήτε) Ὀκρηά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dam Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detruxit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poe-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit: Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃν αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος
τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν
ἢ ἐκ τῆςδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφρο-
δίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίῃ τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπερ-
γάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἐπεσι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων
διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπὼν·

Ἄλλα σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρμὶ θεῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήϊσιν ἐχρέοντο,
καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποίεοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ἀκί-
ζον, οὔδ' ἐτείχεα περιβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο,
οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν αἰνὴ δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦ-
σαι ἑκάστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω
ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένης ἔχει

· 3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ
ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος,
δὴ Ὀμηρὸς μετὰ ἰστορήσεν. V.

· 4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφρο-
δισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, δὴ
Ὀμηρὸς μετὰ ἐγγείνηται. V.

*ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in
Venerem ab illo, & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa
quoque manifeste non aliunde, quam ex hac sapientia ficta
sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum
efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus op-
era uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:*

Dulcia nempe tibi sunt conubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrahunt.

*Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationi-
bus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes conde-
bant, neque ducebant moenia, nec proelium committe-
bant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audi-
rent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrolo-
giae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-*

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανῆς,
καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι
ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον
τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡερίων
Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρήμα ἱρώτατον 24
ἡ μακτεσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπεὶ δὴ ἕκαμὲ
πλανέομενος, ἐβελήσας ἀτρεκές ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἐωυ-
τοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἶδην ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδὴ νέ-
κυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τει-
ρεσίῃ ἐπιθυμέων, καὶ ἐπεὶ δὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ
Κίρκη ἐσήμνηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα
ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μη-
τρὸς τῆς ἐωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, οὐ πρότε-
ρον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην
γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον.
καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκῆν. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tri-
pode vocem emitrit, quoniam inter sidera quoque lucet
Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut
mihi viderur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didy-
mis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Ita-
que Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum au-
dire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non Cer-
neret ut sanctos vita, illaestabile regnum; sed in colloquium Ti-
resiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum,
quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque
oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matris
ipsum, ac bibere de sanguine volentibus, non prius per-
misit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustas-
set, eumque ipse coegisset videre sibi oraculum; sustinuit
que sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

κεδαιμονίᾳσι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον πρόχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεια γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃν ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναῖς, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἀλλὰ μῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναῖς ἔμμεναι προγενέστε-
 27 ροί. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν Φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὐρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεᾶ· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπείων πρηγμάτων οὐδεμίην ὥρην ἐκείνοι ποιοῦνται, οὐδ' ὅστιν αὐτέοισι πρὸς γὰρ κοινωνίῃ· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 Ὠρην) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποδίσει, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recipere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem certum-que fundamentum divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντασυνῇ ἀλλάσσεσθαι, ὅσους τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκείνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἑκάστων
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασταλεύεσθαι, καὶ
κάρφεια δόνεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ ὁρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δυνάμει τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλλεος·
ἀστέρων δὲ αὐδεμὴν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίᾳ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρῆγματων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τάδε ὠφελεῖ, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδόν. V. 8 Κάρφεια) Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quæ factorum decreto eveniant. Ego autem ad hæc ambo
illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, præter suum illum morum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiæ, quæ
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quæ inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura præmonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφίσι ἀγνοοῦσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηϊδία καὶ
πρήεα ἡγέται. τάδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπα-
λαμβάνω.

ἢ Εὐμαρίσι) 'Ρεδίαι. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & exspectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἁμοιρὸς ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίου Σώ-
 στρατον ἀναφέρον, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ᾧοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγεγόμεν. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδῆλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιβρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνή, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῶδα τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum ferme & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Socrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecerat, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτες ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὥς ἐκεῖνός τε δια-
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναϊό-
τατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὀρώντες, ἔχουσιν μὲν
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφαιῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικῶν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιόσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνώμῃ μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectionis
difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur,
quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum ho-
minum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo il-
lum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appu-
lit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heraclienſi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἐρωτας ἐκ παίδων εὐθὺς πεκνημένος, ὑπερεῖθε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερία καὶ παρρησία διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀράσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἡσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ αἰψάμενος, ἡπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπινόητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-
9 Οὐ μὲν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχεδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & infuso philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëris innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non paucillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο κα-
 ταμίζας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπία ζῆλοῦν ἐδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δίαίτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφω
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπία) Τὸν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi fufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi refecuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens, communis, ne paucillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo discdebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παράπολόν, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδεπώποτε γαῦν ὥφθη κεκραγῶς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῶν θεοί,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπαυροῦν. Τοιούτῳ δὲ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἰδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κόσαι, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπερί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πένιαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὀρώντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιωτά, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
- 9 Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξί πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσο-
- 10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τῇ Φιλίᾳ ἡγουμένον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρωπὸν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑκάστον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνους ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τῆς τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ τὰ κωμικὸν ἐκείνο, Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae tributa mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαρὺν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ
 τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
 τῶν κρείττονων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
 κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
 τοῖς πλήθεσιν ἐκτῆσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
 ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
 τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κεῖνοι τότε, ὅτι
 οὔτε θύων ὥφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἀπάντων
 ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
 σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
 θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
 χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
 θάυμασθε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
 αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
 σίων ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

et. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
 cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
 aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
 plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
 lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
 que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
 accusantes eadem; quae illi quondam, quod neque sacrifi-
 care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
 Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
 & pura veste indutus cum in concionem prodisset, par-
 tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
 to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
 sacram Minervae fecisset, *Nolite, inquit, mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam vitti-
mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινοῦνται σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσι αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανδρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἰλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστε Φανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταβύσατέ· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατέ.

- 12 Βούλομαι δὲ ἓν ἅπαρ παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὡς πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀπούσας τινος, ὡς ἐν χέλῳ ποιῶντος τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos; sed dehortatur illos ab orgiis; fin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt vitum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus esset prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον,
καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν
Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἀνθραπος,
ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ
σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ
Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη.
Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημό- 13
νακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ;
ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη
παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ'
ὅτῳ γελαῖ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ
ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦν-
τας, αὐτὸς πώγωννα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ
αὐτοῦ ἔπαινον τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂν ἔλεγεν· εἰάν Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime de-
centes eſſent: acceſſit ad Demonactem, rogavitque, *Quis eſſet*, [quid ſibi arrogaret] *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens decerptu non nimum faciles*. Inſtante vero
Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viatico inſtructus, De-*
monax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti? Teſticularis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philoſophari?* & iam diſ-
cedens apud ſe ſuaviter fane riſit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur, te a bar-*
ba iudicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas. Si-
donio aliquando Athenis floreſcente, ac de ſe laudem com-
memorante eiufmodi, ſe philoſophiam univerſam explo-
raſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me*

τέλῃς με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔξομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σκωπήσομαι· ἀναστὰς
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκρωμένων αὐτός, ἔφη, προσειπὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ τίνος τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
 τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλῳ
 16 ῥώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνθεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρύη· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουν, ὥς αὐτὸς ἕκαστος τετυπημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῇ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρσμα, καὶ τὸ αἰσχροῦς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocat in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
furgens igitur ex mediis auditoribus, Hecus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
 Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
 gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
 syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum, inquit,*
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
 ex ambiguo, & una minitante, *Stαίην ἰβι virum monstrabo!*
cum risu interrogavit, Virum nempe habes? Cum vero athle-
 ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
 pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
 & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
 quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς,
 ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν.
 Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
 γραμμᾶτιον ἐν ἀγορᾷ προτιβείς, ἥξιόν τὸν ἀπολέσαντα,
 ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
 ὀλίγη αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤ-
 κεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
 γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἀπίθι, ἔφη, ὦ παῖ,
 καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
 ἀπρὸ λώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ
 διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
 τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
 λосоφῶντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
 Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἥξιον. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπίσκει· καὶ γὰρ δακτύ-
 λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri,*
ad Proconsulem; sed ad Medicum. Invenerat aureum anulum
 incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula-
 bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque
 pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve-
 nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve-
 ro fani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius annu-*
lum serva: hunc quidem non perdidisti! De Romano Senatu
 aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val-
 de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius*
hic meus. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus, & ma-*
tris similis. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem,
 non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo-
 cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκεῖνός δὲ Φήσας, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσάμενων πάντως καὶ τῶν ἀνιάρων, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε, οὐκ ἀνθρώπων πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπαδάς ἔχειν ἰσχυράς, ὥς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅπασα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus seroimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 мі σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιτιτόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πᾶν, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰθθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε,

cunque vellet: Noli admirari, inquit; nam & ego artis tuæ
 sum: & si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno
 me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi
 det, nummum indicans, cuius eadem, quæ carminis, vis
 esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum luge-
 ret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iun-
 gi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam pa-
 rari, accedens, A Polluce, inquit, affero tibi epistolam. De-
 lectato autem illo, atque putante, pro communi reliquo-
 rum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque,
 Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te, inquit,
 quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in te-
 nebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, &
 posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines

μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, εἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σchein νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
καὶ κείνων καταγελᾶν ἤξιον, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάντοτε
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρησθέντων. ἐνὶ γοῦν ἑρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἑταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιδεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνου, ἔφη, καὶ φὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιδόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινας Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδευτούς ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἑρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-
-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondentem, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapiu, & oremus pro filio; Utiqve, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γεν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτίθεναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὃ
Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὅποτε διὰ τῆς Ἑλ- 30
λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπειδὴ
τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῳνάξ, οὐδὲ μέγα.
Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ πατε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπῆει μετὰ πε-
πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriantes, solum se & primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipse uno, qui ista videret, dicente, magnum cum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστῖαν, καὶ τὰ τοι-
 34 αῦτα μελετᾷν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῇ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δέ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ὥσπερ αἰτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῆς· εἰ δέ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de factis, parum nimis exigis, quantumcumque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματωῦντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μῶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν) Οὐ γὰρ εἶδε οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτεία, ἀδιανόητοι γὰρ τοῦτο καὶ ἀνόητον, ποῖα τινὶ εἰσεγράφατο αὐτὸν φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαιοῦ πολιτείας συγκεκροτημένης οἷον Οὐρεττίων, Φλαβίων Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστον. οὐ γὰρ καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι εἰς ἅν.

ἀλλ' εἶπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφατο πολιτεία. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιελαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρενέλητο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορθώμενος, ἅμα δὲ καὶ σκόπτων, ὥς μὴ καθαρῶς ἐλληνίζοντα, Ἑλληνα βυυλίμενον εἶναι. V.

exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare, inquit, lignum si hostem habueris. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imperator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζεὸν ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖβέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γυ-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφεῖναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμῆτε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφεῖναι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημῶναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensa que, *Hanc quidem*, in-
 quit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis*. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta*,
 inquit, *inde tibi rescribam*. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ *sepulcri* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Adco pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχρύσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητῆς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὴ καί κεινὸ 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελευ-
μενοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσχό-
πται. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστας δού-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰώθαμεν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. V.

monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Crateris, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiū mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημῶναξ παρατυχὼν παρη-
 τέτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημῶναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἥς
 καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφοιται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν
 χρίσματι. V.

*appellant. Lepidum fane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube*, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur,**

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἷε οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουφῶν τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικῷ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἔρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ-
 ναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ

πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς
 Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπέις. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 niensibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensionem
 confuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θάνα
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἢ μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν κατέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδὰ μῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μῆτε Σωκράτους, μῆτε Διογένης
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἢ τε πονηροῖς, ἢ τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἔδε μάλιστα,

6 Ἑλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ ὁ, τοιοῦτον ὅμῳ πρᾶγμα θεῖσθαι;
 ἑλέου βωμὸς οὐκ ἰσχυρὸς κηρύττει V.
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φα-

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categori-
 as [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, *Herminé*, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituen-
 do spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam *Misericor-*
diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, o viri *Elien-*
ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audivi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse,*
sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐργάως.
 Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικὸν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρατηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστανπον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου θέοντα τῶν ἑκατὼν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρησίμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πάπατε ἐσχηκώς. καὶ τοσούτων ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοί, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παρίοντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπῇ δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπὲργηρῶς ὢν, ἀκλῆτος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐταῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παρίοντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιῶσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.
 Therastem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, Quis philosophorum maxime sibi probaretur?
 Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
 ser Diogenem, amo Arisippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunsi in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpreteraban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum venditricas certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἑαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δέ, ἰδὼν ἤδη
 65 μέτεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δέ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικοιφεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἄγων τῶν καλλίστων ἀθλων ταμίας·

Καιρὸς δέ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δέ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδὸς με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὄνεις καὶ κυστὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras :

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum lacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῳοῖς τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἔστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφοράν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀνασγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sit. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes fe-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Η Σ .

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

1 ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧταί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρὸς ἢ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάνυ δὲ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανεν ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ἄνθρωπος, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενοι τὸ χαρίεν, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τί ἐστιν ὑποστῇ τὰ εἶδη ἐνδελιχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ἐπιστάτου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἢ θατέρου παρουσία ὡς περὶ

τινα ἀρετῶν προμνησθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἐτέρου ἐγκόπου ἢ ἐνέργειας, ταῦτα γὰρ οὐκ, καὶ τῇ ἀπὸ μέρους ἐκατέρου ὑπαλλαγῇ σώζονται καὶ τὸ ὑποκείμενοι ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἡδὴ κομμηκὸς ἐπανάγοντας τοῦ ἐπιστάτου, τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

Α Μ Ο Ρ Ε Σ .

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomneste sodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infir- mior enim est animus, quam qui perpetuam contentio- nem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul- cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
 κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
 τὺς εὐρέθῃ σκοπὸς, ὅτι πέπαισαι διηγούμενος. καὶ σε
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά μὲ λέ-
 γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλυς ἐφεί-
 ταί σοι πόθος, ἥρμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
 ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
 τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δῆπου τὸν Θεὸν ὡς ὅζυς ἦν πρὸς Ἀ-
 φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
 προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἂν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
 ματα, καὶ πυκνάς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
 τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
 λελεῖσθαι φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτή-
 ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται.
 σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
 tus : atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
 latus adeo scopus inventus es, quod narrare defuisti : ac
 per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
 putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
 missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
 alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi : non
 ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem :
 lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
 admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
 nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
 omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
 involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
 dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
 rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κρίθεις, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεῦτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 Φυοῦς Ἰόρας πολυπλοκάτερα, μὴδ' Ἰόλεων βοηθὸν
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις
 ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἱπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὥς ἐρεβίσαι τῆς Θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

3 ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναίξιν ἀραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρώχομαι.

V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλεον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
 σιφάν, ἐπεὶ Ἡλίου οὐσα εἰς μὲνιδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπεὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναίξιν ἐγγυότος Ἀ-
 φροδίτη γινομένη, εἴτα δυσάδεις αὐ-
 τὰς ποίησας, ἀποχρίτους αὐτὰς
 ποίησαι τοὺς αὐτὰς αὐτῶν ἀνάγκη-
 σεν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaee
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippo-
 lytea rufficitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna sortitum,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούτων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίῳν τάχα δεή-
 σαι πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
 ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
 σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
 γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
 ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαρὰι παλαῖστραι μέλουσί σοι,
 καὶ Φαιδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθει-
 μένη, διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
 μὲν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
 καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
 ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
 εῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἑναγχος γοῦν διηγούμενου σου τὸν
 πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὃν ἀρχῆθεν
 ἡράσθης, ἱλαρὰι μὲν τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
 ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
 τρὶ λεπτὸν ἀΦηδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς
 ὧς Ἄλας) Πλάνας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
 dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
 aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
 te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato
 Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
 in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
 laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
 ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
 ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
 mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
 Aequae voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
 recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
 amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
 ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
 filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δηλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρων. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὡς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταβεῖσθαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καὶ μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβῆς τρυάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγγῃν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipsos modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae fa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in mulierculas?
Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratioconatione,

δὴ περιελὼν ἀγκισμὸν, ᾧ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ᾧ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἐγὼ γ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκοῖς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνος ὦν,
διττοὺς ἀρτυσαι μισθοὺς.

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἤδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόχη. δυοῖν οὖν μαχομένοι παιδοῖν

1 Ἀγκισμῶν) Προσποιῶσιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγύς ὑπό-
γυιοι, ἐγγύτεροι, πρόσφατοι, νεώ-
στοι γινόμενοι, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγον. V.
8 Ἐναυλοι ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημενευομένη ἢ ἐνηχομένη. V.
10 Ἀρτυσαι) Λαμβάνεις, δέχῃ. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
fodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & rifus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:
fed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus;
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἶπειν δυναίμην, ὥς
ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς
ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσιν οὖν
ἐπιτιμῆσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀμ-
φοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ὅγῳ γε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαν-
τικρὺ καθεδοῦμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἥρην τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς,
μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοοῦμένῳ ταχυ-
ναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς
μαάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλ-
πῳ παρωκισμένον. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίχροτα, δίηρη, πλοῖα μονῆρη εἶσιν, ἃ καὶ δίχροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρύρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἴσχυντο· ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεταστρέφονται καὶ ἐπιπλῖν-
σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῶ πρὸς πλοῦ καὶ ἀπὸ πλοῦ αὐτῶν σφάλλωσι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰσεῖσαι ἔχονσα.

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῶ πρὸς πλοῦ καὶ ἀπὸ πλοῦ αὐτῶν σφάλλωσι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰσεῖσαι ἔχονσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermone mihi illorum vestigia, velut figillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Aiacidē intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς
 ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ
 ζεύγει κατήεν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιῶσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς
 ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀμιαρῶς διεζεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γούκ ἐπιβάς ἐγγυὺς ἐμαυτὸν ἴδρυσά τοῦ
 κυβερνήτου. καὶ ῥοδίῳ τῶ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μῶς ἐκύμαινον αὔραι, τὸν ἰσπὸν ἐκ τῶν μεσοποίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας
 κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀνόνας ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττειν ῥοί-
 ζῳ δὴ πτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑπαβρυχομένου περὶ
 τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πύραν. Ἀλλ' ἄ γε μὴν ἐν τῷ μω- 7
 ταξὺ παράπλω σπουδῆς ἢ παιδείας ἐχόμενα συνηέχθη,
 καιρὸς οὐ πάνυ μακύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφάλον
 16 ἑφάλον) Παραβαλλττία. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adora-
 fem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem affe-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quae inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφεῖς εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος αἰψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλαῦ
 8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβιάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ σταῖς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμω τῷ τέρποντι τῆς ὀψέως, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἢ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὕπαις πολλὸς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανιάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεῖς, ἀναγιγ-
 ρας, εἰς ἐννοίαν ἰλθάν. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προῦλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰς ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίκοις ἐνωραϊζόμενον· ἄμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, αὐτὸ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιστρας ἀγαπᾶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικὰς, ἁπλῶς κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κίπτω, κύμμος ὁ κεκομμένος τρι- οὐδετέρως. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam satiatus eram spectaculo; iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἤξιουν με. καὶ γὰρ Φιλονεικοῦντας ὄρων περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἔστιν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγειρήτε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἡ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἄμοιβαίως ἀνθεστίασετέ με

10 κλήρῳ διακριθεῖς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί μιν μὲν τὴν ἡμέραν εἰσιτάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῃς. ἑώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἐναργῆ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθηνῆσιν χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλεϊ γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur.* Placent ista. Itaque illo die convivor ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatriculorum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
 τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
 ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι που νήπιον, ἢ γέ-
 ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθεῖν, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
 ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
 ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
 μὲν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
 οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
 ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
 διεννοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
 δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ Θέαν, καὶ τὸ Ἀ-
 Φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
 Πραξιτέλεως εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτου· ἥρέμα τῇ γῇ
 προσσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῶ) Ἀκαρῆς, βραχὺ, ὀξύ.
 ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι. ἀκαρῶς,
 ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ὥρα, ἐν ἀτέ-
 μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λί-
 γομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέ-
 λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγυῖσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
 Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
 sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
 tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
 caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
 tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
 pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
 tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
 di tempus effer, navigationis illos socios, quod sic vellent,
 assumi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
 Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
 templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
 illo Praxiteles artis opus, revera venustum: paulatim ad
 terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida ferenitate

πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλαν αἱ συνήβεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκάρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὥς ἐν Ἀφροδίτῃς πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτῃς βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτῃς τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

- 12 Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσειοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἑδάφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐδαλίσιν ἄχρι πόρρω βρύνοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθῆλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu confueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostirati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obivissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti animo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum, invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui Thespis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso statim conscripto Venereae velut auras nobis adspirabant. Subdivalis enim area maiorem partem non in sterile solum politis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacrotum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετεῖληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύαιεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερως προσεῖρπυε κιττός· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτητο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδῦν, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχβῆεν ἀλλήλων, ἦττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὐξάν. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. Ὤρια) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἄγωνα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφές, κατάσκιον, ἐκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφές, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἴστι. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigeat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi

13 εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφύττων τινές· ἀνθρώ-
 ος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισία-
 ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴπω τοῦ
 νεῶ παρήμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίσθηνται, Πα-
 ρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σε-
 σηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
 αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γε-
 γύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
 ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη,
 ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν
 ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρίκλῆς, ἐμμα-
 νές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
 θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεῖξίς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμών,
 λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν
 αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφροσὺς ὁ Καλλικρατίδης
 κατὰ νοῦν ἀπέθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λαλήτης) Λάθρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον, V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam
 ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi
 dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plan-
 tis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus.
 Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pul-
 cherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascen-
 te subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta,
 vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera
 manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statua-
 ria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura mem-
 bris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furi-
 bundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*,
 inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens si-
 mul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice,
 illam deosculatur. At silentio adsans Callicratides intra ani-
 mum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 κάτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἐστὶ τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, Θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χари-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὥς μιν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπλητες· ὥς δ' ἐνπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἑλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὁστέοις προσεστυλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πιότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχυίοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
narum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ρυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἡδίων ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐν θεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ἀλίγου θεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ πατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληθες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ὥμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & iibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa fatietas videndi admirationem
 abstersiffet, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colligens,
 lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim
 haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἦττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλυσίων ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμεν γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλά-
 κισ ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιοστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴ-
 καδε, τήνδ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους αὐτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος.
 καὶ ὁ ὑπὸ κρήνης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν
 σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ'

Ἀττικοῖς. V.

7 Ἀγιοστείας δόκησιν) Ἀγιοσύνη.
 καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

Lucian. Vol. V.

S

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσῃε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἶδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδω καταράμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐβεράπεινεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖος Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃς, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέραις αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

ἢ Δορκὸς) Dorcadis. G.

'Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεισέρρη, καὶ στὰς ἀΦανῆς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσταμέναν, ἔνδον ὁ κα-
 νὸς Ἀγχιόσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν ἑλεγχον. αὐτόν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀΦανῇ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
 μένης, μετὰ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἢ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἐμφυχὸν εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἄρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλο-
 κρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλείς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespūs. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλούμενης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμυγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπῆς ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δοξῆς ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καθὺς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέαν εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇ.

1 Θεσπιάς) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιάς εἶναι quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera ἡ ἑρῆτις illic existens, λαβοῦσα δ᾽ ἄρην παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

iam ipfius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quí istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκπτάντες οὖν τοῦ νεώ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἄττ' ἂν ἦν βουλομένοις, ἐξῆ' μεμνήσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, σὺδεμιάς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλῶντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἔπει δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεθεὶς καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λεγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβεῖς δ' ἀμφοτέροις κληῖρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφίς) Ἑστεγασμένον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuisssem, & Charicles priorem locum fortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχῶν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποιναι τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ θεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχυ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ Θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθασαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωογήσεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιουργήμα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεῖμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμχανήσατο.

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorfus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicunque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae adasperferis, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφύνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεομὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλῖαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοις σεβασμίῳιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα πρσκυνοῦντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔβ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admisuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebne genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρῶντες, οὐθ' ἂ δρῶσιν, οὐθ' ἂ πάσχουσιν, ἡδοῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, Φασίν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
 21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρω τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἄρρέων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva volupate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὔρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄβλαιοι καὶ δυστυχεῖς, ἢ ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἐτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμείναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατὰλυσθαι, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδούς ὁ βίος ἐκαθάρευν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαβέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-
 13 Ἡρκούμεθα) Ἡγαπάμεθα. V. 14 Ἀμίλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κρῖος ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνάς μεταδιώκουσι
κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δέ ἀκίνητα τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὧ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογού-
μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἀνθρώποι, τίνι καινῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
τες, ὁμοφῶν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζή-
23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμουν. V.

servatur. Non furunt leones in sui sexus leones, sed tem-
pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia per-
sequuntur apri? & lupas lupi incendunt? Universum dica-
mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed
neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
nem appetit, sed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
consecrari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
secrantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
sequendam eligant, neque unus paulo post superstes fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ Θαυμαστός ἀναφύεται λόγος, ὃς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧς σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧς πολὺ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχεται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατὰκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quandam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari; quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὃδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν, θεὸν ὥς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ Φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
24 ἐπαινέϊται. Πῶς οὖν Φρονήσεως μὲν, ἡ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείαις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασε
τάξιν, οὐδεὶς ἔρωις ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὀρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάννυ γοῦν ἔραν ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάταν, ὃν προῦδωκεν; ἡ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum satur, medioque in coetu praestat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alciibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὲς Φρόνησις ὀλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισσεῖτο. τί δὴ; πάβεσιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομᾷ. V.

nem fufae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transfuisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videa-
 mur meminisse, huc usque dicta funto. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi*] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe ef-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὁξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτάσῃα φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὥς εἶθε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. ἐορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανηγυρίαν τὸν ὅλον χρόνον ἡγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παροῦσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήρους ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλβῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παιδὰς τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχῆτιαν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὁξεῖα.) Τραχιῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκων, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem fordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 rum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igi-
 tur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χυὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθῆν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερ εἰ ρυτῶντες. ἃ δ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρίημι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἢ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὠτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, Φασίν, ἢ Σιδω-
 νίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζῷσις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρω κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut fordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenfibz apibus mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praefertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communiō-

συζυγέστες, ἡδῶ τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κοινότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή καὶ Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραβήμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καὶ αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραίνόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίοσινται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὁμοῖα· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεῖς, ἢ νομί-
 ζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται·
 τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναί, καὶ δακρυα,
 μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνης χαλασάσης, πλεόν,
 ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἤτισσύν. εἰ
 δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς
 τεμένει) γυναικὶ μὲν, ᾧ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώ-
 τερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπο-
 λαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χα-
 ρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28
 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισώμεθα.
 εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλίας,
 πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε
 νῦν, ᾧ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα,
 καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν
 ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄν-

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-
 rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, exi-
 mia voluptate percepta abit: at passio contumeliam ab ini-
 tio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem pau-
 lum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus
 fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius
 dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere qui-
 dem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oble-
 ctari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fru-
 ctum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam,
 puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem,
 quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros
 cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invi-
 cem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum
 voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias ex-
 cogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-

δρες' ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσάμεναι τέχναπμά,
 ἀσπύρων τεράστιον αἶγισμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἤκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἐστὶ
 Φιλαενίς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα, καὶ πόσω
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παθαίνόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐώκει δέ
 μοι καὶ καθαροῖα χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, οἷα ἦν Φιλαενίς. V. Et Sarrho, addit C. 6 Φιλαενίς) Ταύτην τὴν Φιλαενίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος καμφοδιοποιὸς ἐξεπέμπνυσεν, ὡς ἔταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαίνόμενος) Ἀγανακτίας. V. Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentofum steriliū aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obfcoenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus ufurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἤγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαδῆνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθῆνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πρυκί δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐῶκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησίᾳ, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσίᾳ, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλειε, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅποσαι προύχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λεγεῖν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad feriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia viae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὺς
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλέως, Ἀφροδίτη, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστέρον, ἐγγυὲς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-
 2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου)
 τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
σταν ἀψάμενος Χαρίταν. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὁροδάμνιων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
γὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἑρωτας, ἐπὶ τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἥ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχέεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάληθες οὐ προ-
δάσομεν, εἰζαντες ὅκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράσθηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἑρας, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
feminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθέν Φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν οδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνδράποισ τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ὧ' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 ὀρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὐρηται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἀρρὴν ἔρωσ. Φιλοσόφου καλὸν ἔστι
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιδίδεται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρείττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐαχαλῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
ut perrumpenda nunquam custodia vinculum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἐπεὶ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰὲ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀΦεβέντες ἠκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχων ἔνεστιν εἰμάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἰθ' ἀλίσκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεΐα, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας οὔρτυντες, καὶ τὰ πλεῖστα ὄρυς καρπὸν ἐσθίουσιν. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἑρρίφη, σπέρρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, ἐθροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι ὄρυς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nata sunt, melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod multis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quottannis instaurari. Nec adeo infaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, Θηρία δείραντες ἡμφιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρών, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ῥι-
 ζῶν, ἢ Φυτῶν αὔα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕφηνά μὲν ἐαν-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχαι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαθαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωτος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεβειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοῖδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δὲον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἐρώτας ἀρρένων ἀπατεῖτω

virae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* ficas cavernas? Verum *coeptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum natae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & faxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vionemersa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igi-
 tur a verusto tempore masculos amores quisquam repetat

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὀμιλεῖν ἀναγκαιὸν ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἀσπερμον ἡμῶν φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαί, καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὺς φανερὰς ἐμελλον ἤξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοηθέν αὐθις ὡς Φαῦλον εὐθύνει· μὴ δ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξευρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελῶν ἑναγχος ἐπῆει, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὡς μιαιφόνος, εἰ
χωρὶς γυναικῶν ἀσπερμος ὁ βίος,
τό γε λοιπὸν ἐφ' ὧν ἀθετοῦσι τὸ

ἄλλο, λύσει ἵσταται τοῦ κόσμου· τί
γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χη-
ρεύων φορᾶς; M.

Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevō in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolesceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία Φθειγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνὴ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστω συνέβουλεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὅρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερά δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὡς λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀρρένας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutturo boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐράωσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λὸν, οὐκ ἴσατιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37.
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπτει, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπιῷ συναρίθ-
μει· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων· ὅμως δ' αὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἀν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀβροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφορίσατο,
ἔδον δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπειγόντες πρὸς τὸ
τέλος, εἰπὶ μοι, κατάρτατε, τί πλὴν
ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλε-
ται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιῶν, ἢ τῶν βρωμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζῶου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
φημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαν-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? fed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo fermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spīri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἑφημέρου ταύτης ὑβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλούμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὀγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ἀμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδώς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύω, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

igitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Aleri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
 Φησι, τὸ μηδεὶν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνοῦμεθα. ἀνάγκη γάρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῳδες. ἄχρη τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμωρος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebne genus exfulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Neceffitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem neceffitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam demulcent*. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίζει θηρίων τῶν
 πρῶιās ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἴκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπευνίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσai τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθύς ἄπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῶν τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχερίσται, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἡ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censerebit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι Φύσιν. ὅπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιδηρὰ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχιμιον ἀφιαῖσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41

ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δὲ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένης βρί-

folem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, & minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin procciderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβέει, λίθοις Ἰνδικαῖς διάσπερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται· καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσοῦς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περισφύρα σκέλη πεπεδησθαι. κάπειδαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πύονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαινέξῃ. Τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐξοδοί, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαρηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα διατὰς διασέρειν τὰς χλιδᾶσας τῶν ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαι δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaeque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum apparatum vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aur

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπορρήτοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὲς μὲν νη Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἄκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχασθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροισ δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσει τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν

Ψέας λέγει, ὅτι καὶ τούτῳ διασώρουσιν ἵστικί μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπὶ κἀκείνῃ τῇ Ἀττιδί τοιάδε ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάρην, δὲ ἀπὸ Φρυγίας κωμάσαι εἰς Λακευδαίμονα εἰλὼν Ἑλέτην τὴν Μεγίλῳ. V.

infeliciter amantis ad pastorem comissionem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaue inter viros diffimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiae: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπαιτταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπρὰς ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλασσεν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἔθνος μιάρων· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι . . .
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

- τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίни βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἀξίον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνου
 ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτῶνίσκον καὶ χλανί-
 δα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῶας

*Ergo immerentem discedant Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena dehinc, infidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caeleſte
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlanide humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῶ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
 ἑντομᾶς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἴσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 θεοὶ Φοῖτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῶ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλαππος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverbo veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non festi ferra pesti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundum
 sit, canora lyra. Peraetis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Theffali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & fube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridanum solis calorem denfandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονησεὶ μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμόν ἐπιμετρήσας, ἡδίστους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μετ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαιίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admenfus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου καβέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόν-
τι δὲ αὐτῷ συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖξαιτο μὲν οὖν ἐρῶν τις δι' ἀπταιστού καὶ ἀκλινούς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὀδεῦσαι, μηδεμιᾶς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιφαύσειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψη, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοικῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμώντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς
μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχωῶσαι τάφον, ὁστέοις δὲ ἀναμίξαντας
6 Ἐπίρριαν) ἀλγῆμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave-
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum,
invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinuerō: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederō, commune utrisque monu-
mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

δοτέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε·
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταίμνηστραν ἀνῆρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγίσθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ ταῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐδὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vesti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consuetudo furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρον' ἄπείψα, σώματός τ' ἔτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοισ ὕφαϊς,

οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἥνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρω μέναντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀσπιέναι, κορμιοῦντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἐκάτερος ἐν
θατέρω ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαθεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου,
μόνον οὐκ ἔραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χηρὴν κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος). Ἐνδείκνυμαι
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταῦτόν. ὅταν ἐπὶ
τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος ὅλος ἢ γυθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Sputam auferebat, corporis curam gerens,

Texu pep̃i firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas aliter alterum, qui literas eo ferret, manere quif-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἡδὴ λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθῆν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδῶλου. τὰ δὲ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μὲθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὀλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrans,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδευαστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθέθην ἀν' ἅπασιν κήρυγμα·

Αἰθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίγχα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ κεναῖαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχεόντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παιδῶν βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puero-
rum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrans voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμιᾶς ἀπρεπτοῦς συνειδήσεως παροικούσης. αἰσίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
 Φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθήρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἁφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σοφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φροκοῖν
 ἀποφῆναισθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπόγυιου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ὅμοιον ἀπεςχεδιάσθαι·
 διηγεοὺς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἵχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἑτέρω δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐκ δυνατῶ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόθορνος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. ὅς (Θηραμένης) Iste vir fuit πατοῦρ

tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclem, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & negligenter, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμμένης ἐκείνος ὁ Κόθορνος, ὡς ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου
 βαδίζετε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἴκατε, καὶ αὐ-
 τὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διο-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναι μοι δίκαιον, ἀπο-
 Φανῶμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅπταν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 Φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἵ-
 ξεις. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρί-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίος γὰρ καὶ Κίος inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐ-
 τοῦ ἱκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις)* Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλικρατίδας, ᾧ τὴν πελάσαν ο
 δικτηνὴς οὗτος ἐνεῖμαν. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀναχειμένης Ἀφροδίτῃ.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
 κεία μίξεις. Ἀθηναῖν δὲ παιδεραστία
 κομάντων. ἥτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαιφῶ
 καὶ διαβεβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praefens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conci-
 liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exsistit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέαι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἄμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ πῇ
διεκρίθη. σὺ δέ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλον ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῆναι;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶει με, πρὸς θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθέωσιν ἐναντίαν Φέρῳ ψῆφον;

II Τῇ δὲ πῇ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena exceperit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lusum habuerant, hoc fere modo expetiverē. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπές ἐν ἐορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλας καὶ περιέργος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὥοιμην, ἐφ' ἡβῶ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὅμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντας, ἐξὸν ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὥψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυωμένοις) Ὁφρῦσι μετέωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abeffet, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πείραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἥρμα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἴτα πρὸς τὸ παρῆκον ἁρμοζόμενος, αἰεὶ λιπαρεστέροις μὲν ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστελλὼν ἡσυχῇ τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργῇ· αἱ γὰρ Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιάζει. καὶ σφριγῶσθαι γαστρὸς ἀμφιλαφεῖς τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος ἡβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερου τινὸς ἀπτεται πράγματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμισσάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικρὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὶ, μιὰ καὶ ἐπάρτε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπαι. ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιτο. M.

Atus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspitionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes, & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῶν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνεταισαν ἔρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῶν χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλησι κωμαστάς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικιεῖν. ἀφόμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεά, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomnefte, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogam Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eorum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. 'Εξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. 'Αποκηρύττεται) ἀπὲς δῶν ἀποκηρ. vult Ienius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Τοῦ τοῦ π. reliquae edd. omisso τοῦτο. ead. 'Ιασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipulatur P. 'Ιασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A. Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3. l. 6. 'Υπουργεῖν) Sic I. H. &c. 'Υποργ. P. ead. Καί) Comparat in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. 'Απολογίσομαι) ἀπολύσομαι marg. A. i W. Pag. 4. l. 7. 'Ἦδη) Sic I. Pell. Μὴ δὲ edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl. H. P. &c. Καθεστῆκός P. l. 17. Προθυμία) προμνησία Fl. & L. Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούντων) φιλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φιλοκρινούντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. 'Ἐνέχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. i W. l. 7. Μελλήσας) μελήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραϊνέ) Et sic habere I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα) Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male Fl. l. 7. 'Εξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat Solan. l. 9. Καινόν) Ita restitutum ex P. Κοινόν enim edd. aequae ac Ex. l. 15. 'Οκτειρα) ὀκτηρῷ L. ead. 'Αξίαν οὖσαν) ἀξιοῦσαν marg. A. i W. Pag. 9. l. 4. 'Ωστο) ὠστο Fl. l. 8. 'Ἡττάσθαι) Sic I. Fl. H. P. &c. 'Ἡτῆσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καί) Id adesse etiam in Fl. l. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. 'Ἐφ' ᾧ) ἐφ' ᾧ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5. Καί) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem edd. aderat. Pag. 12. l. 7. 'Οτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9. 'Ἐφ' ἑαυτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. 'Ανάγε-
Lucian. Vol. V.*

σθαι) συνάγεσθαι marg. A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Sic quoque habere Fl. H. & S. notat Solanus. Habent & I. P. Fr. nec dubito, quin reliquae. ead. Γεγένηκας) Recte sic P. S. Γεγένηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. l. 14. Προδεδραπημένη) Sic dedi ex marg. A. 1 W. Προδεδραπ. enim edd. priores. Pag. 14. l. 4. Τούτους) Ita Ald. l. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. Ἀνείληφας) ἀνέληφας male I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxuit S. l. 13. Παρητήσω) Sic bene I. Ald. P. H. Παρητήσω male Fl. Pag. 15. l. 3. Μὴ) Deerat in edd. excepta I. Addidit etiam marg. A. 1 W. l. 5. Αὐ) πάλιν marg. A. 1 W. l. 13. Τούτω) τοῦτον L. Nil mut. edd. l. 15. Οἶον ὄντα) ὄν τινα L. & marg. A. 1 W. Pag. 16. l. 11. Ἐφροσύντ') Sic Ald. l. H. Fl. S. & Ex. Ἐφροσύντα P. l. 12. Μὴ) Abest a Fl. Ceterae habent. l. 13. Δ' οὐ) δὲ οὐ marg. A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι) μὴ I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. Ὅν) ὅς Ex. Fl. Ὅν P. cum edd. Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα) Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo edd. l. 14. Τυγχάνοι) Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει edd. priores. l. 15. Ὅς) Deest in Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον) Sic I. Fl. P. Μείζω marg. A. 1 W. l. 5. Οὐ) οὐ male I. l. 8. Ἐμαντοῦ) ἔμαντῳ marg. A. 1 W. l. 16. Πάθους) Sic recte Cod. L. Πατρὸς edd. omnes & cett. Codd. male. Pag. 20. l. 15. Ὅσπερ) ὥσπερ P. Vulgat. servant edd. l. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γοῦν) Sic edd. vet. & recentiores. Γὰρ L. ead. Ποιήσωμεν) Hoc edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν Marc. l. 5. Ἀνέτρε-φε) ἀνεπόδισε marg. A. 1 W. l. 13. Εἰ) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscriptit Solan. l. 17. Δίκαια) Deest in P. Adeest in edd. Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) γεγεννημ. I. Pell. punctum post πολὺν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ) πρὸς τὸ Fl. Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur P. Pag. 24. l. 10. Συγχωρήσωμεν) συγχωρ. Fl. Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit P. l. 11. Νομοθέτης) νόμος marg. A. 1 W. l. 14. Ὑμᾶς) Recte sic edd. plurimae & P. Ὑμῶν male Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ) Sic Marc. Αἴτια edd. male. Αἰτιᾶται B. 2. l. 11. Ἀλλὰ τί; ὅτι) ἀλλ' ὅτι Fl. Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις) Ex P. est. Nam abest ab edd. Κελεύεις tamen etiam marg. A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα) Sic in marg. Ald. correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. l. 10. Γραφεῖ) Sic sola Fl. Ceterae male γράφειν. l. 14. Ἄν) Deerat in S. Aderat in I. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προνομίαι) Sic edd. vet. & recentt. Προνομίας Vorst. ead. Ἐχθρίν)

εἶχεν *I. male. l. 6. Γενέσθαι*) γίνεσθαι *marg. A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας*) Sic rursus *edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ* γυνὶ ἴδε *Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μίσος*) καὶ μίσος *marg. A. 1 W. l. 4. Ὅτ'*) ὧν *Vorft. male. Vulgatam tuentur I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε*) Sic *I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. ead. Δυνάμενος*) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l. 13. Τὸ δουλεύειν*) τοῦ δουλ. *P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεωκότες*) Sic *edd. omnes & Cod. P. Προσδεωκῶτας Fl. Προσδεωκῶτας Gronov. Προσδεωκῶτες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. Ἐτι*) εἴτι *Fl. male. Ἐτι cert. & P. l. 7. Γὰρ*) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἱᾶσθαι*) Et sic habere *edd. principes, notat Solan. Pag. 32. l. 4. Αναφύσεται*) Ita restitui ex *I. & L. Αναφύσται* enim *male Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. ead. Εὐθαλῆς*) Sic recte *Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλῆς male I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν*) Ita restitutum ex *Cod. P. & B. 2. ac marg. A. 1 W. Διαφθορὰν* enim *cert. male habebant. Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμενα*) μᾶλλον ἐκκ. *Vorft. l. 11. Τούμῳ*) Sic *I. H. P. &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. l. 16. Ἐν*) Sic *P. L. & marg. A. 1 W. Ὅν* *edd. Ὅν. Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονσι*) γέροντας *L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. ead. Δὲ*) καὶ *Fl. Pag. 35. l. 5. Ὅργῃ κατ'*) Vid. *notas. l. 8. Οὐδὲν*) *Vorft. οὐδένα. Nihil. mut. edd. l. 11. Μίσει*) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε*) Ita etiam exstare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις*) In *P. erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent I. Ald. & reliquae. l. 8. Ταιαὺτ'*) ταὺτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii *δεσπότης, Coll. Nil mut. I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπίστειλεν*) Sic *Fl. H. P. Ald. Ἀπίστειλεν I. Ἐπίστειλεν* etiam *Coll. Sed addunt ταῦτα. l. 10. Τῶν πάντων*) πολλῶν, & sine articulo, *Coll. l. 11. Ὑμῖν*) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. Ἡμῖν male Amst. & S. Ὑμῶν Fl. ead. Ὅσῳ*) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag. 39. l. 10. Ἐπισεικῇ*) ἐπισεικῇ τε *Coll. l. 13. col. 1. Ἀπατῆσαι* editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l. 21. col. 2. Μάγιστρος*) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀληθευτικοῦ*) Sic restituit Solan. ex *G. & C. cum ante editum lege-*

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omīssum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan. Pag.* 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινούντες) ταῦτα συνεπαινούντες *Coll.* l. 13. Ἀστασιαστος) Restituit *Solan.* ex *Codd.* A. G. L. P. Ἀπαρρησιαστος enim *edd.* priores omnes. Sed restitutam lectiōnem etiam confirmat *marg.* A. 1 W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν ἐ;) τρόπου ὃν legebatur in editis. Correxuit ex collatione *Solar.* 39. *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ira dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγαιε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reiuz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit *Solan.* ex eodem fonte. *Pag.* 41. l. 7. Προστώτων) Sic *Fl.* l. B. 2. H. *Ald.* P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς *marg.* A. 1. l. 13. Προϋνούν) Sic *Coll.* *Fl.* H. P. S. Προϋνουν l. 16. col. 1. Ἐσπείσμεν) ἡσπασμεν edebatur ante, Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμεν G. pro ἐφιλούμεν, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίη habebant edita. Νεολογία mendose C. *Pag.* 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις *marg.* A. 1 W. l. 3. Ἀπειλῇ) Recte sic P. B. 2. & 1. & S. Ἀπὴλῇ male l. *Ald.* *Fl.* H. l. 5. Ἐσκοπούμεν) διεννοούμεν P. Prius servant l. *Fl.* H. P. aliaeque. l. 6. Πάυσαιτο) πείσαιτο *Vorst.* Nil mut. l. *Fl.* B. 2. P. *Pag.* 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Alii ἀποστασίας *Coll.* *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο *Coll.* l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic *edd.* quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit *Solan.* *Pag.* 44. l. 7. Γυμνῇ) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gronov.* l. 19. col. 2. Μεταστειλάμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit *Solanus.* *Pag.* 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare *edd.* & *Coll.* notat *Solan.* l. 12. Ῥιπτούμενον) Alii ῥηγνύμενον, *Coll.* l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. *marg.* A. 1. S. & L. Ἡμῶν male l. *Ald.* *Fl.* H. *Pag.* 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, *Coll.* l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum *Ald.* *Fl.* H. B. 2. P. S. Καταγελάσαςδε l. unde iam καταγελάσαςδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus l. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iubet *Solan.* *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξ ἅπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἅπαντας voluit. l. 19. col. 2. Τὸ) πᾶν *Exc.* G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκειτο) *Ed.* Cler. male ἀνέκειται. *ead.* col. 2. Πιττακοῦ) Πιπτακοῦ male edit. *Clerici.* *Pag.* 47. l. 2. Ὡν) ὡς l. sola, & *marg.* A. 1 W. l. 16. col. 1. Πριηνέως) Πρανέως *Ex.* G. Prienei C. *ibid.* Πλείους) πλείους G. Πλείους καὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύν) ἐγγύα C. *Pag.* 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. &.) Nihil hic mutare *Coll.* & *edd.* primarias notat *So-*

lanus. *L. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. *Δέ τίνα P. Pag. 49. l. 13. Καί εἰ φίλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) *κατασκοπούς* marg. *A. i W. Pag. 50. l. 13. Περίλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Περίλλος* tamen adscriptit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Περίλαος*) Hic vero nihil adscriptit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν κελύειν*) Et sic *Fl.* habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μηκήσεται* male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) *καταλούμ. male* sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσήσσαι*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προσάσσαι P. L. & marg. A. i W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitiori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς C. l. 12. col. 1. Ἀστυξένος*) *ἀστυξένος C.* hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic *C. Περὰ δόχης τυχόντας* misere in editis. *π. τυρῶντας V. l. 13. col. 2. Ἐάν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex *C.* est. *Πολλοὶ ταῖς πατρῶσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V.* Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένος C.* recte, & sic dedi pro *ἰδίῳ ξένος*, quod in vulgato erat. *Ἰδίῳ — ξένος G. Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) *Ἄν ἔθνος; Reitz. ibid. Οἱ μάντοι νεώτεροι*) Sic ex *C.* restitutum. *Οἱ ἕτεροι V.* Lacuna est in *G. ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Mutavit Solanus ex *C.* item *ἑτέρας* ex eodem, cum *ἕτερας* in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γενομένων*) *οἱ γίνονται* in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in *C.* non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. &c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὓς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in *Exc. G. & V. l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua *καχρημένων τῇ κρίσει* est in *Coll. Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προδίνειν*) *προσδίνειν* marg. *A. i W. l. 11. Ὅσῳ*) Ita restituit ex *L. & marg. A. i. Ὅσον* edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) *μὴ* marg. *A. i W. l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ l. & marg. A. i W. ead. Ἐμυσάττετο*) *ἡμυσάττ. l.* Prius servant *H. Ald. P. & c. l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. *A. 1 W.* Εὐδία edd. priores. *Pag. 58. l. 9.* Αὐτοὺς) Sic *I. Fl. P. S.* Αὐτοὺς *P. H. Ald. & B. 2. l. 13.* Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. *A. 1. & I.* nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. *Pag. 59. l. 11.* Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς *S. P. & Fl.* Recte *I. H. Ald. ead.* Αὐτοὺς) Recte *Fl. & S.* ἰπριτυ leni. Αὐτοὺς ceterae. *l. 13.* Ἑλλησιν) Restitutum ex L. & marg. *A. 1 W.* Deest in edd. prioribus. *Pag. 60. l. 10.* Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. *Angl. Pag. 61. l. 1.* Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. *P.* Θεῶν male *Fl.* sola. *l. 13.* Αἰεὶ) Sic *I. Fl. H. P. Ald. & c.* *l. 14.* Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant *I. Fl. H. P.* At recte, quod edidimus, est in *P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15.* Μηδὲ) *Al.* μὴ δέ. *Pag. 62. l. 4.* Ἐμπέπλησται) Ita recte *P. B. 2. H. Fl.* aliaeque. Ἐμπέπλησσαι male *I. l. 8.* Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic *I.* item *H. B. 2. Ald. S. P. & P.* Ἀπορήσωμεν *Fl. l. 9.* Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. *l. 11.* Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. *ead.* ἢ τινι) ἢ τινι Ex. *Fl.* At vulgatam edd. lectionem firmat *P.*

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινοίας) Sic *I. Fr. S. L. & marg. A. 1.* Ἐπινοίας *B. 2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας Heinf. *l. 9.* Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία *P. & Angl. l. 11.* Μέλλοις) Ita esse in *I. Fl. H. & B. 2.* notat Solanus. Sed & est in *Ald. & c. l. 15. col. 2.* Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. *l. 17. col. 1.* Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. *Pag. 64. l. 3.* Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμύθητος marg. *A. 1 W.* Ἀμύθητος *P. l. 7.* Ἐμοῦ) ἑμαυτοῦ marg. *A. 1.* *Pag. 65. l. 4.* Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν *Palm. l. 17. col. 2.* Μινύσιον) Μινύιον antea male. Vid. *Homer. Il. B. Catal. 18,* vel *511. Solan. Pag. 66. l. 2.* Μαμπτός) μομπτός *P. l. 8. Tō* Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *I. l. 14.* Ρουτιλιανῶ) Ρουτιλιανῶ *Fl. l. 17. col. 1.* Σίλλος) Sic C. Σύλλος *V. Σώλλος* edita. *Solan. l. 18. col. 2.* Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & *Suidam h. v. Reitz. Pag. 67. l. 1.* Αὐτοῦ) Sic recte *B. 2.* Αὐτοῦ ceterae. *l. 7.* Εἰς) Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *I. l. 13.* Ποικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. *Pag. 68. l. 2.* Βουλήσεως) Ita bene *P. B. 2. & marg. A. 1 W.* Βολήσεως male *S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5.* Ἀφελέστατος) Sic *P. & edd.* optignae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl. l. 6.* Προσῆν) προῆν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur *P. l. 10.*

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. 1 W.* Δεομένοις edd. priores. *l. 13.* Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. l. 15.* Εὐφῶα) Ita etiam habere *l. Fl. & B. 2.* notat Solan. Sed habet & *H. & c. Pag. 69. l. 4.* Θῶνος) Θῶνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *l. 7.* Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. *l. 9.* Τυανεῖ) Τειανεῖ *l. sola. ead. Πάνυ* τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l. 15.* Ἐπενόει) ἀπενόει *P. ead. Χρονογράφῳ*) Sic *l. H. P. S. Ald. B. 2.* Χρονογράφῳ *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P. Pag. 71. l. 6.* Δυσὶν) Δυσὶν *P. Δυσὶν Ald. H. B. 2. Fl. S. recte.* de *l. vid. nott. l. 9.* Ἐρ) Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis. *l. 15.* Ἐς τὰ ἱερὰ) Deeſt artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Adeſt in *l. l. 17. col. 1.* Δεελφούς) Et hic & ſtatim iterum male ἀδελφούς erat in impreſſ. Cum Cod. V. tamen recte Δεελφούς. *Solan.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ μείζονας) ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatam leſt. mutant edd. Ἐπὶ μείζον etiam marg. *A. 1.* adſcriptum fuerat, ſed eraſum deinde. *l. 9.* Χαλκηδὼνα) Conſtans leſtio. *l. 10.* Καὶ ἐμπόρων) Et hanc eſſe conſtant. leſt. notarat *Solan. l. 11.* Πρόσοικούν) πρόσοικον *l. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλκῆς) χαλκῆς ridicule *l. l. 15.* Κῆκεῖνοι) Sic dedi ex *l. & marg. A. 1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *ead. Γὰρ*) Sic *l. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.* Προεῖσπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett. *l. 6.* Καὶ μεσὸν.) καὶ deeſt in edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A. 1 W. & l. & Fl. l. 9.* Ὀλεθροῖ) Heinſ. & Guyet. ὀλέθροιοι. *l. 12.* Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A. 1 W. l. 14.* Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.* Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A. 1.* Στύνεσθαι edd. omn. Vid. not. *l. 16.* Εἴρητο) εἴρητο *P. A.* Vulgatam ſervant *l. Fl. Ald. P. H. & c. Pag. 75. l. 1.* Ἠῖός' ἄγχι) ἠῖός' ἄχρι *l. sola. l. 5.* Τετράκυκλον) τετράκυκλον male *l. Pag. 76. l. 3.* Αὐτῇ) Sic Cod. P. recte. Αὐτῇ edd. priores, male. *l. 9.* Συλλειβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐνθεάζοντες) ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. *A. 1.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.* Δειξομένην) δεξομένην Ienſ. Pell. quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A. 1 W.* Sed δειξομ. edd. pertinaciter retinent. *l. 6.* Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A. 1 W. l. 9.* Προωκοδομουμένην) Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Προωκοδομημένην edd. cett. *l. 12.* Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l. 16.* Πάματος) Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae. Στόματος l. & c. Pag. 78. l. 13.* Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προεξυρ.) προεξυρ. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αὐτοῦ) Sic cum *l. etiam H. Fl. P. & c.* Sed αὐτοῦ recte correxit Geſn. *l. 19.*

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus: Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Ἀπὸ καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι νεαλέστεροι Fl. & marg. A. i W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πάν) πάν P. L. & marg. A. i W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ἡμέραν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσιπὸν G. ead. Οὐ δέοιτο) δ δέοιτο marg. A. i W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inserui ex marg. A. i W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγραμ. marg. A. i W. l. 13. Πάν) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. i W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τοῦτω) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμου) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγίου) ἀρκείου edd. priores. Αἰγίου Codd. L. G. P. & marg. A. i W. l. 12. Δὲ) Illud δ inserui ex marg. A. i. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. i W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνθῆς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἡ ἑπτὰ l. Εἰς recte ceterae. ead. Ἡ ὀκτὰ) Ita reposui ex marg. A. i W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἅμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae fuerit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Ἀναφέροντες) ἀνανήφορες corrigi Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. i W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστωι) καταγελάστωι P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. i W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. i W. l. 6. Χρησμοδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευριανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηρια-
νῶ vel Σεβεριανῶ habere. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
ptione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ)*
Δήλῳ P. & marg. A. 1 W. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι) Resti-
tutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί)*
Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. 1 W. Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Fl. H. P. ead. 'Ενέπλησε) ἐνέπληξε I.
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte sic P. ut Iens. voluit, *Ξενίσις* enim
edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ*
Pell. Ἐγῶνους ἐργαζόμενος marg. A. 1 W. Editionum αὐτῷ in αὐ-
τῷ mutavi. l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. ead. Ἄλλᾳ) Ex P. & marg.
A. 1. Deerat in edd. Pag. 95. l. 1. Συνίσις δὲ, οἷας) Ex emen-
dat. Solani. *Συνίσις δ. δ. Fl. Συνίσις P. Συνίσις δὲ, οἷα* edd. ce-
terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα) μεγάλη* Ex *Fl.*
Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος)* Nihil hic muta-
re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς διεδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. Ἡ-*
λίας) ἱλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οἷδὲ) οὐ*
I. l. 15. Μελλήσας) Sic recte *I. &c. Μελλήσας Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit So-
lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ*
Fl. Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μείζον αἰ προσεπένει)*
Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μείζον αἰ προσενέει. l. 6.*
Χρησμοφόρους) χρῆσμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. Ἀκροσεκό-*
μης) ἀκροσεκόμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν)* Sic P. & marg.
A. 1 W. Πυλῶν edd. vulgo. *l. 16. Ἐν)* Aderat in *I. & marg.*
A. 1. Aberat a Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς) Ex
P. additum. Deest in edd. *ead. Ἀκροσεκόμην)* Sic edd. reliquae.
Ἀκροσεκόμην Fl. vid. nott. *l. 12. Τὰς) τοὺς B. 2. sola. l. 13.*
Προμηχανᾶτο) προμήχαν τοῦτο P. l. 15. Πρόρρησις) Sic re-
cte P. *H. Fl. B. 2. Πρόρρησις I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. Ἐπεθέγγετο) ἐφθέγγετο Fl. Pro vulgata stat
Cod. P. & reliq. edd. *l. 9. Γάμος) ἔως P. l. 11. Ἐρως) γάμος*
marg. *A. 1. l. 12. Ἡ)* Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.*
&c. *Pag. 100. l. 2. Ἐσίγης)* Ex Ml. Gr. *Ἐσίγου* edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. *Κολπὺς P. l. 6. Ἦν)* Nihil hic variare
edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
ce. *l. 8. Κήρυκες) κήρυκες* minore litera edd. priores, aequae ac
ποχ καρβατίνας. ead. Καρβατίνας) καρβατίδας Fl. male. *l. 16.*
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ I. & P.* cum marg.
A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae, *Δίης I. & marg.*

A. 1. Διός Schol. *l. 5. Ἀνδρῶν*) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *Fl.* *H. B. 2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A. 1 W. l. 6. Διός* (βληθ.) *Διός μεγάλου βληθ.* Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l. 7. Παιδίου*) Ita esse in *l. Fl. H. B. 2.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *l. 10. Θεοπρόπους*) Sic edd. plurimae. *Θεοσικέλους Fl. Θεοπόλους Θεοσικέλους* adscriptum marg. *A. 1 W. ead. Ὑμνήσοντας*) ἡμνήσ. *l. male. Pag. 102. l. 3. Οὔτοι*) Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. *P. l. 9. Ὑψυχον*) ὕψυχοντο male pro ὕψυχοντο marg. *A. 1 W.* vel ἡψυχῶντο. *l. 10. Ἀληθῶ*) Ex *l. Ἀληθῶς* cett. minus recte. *l. 11. Σακέρδωτος*) Sic edd. *Σακερδῶτος P. l. 15. Δέσποτα*) δέσποτα male *l. sola. Pag. 103. l. 5. Διδύμοις*) Sic recte *P. S. B. 1. & 2. Δυδίμοις* male *l. Fl. H. Fr. Ald. l. 6. Προπάτορα*) πατέρα *Fl. l. 7. Χρησμοδοῦντα*) χρησμοδοτοῦντα *l. sola.* Οὐτο reliquae, ut edidimus. *Pag. 104. l. 5. Προσαγαγεῖν*) προσάγειν *P. & marg. A. 1.* Vulgatam servant *l. Fl. H. P. &c. l. 10. Ἀναπλεύσας*) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B. 2. S. P. Ἀποπλεύσας l. l. 11. Κλύσματος*) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l. 15. Δέ*) Sic omnes praeter *l. quae γάρ. l. 18. Εἰπεῖν*) Illud εἰπεῖν inferuit Solan. sed malletm indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηγήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz. Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρου*) Sic edd. omnes, excepta *l. quae ἐποικούρους. l. 7. Τῷ Πόντῳ* τοῦ Πόντου *P. & L. l. 13. Θεσπίζοι* Θεσπίζει *Fl. l. 14. Τῷ* τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag. 106. l. 5. Κεφαλαιῶδῶς*) Ex emendat. Solani. *Κεφαλεῶδες l. Κεφαλαιῶδη Fl. Κεφαλαιῶδες* reliquae. *l. 17. col. 1. Ἀθηναίσις*) Sic recte *V.* pro Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. *ead. col. 2. Θιασώτης*) διασώτης male in editis. Correxerit ex ingenio Solan. *l. 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ*) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag. 107. l. 2. Οὐ δαδὶ*) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B. 2. Fr. S. Ὑπὸ ὕδατι l. marg. A. 1. & Codd. A. L. Ὑδατι* sine ὑπὸ *P. l. 6. Καὶ τὸν*) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον*) Desunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl. l. 13. Διηπετέος*) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. l. P. B. 2. H. l. 14. Ἐμβαλέειν*) ἐσβαλέειν *l. sola. Pag. 108. l. 4. Δισμυρίον*) δυσμ. *l. male cum Ald. & rel. l. 8. Ψυχρῶς*) Sic *P. & edd. plurimae. Ψυχρὸς Fl. male. l. 11. Ἐπιρρέοντων*) ἐπεσρέοντων marg. *A. 1 W. Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. P. & A.* Nihil mut. edd. *Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων*) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) *Παρακινδύνων* male *A. Παρακινδυνεύων Fl.* Vulgatam habent cett. *ead.*

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ἐπελθόν rel. Ἐδεθλον male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ἐπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίτες) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπτες cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. i W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. i W.* *l.* 13. Λύοιτο) Sic edd. omn.
 Δέδοιτο *P. A.* Δίδοιτο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω
 ἰσχυ) ἀγγινέχῃ φάος δὲ *A.* ead. Λείπει φάος) λείπει φάος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B. 2. S.* Ἄλλος *I. Ald. H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A. & P.* Ἄλλως marg. *A. i.* Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. i W. & P. Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ' Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττίαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. i W. ead. Χρίσσαι) Sic *Fl. & P.* Χρίσσαι *l.* & cett. ead. Τέ
 κε) Sic *Ald. P. B. 2.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *l. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τούτου καὶ πλευ-
 σούντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit *Solan.* *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰσθεῖ) Restitutum ex *P.* Εἰσθε
 edd. priores. *l.* 14. Χριστῶ) χριστῶ male *l.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπανέτε) κατέπανσέ τε *l.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex. Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἢ με-
 ταβολή *C. Fl. ed. Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλοῦν τι) ἀπλούντι
 coniunctum *l.* Sed pro τι in *Cod. P.* est τοῦτο. ead. Πέρον) Re-
 stitutum ex *L. & Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) Ῥαδίως
 ἂν margo *A. i W.* *l.* 10. Προβεβηκώς) προβεβηκώς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur *Cod. P.* *l.* 16. Βοσπορανούς) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. S. Βοσπορειανούς *l.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. i W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *l.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald. P. Fl. H. B. 2. S.* Φιλοσόφου *l.* *l.* 16. Ὅρμης) Sic
 restitutum ex *P. & L. & marg. A. i.* ὕργης enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυμένη ἀνεπαυσάμην est in *P. & marg. Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *l.* cum *Fl. & apertius Ald.* Ceterae ἐνδέοντε
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκεχαρ.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A. i. & l.* Sed illud κόψαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἄρτην male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
P. & marg. A. i W. *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit *Solan.* cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S. & A.* Aderat in *B. 2. H. P. Ald. l.*
Fl. & Fr. *l.* 10. Πολιώδης) Sic *S.* eiusque affecula *Amst. Πόλιος*

marg. *A. 1 W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ* Sic edd. *Αὐτῷ* correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν* βοηθῶν *A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσει* ἐν-
τυχούσοι male *I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν ἀποστέρων em. *Marc. Nihil mut. edd. nec M. ead. Ἐξ ἀρχῆς* Sic *P. B. 2. Ἐξαρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφόμενος* ἀφήμενος male *A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον* Edd. priores & *M. ἐναμβρυνόμενος* habebant. Sed recte *μ* delevit Solan. *l. 11. Τὰ ὅμοια* τὰ ὅμοιον *W. l. 14. Κυκλιῶν* Nil mutant edd. nec *M. Pag. 122. l. 1. Δεήσει* δεήσῃ *W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ* δ' οὖν *W. l. 8. Μόνου* Ex *Fl. & M. dedi. Μόνον* edd. vulgo. *l. 14. Ὅλος* Sic *W. Ὅλος* edd. priores. *Pag. 123. l. 10. Σοι* Deerat in edd. inserui ex *Cod. W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἵσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγενησai* ἐξίσης ἢ κ. συγγεγένησαι *Fl. At vulgatum fervant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Τὸ* Ita esse in *I. Fl. H. notat Solanus. Sed & est in aliis. ead. Ἦν* οὖν *P. male. Ἦν* recte cett. & *M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ* Ita dedit Solan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τοῦ πιδν* Ita correxi ex *C. Τὸ πιδν V. Τουπιδν M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῇ* καὶ ἡ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat. *Codd. ibid. l. 16. Ταῖν* Sic recte *C. Τοῖν* male *V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα* ἀρσενικῶ ἄρθρῳ *C. Pag. 126. l. 2. Ρυθμίζει* Sic *M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ρυθμίζοι* male *I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν* λειτουργίαν *Ald. Sed in marg. λειτουργία* adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l. 13. Ἐθέλοις* Nil mutare *I. Fl. notat Solan. Pag. 127. l. 14. Πρώτον* Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16. Κουρήτας* Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S. habere Solanus notat; sed fallitur, si Salm. ed. putat. Pag. 128. l. 1. Γὰρ* γὰρ *M. & Fl. Vulg. serv. cett. l. 4. Ἐν ὅπλοις* Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐν ὅπλιος W. Pag. 129. l. 17. Μὲν* δὲ *M. Sed a recentiore manu. Pag. 130. l. 6. Ἐν δίδωσι* Et sic cum *I. habere Fl. notat Solanus. Sed habent & H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς* αὐτῆς *Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' ἂν* δ' ἂν *νῦν ἔτι W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παίσαντες* καίσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W. Ideo expunxit Solanus. Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν* καὶ διδασκαλίαν *Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασην* Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. l. 4. Κομάξατε) Sic Fl. Κομάσατο cett. & M. l. 12. Ἀνδρίας) ἀνδρείας W. Prius tenent l. Fl. P. H. Ald. ead. Γυμνοπαιδίας) γυμνοποδίας male edd. priores & M. l. 13. Ὁμοίος) ὁμοιος Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. Κυβιστητήρας) Sic W. & Homer. Κυβηστ. edd. priores. Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) Infertum ex W. Deerat in edd. l. 2. Ἐδίκεον) Restit. ex Homer. Ἐδίκεον male edd. Luciani priores. l. 12. Φησι) φασιν W. l. 13. Τὰν εἰκόνα) Restitui ex W. Τὰς εἰκόνας edd. male. Pag. 133. l. 1. Τοῦτο) τοῦτον male l. sola. l. 8. Ὑπ' αὐλῷ) Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ edd. l. 11. Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. Pag. 135. l. 7. Ἐμπουσάν) Ἐμπούσαν W. l. 16. Πεποιημένον) Sic l. Πεποιημένον reliquae & M. l. 17. Τὸ) Ἀν τὰ; Solan. Pag. 136. l. 1. Ἄρῃ) Ἄρην Fl. Nihil mut. cett. nec M. l. 8. Γενικῶτ.) Sic M. & edd. praeter B. 2. quae γενικῶτ. l. 17. Παιδείαν) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2. Παιδείαν habebant edd. ceterae. Παιδίαν P. Pag. 137. l. 5. Ἡδιστα) ἡδῆστα male l. l. 9. Ὀρχημῶδες) Sic restitui pro ὀρχησμῶδες, quod omnes edd. obsidebat. l. 12. Ὀρχηστὺν τε) ὀρχηστὴν τε male edd. l. P. &c. omnes, praeter S. & Απβ. quae recte ὀρχηστὺν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. Pag. 138. l. 4. Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται P. l. 15. Ὡκνεῖ) ὠκνεῖ W. male. Pag. 139. l. 2. Τότε) Hoc inferui ex W. Deerat enim in edd. l. 6. Αὐτοῦ) Sic recte Fl. H. P. Αὐτοῦ male l. l. 9. Τραγικῇ &c.) τραγικῇ & κομφιδικῇ Fl. Nil variant cett. nec M. l. 10. Τρίτης) Ex P. restitui. Τρίτη edd. male. l. 12. Τὴν κομφῶ.) Articulus abest a W. l. 14. Διὰ τοῦτο) διατεῦτο uno verbo Ald. Pag. 140. l. 2. Πρώτον) Sic l. Ald. H. Fl. P. Πρῶτον l. Pell. l. 4. Ἠσκημένος) ἐσχηματισμένος l. Pell. Pag. 141. l. 8. Αὐτῇ) Nil mutant edd. vet. ead. Νενόμικεν) Hoc ex W. restituit Solan. Νενέμικεν edd. priores. l. 15. Κινουμένων) κινόμενον Fl. At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. l. 16. Ἐπετάραττον) Nihil mutare M. S. l. H. Fl. & P. notat Solanus. Pag. 142. l. 7. Τοῦ) Abest a Fl. l. 9. Προστέθεικεν) προστέθηκεν Fl. l. 11. Ἀμαθίας) Sic esse in l. Fl. H. notat Solan. Sed & P. aliaeque sic habent. Forfan quaevisit, num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. ead. Παράσχομαι) M. recte cum edd. Sed l. male παράσχομαι. l. 16. Πολυμαθείας) Sic iam edd. l. Fl. H. P. &c. Πολυμαθίας W. Pag. 143. l. 8. Γενικωτέρως) Sic edd. pleraeque & M. Γενικῶτ. P. & B. 2. l. 14. Θεμέλιοι) θεμέλια L. Prius habent edd. l. 16. Ὅπως) L. recte. Ὅσπερ edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζον) θερμ. male l. Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ)
 Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θάτρα W.
 male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ)
 Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. ὦν) De
 hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut.
 edd. l. 16. Ἔ'οντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε'οντα. Pag. 146.
 l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10.
 Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S.
 l. 12. Ὅσα ἦφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not.
 l. 15. col. 2. Παγίφ στασει) Sic habent C. & M. Παγιδότητι ed.
 Cler. Παγίφ στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους)
 Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex
 quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut
 erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C.
ead. col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omiffa ea vox
 sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστιν) ἐστὶ M. prave.
 Solan. *ibid.* ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur
 ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. l. 1. Ἀλιβρό-
 θιον) Edd. priores ἀλιβ. minore α. l. 10. Ἀκύμας) Nil mutant
 edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd.
 l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant
 edd. nec M. Πόδος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. I.
 Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. re-
 cte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον
 Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρ-
 νίον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. *ead.* Πελοπίδας) Πελοπίας
 W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. l. 10.
 Παρθένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. *ead.*
 Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προηρη-
 μένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προσηρημένον
 I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald.
 & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσέως)
 καὶ Ὀδυσσέως W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed
 reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλῃς)
 καὶ ἡδ' εἰς ἀφορμὰς Fl. καὶ Ἥλῃς ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulga-
 tam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Ni-
 hil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore
 u Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4.
 Ἀνάδοσιν) Sic edd. vert. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα)
 Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W.
 Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores.
 l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθίας) Ἐρυθίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. Καυία) Καυία *W.* male. *l.* 16. Ἀντιπάτρου) Ἀντιγόνου marg. *A. 1 W.* *Pag.* 155. *l.* 5. Ἐαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* Ἐαυτὸν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Λαλέοντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγῶραι) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγῶραι volebat. male; vid. not. *l.* 13. Γοητευομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut lens. recte coniecit. Γοητευομένοις enim edd. priores & *M.* *l.* 14. Τερετισμασι) τερετισματι *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Ὑποδεδουλότα) ὑποδεδουλότα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2.* *l.* 6. Βασιλίδης) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. βασιλίσκος adscripsit Solanus. *l.* 9. Συνεῖναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταὐτὰ *P.* *l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaque pleraque. Οἶδε *I.* Οἶδεν *M.* *l.* 9. Ἀριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτὸς) Illud δ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* Ὑποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cert. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἰσχων) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. Ἐκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* Ἐκαστον *Graev.* *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γε) Hanc esse edd. lectionem & *Cod. M.* notat Solanus. *l.* 12. Ὀρχήμασι) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) *Marcil. δεύτερον.* At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτὴ *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. Ὑποσχουμένων) ὑπισχουμένων *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *l.* 14. Εὐχέρης) εὐχεραῖς *Pell.* *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητοῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπιστ. lens. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. Φεῖσαι) φᾶσθαι *W.* Περφεῖσαι *P. L.* Φεῖσαι *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. Ἰδῆς) εἰδῆς *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. Ἀθλήσει) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. Τὸ) τῷ καὶ *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Desunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. Ἐπιδείκνυνται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cert. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετελήπται) παρλήπται *C.* *Pag.* 169.

l. 5. τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. l. 6. Αὐτῇ) αὐτῇ W. l. 9. Ἀμαθεῖς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλήπες) ἑλλιπῇ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παρδῖαν l. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxuit Solan. l. 7. Αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. Αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta Fl. quae σεαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatae bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγῶση) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραιτησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὁρχησομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχησομανήσοντα edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νόος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

I N L E X I P H A N E M.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελούντα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid.* l. 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονοῖς mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τῆς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid.* l. 19. Ὡτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμεοῦν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμέως. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. Τὸν) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισα. Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Χαμαί) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inseruit Solan. *ibid.* l. 20. Κυψελῆς) κυψελῇ M. *ibid.* l. 21. Ὡ) ἐν Ὡ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐάρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκίῳ) Λυκίῳ W. l. 9. Στλεγγίδα) στλεγγείδα l. At vulgatam servant cett. & M. l. 12. Τί) Male omissum in l. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

ἔχρυντο) ἔχρῃντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρομενος) κεχρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσάνια) φωσσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐριμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Τπεζεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstrosq̃ υπερεόχθησαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγον καίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. *ead.* Λαχανουσάμ.) λίχν. Fl. *l.* 6. Ἐδάρη) Edd. priores ἐδάρη, male. *l.* 9. Ἀπολουμένος) Edd. Ἀπολουμένος W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. Ἀλληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευκοπόλις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατρείον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) δερित्रαχήλιον V. aliunde huc translatur. Solan. *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκον) φ—κ. posito χ supra x V. i. e. φαρμακῶν. Solan. Sed φαρμάκον saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κενυάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ deleuit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρυσ) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρίξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurf. *l.* 6. Λογάνιον) Vorst. λαγώνειον. *l.* 13. *col.* 2. Λογάνιον) λογάνιον legebatur per ἑμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. Solan. *l.* 18. *col.* 1. Γρυτοπώλην) Forfan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γέ. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. Solan. *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forfan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα Fl. & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. Solan. *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δι' omissum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τί — ἔχον) τε & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κῶτταβος*. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτριδῖω*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτριδῖω*; etsi non addit, unde hauferit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάννιν*) *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάννιν* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων*) *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τεθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) Lege *ἀποστάξεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. *οὐτῶ* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τό*. *l. 36. col. 1. Ἐρωτα*) Lege *ἐρώντα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις*) Ἀ—*τάριαμεινης* V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. *ἀ. μάνης* M. *ead. col. 2. Παρακεκομμενῶς*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρήσθαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐφόμεθα*) *ἐφόμεθα* Exc. Ἐφόμεθα *l. 5. Μέσσην πόλιν*) *μέσσην τὴν πόλιν* W. non comparat articul. in edd. *l. 7. Ὡς τιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μηκέτι*) *μηκέτι* *τι* W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) *βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκλύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδσπον*) *κανδσπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῆσω*) Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλειφῆσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσσην*) *μέσσην καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων*) *παιγνήμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθεικε*) Sic Solan. reposuit ex M. *τέθεικε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant *l. Fl. H. P. &c. l. 9. Καταιοινηθέντες*) *κατεοινηθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλοσε enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) *τοῦ ἡττημένου* *ς* erat in ed. unde Solanus *τοὺς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectiorem *τοῦ ἡ—ου* inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίω*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) *ὡς* editum

erat; sed ὅς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἄνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδον- τῶ) Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ- στίλατο) ἔμυστειλάτο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχπλα ὕεια) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχπλα ὕειαι W. l. 10. Τὸς) υἱὸς l. υἱὸς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐραναν) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem sartagine[m] significat; sed quia praeestat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu- tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιτταῦται) μελιττεύται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῆκας) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui & ἄπερ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησιν) ἂ φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγίνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρος) Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτιακὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινές) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τινες M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλαις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βομβυλίδε, quod idem deleuit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in edit. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμφόρητα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξείργ.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz. ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavi Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz. ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxerit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλικιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βαρχαρίδι) Sic W. & marg. *A. 1.* Καρχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλησε W. l. 6. Κατ-ήλιφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρρίκνουτο) ἑρρίκνουτο ex marg. *A. 1 W.* W. & Fl. Ἐρρίκρουτο cert. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκατάξις) Sic edd. vet. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπαρον) Sic V. & M. Τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz. ead.* Ποτηροπλύτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxerit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλύτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλησέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. ante legebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσοχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λείρον) λήρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amsl.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποικίλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκειραφείαις) σκιραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαψικίδαλος) ἐγκαμψικήδαλος W. l. 7. Αὐλούμενος) αλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπώδ.) καρπόδ. W. l. 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. Ο) Aberat ab editis, & κωδωνίσειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασι) Sic M. Φησι V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχέλων, quod in editt. erat. *ibid.* l. 22. Τπέβδαλλον) υπέ-

βδύλλον M. *ead. col. 2.* Μεγάλαις) μὴ tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2.* Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐνδύντων. Item ποχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1.* Φῶς) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησί. *ibid. l. 26.* Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxuit idem ex Cod. Abb. *ibid. Κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. l. 27. col. 1.* Ἀπηγώνησα) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2.* Κηδεύει) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3.* ἦ) ἦν marg. *A. 1.* male. *l. 7.* Πιττῶν) Sic dedi ex *l. Fl. & M.* Πυττῶν edd. cett. *l. 12.* Ἀπηγώνισα) ἀπηγώνισα edd. priores. Ἀπηγώνησα M. *l. 14.* Ἐπινύσσων) ἐπινύσσων W. *l. 17.* Διεπίσσα) δίσσα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2.* Σχεινοτρ.) σχεινοτρ. W. *l. 3.* Πεώδη) παιώδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Μιν εῶν)* Sic edd. & M. Μὴ εῶν melius marg. *A. 1. W. l. 6.* Σκοπάδειον) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον. *l. 7.* Δαμασίας) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13.* Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. *l. 14.* Παρηβηκόν.) Sic recte M. & *H. B. 2. P. Fl.* Παρυβηκ. *l. 1.* male. *l. 15.* Ὑμῖν) ἡμῖν male *l. sola. l. 16. col. 1.* Σχινωτρώκταν) σχινωτρώκτραν & μίρωνα edd. male. *l. 22. col. 2.* Δρυπέτεις) δρυπέτεις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1.* Θριπηδεστάτοις) Sic *l. H. Fl. P. & C.* Θριπηδέτοις W. *l. 3.* Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυνδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l. 6.* Καρμβαρεῖν) καρμβαρεῖν edd. priores. *l. 8.* Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. solus. omisso οἶα. *l. 9.* Ἐνοιοφλύειν) Sic edd. praeter *l.* quae ἐνοιοφλήειν. *l. 12.* Ἐρεσχηλεῖν) ἐρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead. Λαλησθηγάνη)* λαλησθηγάνη W. & *Fl. l. 16. col. 2.* Χορδὸν) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβοσκὸν ante editum, male. *ibid. l. 20.* Συνηθ.) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1.* Κραβυλώδη) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κραβυλεῖδ η enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1.* Χειροσκόπων) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7.* Εἰρχάσω) Sic edd. vett. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2.* Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὰ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1.* Εὐφορῶ) φορᾶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20.* Διολισδαίν.) διολισδέν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2.* Ὅτι) Non aderat in editt. addidit Solan. *l. 22. col. 1.* Φασί) Sic dedi ex C. Abb. Φησί V. *Pag. 194. l. 10.* Ἠλέουν) Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἡλέγουν male *Fl. Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B. 2. S. & P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl. & H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκείον) Ita recte *P.* cum *Fl. B. 2. & M.* Εἰκείον male *I.* cum *H. & Ald. 1.* in cuius marg. tamen οἰκείον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλευόμενον. Adest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Πεφρενωμένους) Legendum πεφρὸν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισθογνώμεῖν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισθογνώμονεῖν. *l.* 19. col. 2. Κινουμένου) Editā κινουμένου. Correxerit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπῇ) Deest in *Fl. l.* 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὖν) γοῦν *W.* *l.* 10. δὲ) δαῖ *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: si ne eo edd. *l.* 10. Πῶμα) πῶμα *W.* & *Fl. l.* 11. Φρονοίσις) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονοίσις.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυθὸν exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσθαι) σκύλλεσθαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιληπ. edd. ead. Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προσοπ.) Sic *W.* Προοδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. col. 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φροεῖν habebant edita. *ibid. l.* 18. Τῶ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. col. 1. Διατανύεσθαι) Sic etiam *C. Abb. Solan. ibid. l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιληπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Τῇ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείροτος marg. *A. 1 W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I. Fl. H. P.* notat. Solan. *l.* 12. Οἴεσθαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B. 1. 2. P. & S.* ἴεσθαι male *I. & H.* cum *P. & Exc. l.* 14. Προπαρεσκευασμ.) Ita *M. & B. 2.* recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντόμενος *W.* *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl. & M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἀριστα) καὶ ἀριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πῶθεν. *Pag.* 205. *l.* 16. col. 2. Παρακολουθήσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείσις) Ἐπικουρίσις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἔτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἰερήιον) Sic *P.* ἱε-

la. Ἰερειῶν cett. & M. l. 7. Μύριαι) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον
 οὐδ' ἂν ἦν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12.
 Τὸν) τῶν male I. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μετα-
 ποιῆσθαι) Nihil mutare I. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐ-
 τῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν I. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρω-
 πείας) ἀνθρωπίας I. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμ-
 φθεγξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan.
 l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν.
 Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl.
 Pag. 210. l. 1. Εἰ περὶ ἡν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἡν si-
 ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. &
 M. Ἐπεμν. I. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P.
 notat Solan. l. 7. Ὀν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελ-
 θὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν
 W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl.
 & M. l. 13. Μυρίαις) Coll. videntur legisse μισθοφορίαις. Sed
 vulgatam servant H. I. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶον) ζῶον W. cum
 puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἡ ὁ τετμημένος
 τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam I. P. H. Fl.
 Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχῶς) Nihil mut. Fl. I. H. B. 2. P. M. ὅ-
 τι legend. adscript. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett.
 Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd.
 vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adfunt
 in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς
 μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere I. Fl. H.
 B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl.
 Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in I. H. & Fl. & c.
 notat Solanus.

I N D E A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet.
 Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd.
 male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores.
 ead. Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθῆνης) Ex emend.
 Ienfi. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διενετέον) Nil
 mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscript. Solan. l. 10.
 Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλῆων) βασιλέων W.
 & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχασιν) ἐπιτήκασιν ante legeba-
 tur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευο-
 μένοισιν) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευομένοις S.)
 ead. Κατηγοροῦσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. *Δοκέει* male Fl.
l. 5. 'Αφύιν) *ἀδικίην* W. solus. *l. 7. Σοφῇ*) *σοφίην* Fl. Nihil mut.
 edd. nec M. *l. 11. Οικήσεως*) Sic edd. praeter Fl. quae *οικιά-*
σεως. Οικήσιως M. *l. 13. Ὦν*) Sic restitui ex W. Ὦν edd. prio-
 res hic & supra. *l. 15. Ἄλλοτε*) ἄλλω τὲ Fl. Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* Ἄλλη μορφῇ) ἄλλην
 μορφήν Fl. sola. *l. 17. col. 1. Ἀδικίην*) Corrupta haud dubie
 vox. Solan. Pag. 217. *l. 6. Αὐτέων*) αὐτῶν edd. priores. *l. 7.*
Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν *l. male.* Ceterae recte, cum Cod.
 M. *ead.* Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. *l. 9. Ὦν*) οὖν edd. prio-
 res. *l. 13. Μηνέων*) Sic Fl. P. & M. Μηνῶν male cett. edd.
 Pag. 218. *l. 2. Εὐσταθέων*) εὐπαθέων Fl. W. & marg. A. *l. 1 W.*
l. 4. Οικεία) οἰκία M. *ead.* Ζῶα) Lacuna inter οἰκία & ζῶα est
 in Fl. *l. 7. Τέων*) τέω M. & Coll. *ead.* Ἰρὰ) ἰερὰ edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. *l. 9. Ἄλλοι δὲ*) Nihil mutare
 edd. nec M. notat Solan. *l. 13. Ναίμην*) Et sic edd. cum M.
l. 14. Ἡερίου) Sic *l. H. P. & c.* Ἱερίου Fl. & M. *l. 15. Ἰρώτατον*)
 Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον edd. priores. Pag. 219. *l. 4.*
Τουτέου) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους.
l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. *l. 8. Ἀπίκετο*)
 ἀφίκετο ante legebatur. *l. 12. Προήνεγκεν*) Recte edd. & M.
Προήνεγκεν l. Προηλ. B. 2. *l. 13. Ἰσρολογίην*) ἰσρολογίην edd.
 priores. Et mox ἰερὰ, quod similiter mutavi. Pag. 220. *l. 3.*
Ὀρφέως) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. *ead.* Ἰκελος) Sic W. Εἰ-
 κελος edd. *l. 9. Καὶ τῶν ἑκάστον*) Constans edd. lectio & M. In
l. comma est post τῶν. l. 12. Ἐπαίουσιν) Ita bene Fl. H. P. &
 M. Ἐπαῦουσιν *l. Pag. 221. l. 4. Πατρώη*) πατρώῃ Fl. Nil mut.
 cett. nec M. *l. 5. Ἑλλησιν*) Ἑλλεσις misere *l. sola. l. 6. Ξυνὸν*)
 κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. *l. 9. Ὑπέδειξεν*) ἐπέδειξεν
 W. Nil vulgatam mutant *l. Fl. H. P. l. 11. Ἀνατολέων*) ἀν-
 τολ. W. *l. 13. Ἀντιδρομέουσι*) Hoc Solan. ex W. substituit
 pro vulgato διαδρομ. *l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. Pag. 222. l. 2.*
Ἰππον) ὡς Ἰππον W. *l. 9. Οἱ*) Sic edd. & M. *l. 10. Ἐωυτοῦ*)
 ἑωυτοῦ *l. hic & alibi. Ἐαυτοῦ* male S. Ἐωῦτοῦ Fl. *l. 11. Χρεώ-*
μενος) χρεώμενος Heinsf. *ead.* Ἐπισικτὰ) ἐπιϊκτὰ Pell. pro ἐφι-
 κτὰ Ionice. *ead.* Πόλον) πολλὸν W. *l. 12. Ἀληθίνης*) ἀληθείης
 Fl. *l. 13. Ἀβύσσων*) ἀβυσσον Fl. Sed vulgatae adstipulatur M.
l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. Αὐτέον *l. Αὐτῶ* edd. priores. *l. 16. Φρε-*
νοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. *l. 17.*
Ἐπεικῆ) ἐπεικτα Exc. G. Lege ἐπεικτὰ. Solan. Pag. 223. *l. 6.*
Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. *l. 8. Δράμου*) Sic W. P. Δράμους

edd. Δρόμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμεως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. l. 9. Διστάξατο) συντάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτῶ bis. l. 14. Θεοφιλέες) θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γέγοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χροῖνη) Sic Solan. recte rescriptis, etsi χρόνη M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὀρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Νωθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνωθρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτῶ) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαρτήσιν) μαρτησίαν M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἄρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecisset ex ipso Luciano sic supplendum, non invitatus ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰσώτατον) Sic restitui ex W. Ἰσώτατον edd. l. 10. Η) οἱ W. l. 12. Νεκύν) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασσαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὀρη) ὄρη edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονομένον) κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγροέουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγείται) Vulgatam hanc fervant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. Ἠξεν) Edd. priores ἦξεν. Pag. 234. l. 3. Ταὐτὸ) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινωπέα) Σινωπέα male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλήψ.) καταλήψ. male *P.* *l.* 2. ἔμελλε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edidimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλοῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλντοι) Μέλντοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10. *l.* 10. Ἀναβαλὼν) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) Deest haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd. Ποιοῖτο *P.* Ποιοῖτο *Ex.* *Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προσελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vettr. edd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *L.* & *I.* Αὐτῷ male *Ex.* *Fl.* *H.* *P.* *S.* Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic dedit Solan. ex *Angl.* *L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ τῷ) ἐπὶ τῷ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl.* *P.* *S.* &c. *l.* 17. *col.* 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid.* *l.* 18. Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιὼν esset in editis. *ead.* *col.* 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Solanus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὠραίων) Ὠραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηλυδρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνώκρατον) Ὀνώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκησίλαον) Ἀρκησίλαον male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I.* *S.* Αὐτοῦ *P.* Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solanus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Constans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους) Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf.* & *B.* 2. Ὁ Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλα) Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κᾶτα) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κᾶτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14. Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ' ὅτῳ) ἐνθ' ὅτου *Ex.* *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247. *l.* 15. *col.* 1. Οὕτως) In *V.* erat οὕ, & iterum *Schol.* 8; quod ego pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.* *l.* 16. *col.* 2. ἵνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν *Cod.* *V.* Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum *p.* scribitur. *Solan.* (an ποία — φρατρία; ut mox πολιτεία; *Reitz.*) *ibid.* *l.* 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. *col.* 2. Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀντί*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano fedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀβρυγνός*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς*) τοὺς male edit. *Cler. ibid. l. 17. Μαδδῶν*) μαδδῶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχία. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex Fl. sic dedimus. Καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l. 12. Τὸν*) Et sic habere cum *l. etiam Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐπικουρεῖν Fl.

I N A M O R E S.

Pag. 256. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl. & l. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. l. 3. Παιδίας*) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδίας l. l. 4. Ἐσθινού*) Sic bene edd. *O. & M. Ἡσθινού* male *l. l. 10. Διηγνημάτων λόγων* edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e *Codd. Angl. L. O. P. W. l. 11. Κατεύφρανε*) Sic *P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφρανε l. Κατεύφραγεν O. l. 12. col. 1. Ἀσθενής*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxuit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπείσδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπείσδου absurdum editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπίοντος. *l. 18. col. 1. Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνὶ μίζον *l. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *l. l. 3. Εὐρέθη*) εὐρέθης marg. *A. 1 W. l. 4. Εἰ περιττά μιν*) εἰ μὴ Marc. & mox delet μιν. Nil mutant vulgatam edd. nec *O. & M. ἢ γεροτολογεῖν, ἢ ἢ περ ὕμνολογεῖν* marg. *A. 1. l. 5. Ἐφείται*) ἀφείται Vorst. & Pell. & marg. *A. 1. l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν *O.* Nihil mut. *M. B. 2. l. P. &c. Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. *A. 1. l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. i W. Τὸ
 κάλλος forsān voluit. Pag. 259. l. 3. Τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaeq. Τοῦτο Fl. Τούτων l. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. Καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adest in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡ δο-
 νῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡ δονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. Καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιᾶδω iunctim l. male.
 L. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 τὴν φωνὴν δ' ἴσιν) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adest in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. i. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τι) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. A. i W. ead.
 Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συνιδὼν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. Καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόβυνον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχην)
 Aberat abed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμῆς.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. i. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. Τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διηρό-
 των male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβινὸι male W. post Λιβυνοί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. i. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὅρικῶ) ὄρικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. L. 10. Προσεστέιλ.) προσ-
 στείλ. edd. priores. L. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. L. 14. Αὐ-
 τὸ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῶ
 cett. edd. & M. male. L. 15. Παιδιᾶς) παιδείας W. male.
 Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαιμ.)
 εὐγαιμ. l. male. L. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W.
 l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. L. 15. Προ-
 εῖρήνησαν) προπροσέρρ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita res-
 tit. pro vulgato διαφοροί, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. i.
 Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz.
 l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba
 non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀ-
 πλοῖκδν) οὐδ' ἄπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλος—ἐπτόητο) ὅλος—
 ἐπτοεῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaeque nonnullae
 recte. Πόρρωθεν male I. Pag. 266. l. 1. Ὅποια) Ita dedi ex M.
 & edd. vet. Οὐν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλεῖ) Sic M. Fl. l.
 P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano reddi-
 tum. Ἐμοῖ edd. priores. l. 6. Ἐγείρτε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγεί-
 ρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst.
 & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptu-
 ra Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl.
 & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam
 tenent l. P. &c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμεν) Sic marg. A. 1. f.
 ἐπηγόμεν W. Ἐπειγόμεν edd. priores. l. 11. Το' Ἀφρ. ιδ. π. i.)
 τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2.
 & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις)
 συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντι-
 καταλλαζόμενος) ἀντικαταλλαζάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic
 pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus
 αἶ Ox. ead. Εἰς) ἦν marg. A. 1. l. 14. Α) Duobus versibus
 omiffis καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat
 Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόκ.) πυκνωκ. l.
 sola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. A. 1 W. l. 4.
 Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes
 male. l. 5. Ἀνεμέμνητο) ἀνεμέμνητο male l. l. 6. Κυπαρίττων)
 κυπαριττός W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter
 Γ. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε
 ab edd. & M. ead. Κατήρτηντο) κατήρτουντο O. Nil mutant
 edd. l. P. B. 2. &c. nec M. ead. Βότρυσι) Defunt seqq. in Cod.
 Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἦν) ἦσαν l.
 Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. &c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σίας) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I. l. 15. col. 1.* Σφριγῶν) Σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *I. 17. col. 2.* Διπλοῦν) Omissum erat in edd. aequae ac particula τα. Supplevit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1.* A) Constanter legi notat Solan. In marg. *A. 1.* & adscriptum est. *l. 8.* Λαληθότως) Male *Amsl.* λαληθότος. *l. 12.* Ἐμβοήσας) ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. l. P. &c. l. 16.* Ἀμφίθυρος) ἀμφίθρος male *Fl. & I. ead.* Ἀντῆς) Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag. 271. l. 4.* Ὀλην) Sic P. P. B. 2. Fr. S. Deest in *I. Ald. Fl. l. 6.* Εἶναι πεπιστ. ἔμπειστ. siue εἶναι W. *l. 10.* Ὀση) Hic rursus pergere Mf. Ox. notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l. 11.* Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαμφεῖς male *I. l. 12.* Ἀγκάλισμα) Sic recte O. B. 2. M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλεισμα *I. Fl. l. 13.* Ἐλλειπεῖς) ἑλλειπεῖς W. *l. 15.* Πιόττητα) Sic restitui ex B. 2. B. 1. & S. Ποιότητα enim *I. & cett.* cum Ox. & M. *Pag. 272. l. 2.* Τοιοῦτος ἀρα) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in Ox. *l. 7.* Πάθος) Hoc reposui ex L. P. W. Πάνθος edd. omn. habebant. *l. 12.* Πάθος) Sic iam edd. *ead.* Οὐδὲ) οὐδὲν marg. *A. 1. l. 15.* Κηλῖδα) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1.* Ὑπέκρυψεν) Sic edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. *l. 6.* Ἐνδιατριβ. τῶν.) ἐν τῶν. δ. W. *l. 7.* Δυσισδαίμονος) δυσισδαίμ. male *I. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l. 17. col. 1.* Ἡ τὸν) ὁ τὸν est in C. *Pag. 274. l. 1.* Ἀπαριθμήσας) Nil mutant M. *Fl. l. Ald. B. 2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A. 1. l. 2.* Ἐπισκοποῦ) Et sic est in iisdem. Forſan ἐπισκέπτει. *l. 6.* Οἶδ') Sic L. P. Οἶδ' cum accentu *I. Fl. S. H. l. 7.* Κατηφεῖ) Mallem κατήφει a κατηφείω. *l. 14.* Ἐπενόηθησαν) Repositum ex W. Ἀπενόηθησαν edd. priores. *l. 15.* Μαστροπός) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* notabat Solan. *Pag. 275. l. 5.* Ἡ ἄλλος) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *I.* etiam sic P. S. *Ald. H. &c.* *ead.* Διηγῶμαι) διηγῶμαι marg. *A. 1. W.* *Pag. 276. l. 1.* Θεσπιαῖς) Sic edd. Θεσπείαις W. & Schol. *ead.* Ὑπὸ) ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. *l. 2.* Ἐναργές) Recte sic M. B. 2. *I. Fl. P.* Ἐναργῆς male S. & A. *l. 5.* Ὀλην) ὄλου marg. *A. 1. l. 7.* Εἶναι τὸ δῆλον) μὴ δὲν τῶ δῆλοις marg. *A. 1. l. 10.* Ἐχέσθαι) ἐχέσθαι W. *l. 14.* Τῇ δὲ) τῶ δὲ male S. *Pag. 277. l. 2.* Ὀχλος) Deest in W. *l. 3.* Ἄττ') ἂν W. Vulgatam servant *I. Fl. P. B. 2. S.* *ead.* Ἡν) ἥ marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; ἥν enim aequae in tertia perf. dici, quam ἥ, nimis notum. *l. 12.* Ὑπερχοῦσι) Sic W. Ex. *Fl. l. Ὑπερχοῦσι P. P. S. l. 16.* Εὐθύς) εὐθὺς male *I. Fl. Pag. 278. l. 10.* Πρωτόρριζον) Sic P. aliaeque recte. Πρωτόρριζον male *I.*

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. ead. Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. l. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχεῖον) ἀγγεῖον W. P. L. ead. οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. l. 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. l. P. l. 10. Διὰ τοῦθ') Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. l. 14. Μένουσιν) Recte sic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μέλουσιν male l. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπειθ' ἄρχει) ἐπιθ' ἄρχει W. ead. Ζευγνύμενοι) μιγνύμενος l. P. l. 6. Ἐτεμεν) ἔτεμνον W. l. 7. Παρηνόμ.) παρηνόμ. W. Augmentum agnoscunt l. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοὺς) ἰσως αὐτοὶ l. l. 12. Σπείραντες) σπείροντες W. l. 13. Τούτοις) Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς edd. cett. male. l. 14. Ἡ) Sic bene Fr. Fl. P. ἢ l. male. ead. Σιδήρῳ) σιδήρου marg. A. 1. Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται) ὃ τε γέννηται l. Ὁ γεγέννηται cett. & M. Sed v. medium duplicavi, monente Solano. l. 5. Ἐν νεότητι) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male Fl. l. l. 6. Μαράττει) μαράττειν W. l. 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. l. 11. Εἰ δ') Omittit has particulas l. & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. l. 12. Θεομῶν) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abscessa vox. Θεομῶν edd. priores. ead. Ἡμᾶς) Sic edd. & M. Pag. 282. l. 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. M. B. 2. l. P. ead. Ὀρρεῖς) Sic M. Fl. l. P. &c. Ὀρρεῖς O. Ὀρρεῖς male B. 2. l. 14. Καθ' ἓνα) καθ' ἓνα male l. l. 15. Ἔσται) ἐστὶ O. Vulgata est in l. P. V. 2. B. 2. & M. Sed supra est e. ead. Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rursus O. usque ad p. seq. Pag. 283. l. 1. Καὶ) Abest a W. l. 3. Φενακίζονται) Sic W. recte. Φαινακίζονται male l. Fl. V. 2. B. 2. P. S. ead. Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce l. Fl. Ald. Vulgatae ad stipulantur cett. item P. & M. l. 6. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. l. 13. Εὐθὺ) εὐθύς marg. A. 1. W. l. 14. Τὸν) τὸ l. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύσσουσιν edd. Luciani priores male. l. 4. Ἀγρομένουσιν) Sic Homer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουσιν male l. l. 5. Θέει) Edd. & M. Θεῶν Homer. ead. Εἰσορώσι) εἰσορώσι Fl. l. l. 14. Ἡκρωτηρίαζε) Sic W. Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκρωτηρίαζε l. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξορχύνται) ἐξορχύντο marg. A. 1. W. l. 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπατο W. l. 5. Τὸν) τὴν l. Tott. cett. & M. l. 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. edd. Εὐφραπειαν) εὐφρανειαν O. l. 12. Ὑμετέραν) ἡμετέραν marg. A. 1. Pag. 286. l. 3. Εἶθε) εἴτε γε O. Nihil mut. l. P. B. 2. M. l. 5. Διηνεκὲς) διηνεκὲς l. Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1. l. 6. Ἠγομεν) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. l. B. 2. P. l. 9. Γυνή) O. male ξυνή. l. 10. Τοῦ) Deest artic. in O. l. 14.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν εἰ. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνοις) Sic recte M. B. 2. S. Τακίνοις cert. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύροντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτην) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἐστίαν G. W. l. 5. Μόνοι) μόνι I. male. l. 8. Γυναικεῖοι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικεῖαι Vorst. l. 14. Λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνο) ἐκείνω W. Pag. 289. l. 11. Δύναται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. I. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevī I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cert. & M. Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. p̄ictum. l. 16. Ὁμιλησάτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὁμιλεῖτωσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀγαίδην) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνίδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καί) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐώκει) ἑδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίω) καθαρσίω I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τῷ ὀφθαλμῷ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τρυβὴν) Exc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἴη) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἐταιριστρ. pro quo ἐταριστερῖαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ πειθῶ) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλεῖον δὲ πειθῶ I. & V. 2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλεῖον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐνὶ ἑνὶ marg. A. 1 W. l. 9. Ἐώκει) Sic Fl. H. P. S. ἑδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὀπόσαι πρ.) ὀπόσαι αἰ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκαν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρόν) μελοποιὸν G. & Schol. Nihil. mur. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγόρου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρες I. & Ald. male. Cert. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενόησαν) ἀπενόησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἂν) δ' ἂν marg.
A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενον marg. A. 1. l. 3.
'Οροδάμνων) ὀροδάφνων W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. &c.
l. 8. Ἀπειλήμμι.) Sic S. Ἀπειλήμμι. cett. l. 10. Εἰζάντες) νικη-
δόντες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσai W. Pag. 294. l. 4. Δε-
δέν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθὲν ceterae edd. omni.
l. 14. Παραυτίκα) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. &
M. Pag. 295. l. 5. Ἠυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. l. 6. Ἐτε-
λεστέρων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13.
'Ερρίφη) Sic edd. Ἐρρίφθη L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad-
est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιών) Ex I. & V. 2. Πά-
λαι edd. cett. In W. παλαι ριζὼν legitur, sed litera est extrita,
& videtur fuisse ριζὼν. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὀκίσαντο)
ὀκῆσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd.
hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic I. Pell. Δύσεως edd. Sed pro
μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgaram
hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον)
Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl.
ead. Φθαρή) φανῇ P. l. 3. Καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inseui
ex I. l. 11. Ἐνεύσχαλ.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S.
&c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τε W. l. 11.
Μέσση) Sic Fl. H. P. S. Μέστην I. an μεστήν I. voluit? l. 12.
'Ιδίον) ἡδέον I. sola. ead. Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς
κοινῆς P. Τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. &c. Pag. 299. l. 18. col. 2.
'Ἄλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδ' ἐν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιᾶς δεῖξαι
χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφη-
μίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1.
Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem
ducibus V. & M. delevit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ
edd. priores. l. 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Lucian.
& M. ead. Ἐπαινέσεις) Ex eod. nam ἐπαινέσεις edd. Luciani
priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα
πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi. ex
marg. A. 1. I. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic
M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1.
l. 8. Αὐχένε) αὐχένων L. ead. Ἡμῖν) ἡμῖν male I. & V. 2. l. 9.
Πειθαρχεῖν) πειθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2.
Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta
utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ
Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὀραιζομένης) Sic edd. & P. Ὀ-
ραισμένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2.
Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλιδῶ νίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed mediam corripui. Δυσκλιδῶν... edd. cett. omnes. *I. 5.* Καταφ—εὔσαι) καταφ—εὔσαι *W.* *I. 9.* Ἀνδῆ) ἀνδῆ *Fl. I. 17.* Ἐρυθρίναι) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. & c. Pag. 303. l. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλίσκ. male *Fl. I. 8.* Ἐφεικνυσμέναι) ἐφεικνυσμ. *W.* *I. 13.* Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. I. 15.* Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δεῖ) Incipit rursus *O. I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero *M. & O. Pag. 304. l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M. O. B. 2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. I.* *ead.* Καί) Abest a *Fl. I. 7.* Περίσφουρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περίσφουρά *M.* eraso gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφουῶ *O.* *ead.* Κάπειδ' ἂν) κάπειδ' ἂν *I.* Κα' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O. B. 2. Fr. P. & c. I. 11.* Ἐπιφονίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam retinet *M. I. 13.* Ἐξοδοῖ) Sic *M. B. 2. P. H. & c.* Ἐξοθι *I.* Ἐξοδος *O.* *ead.* Θεατῆς) θεῶν τις marg. *A. 1.* male. *I. 17. col. 1.* Τους θεατᾶς) τὰς θεατᾶς *Exc. G. Pag. 305. l. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B. 2. P. H. & c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *I. 4.* Εὐθύ) εὐθὺς *O.* Vulgatæ favet *M. & edd. vett. I. 5.* Νη Δία.) Restitui ex *G. & M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *I. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in *O.* atque *M.* notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. I. 15.* Προμνηῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I. B. 2. & c. & M. I. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. Solan. *ead. col. 2.* Κωμάσας) Donec melius quid suggerant Codd. lege κωμάσας. Solan. *I. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legitur ἄωριλιου. In *V.* ἄωριλιους. In *M.* ἄωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἄωρολείους, de qua voce consule Suidam. Solan. *Pag. 306. l. 3.* Γίνετ') γένετ' male *S.* Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδ' ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδ' ἔν male aliae & Grot. *I. 4.* Ὀρμισεῖν) ὁδεμισ. *I.* male. & marg. *A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *I. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd. plurimæ.* Λάθριοι *I. Fl.* marg. *A. 1.* Μάλ' ἄθλιος Grot. *ead.* Γὰρ) ἀρ' marg. *A. 1. I. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W. I. 9.* Φαρμακίαι) φαρμακται *I. I. 13.* Ὀρβριος) ὄρβριος male *I. & Fl.* Ceteræ ὄρβριος cum *Cod. P. I. 15.* Καὶ χιτάνισκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex *Gr. I. 16.* Ἐπωμ(αις) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—οις edd. *Pag. 307. l. 1.* Κάτω) Deest in *Fl.* *ead.* Ἀπαντῶντων) Restituit. ex *W. L.* marg. *A. 1.* *Gr.* Ἀπάντων edd. priores. *I. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. Καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτᾷ) Bene P. S. Φυτάν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λύθρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλον) ἀποπάλλον minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιπήφουσα) ἐπιπήφουσα W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τῇ) τίσι W. Sed vulgata praeestat. Pag. 309. l. 2. Καλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. I. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσότην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparat coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐπιμέλει) ἐπιμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτήμ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. Fl. ead. Ὑφαῖς) ὕφας Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὥς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ἡμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὅς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοις) ἐράωντες W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἰνεκα) εἰνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐβραμένης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλὰ) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλὰν I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κόθ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμυῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμυῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inseruit Solan. *ibid.* l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. *ibid.* l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν πρό ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσάπω) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινίκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδίαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρουβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνιδῷ διατρίβειν φ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ] Desunt in S. l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. l. 10. Δι-ψῆν) δι-ψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Δι-ψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 5. Παρ-ῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρῆκον, quod & in marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἱ) ἡ I. male. Αἱ cett. & M. Marg. A. 1. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μῆτα P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) ἐσθαι-
 ῶν L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. 1. l. 11. Ἀμοφιλαφές) ἀμοφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύσμασι male I. Fl. ead. Ποιμαίνετω-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἴ τις περ)
 εἵπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδ' ἔγάρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτης) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσει) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφήμενοι) ἀφήμενος W.
 l. 5. Τράπτεσθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. Ἰάσασθαι κελεύόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iuebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: *θεραπεύειν προσταττήμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθὼν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηνῖαν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελεύόμενος, ἀπειθὼν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtinuerans, abdicatur.* Et, ut putio, VOX ἀπειθὼν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι intactam tamen reliquimus versionem Gesneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ἐργίζεται) Iuebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. five § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ἐργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ἐργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, *τοὺς ἀδίκους ἐργιζομένους*, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ἐργίσεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπασθὲν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, οὐν δὲ σωτηρίᾳ ἐναγχοῦ &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσχωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^h δ^h Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νῦν Δί'. Numquam fere μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira. & calumniarum contra filium structar, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. IENS. Προσχωρώμην δὲ καὶ — συντιθεται) Loculus hic sanus non videtur. GUYET. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντιθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἥδην legebatur in edd. de quo statim agetur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειον, μὰ Δί', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειον μὰ Δί') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probō, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Μὴ δὴ) Alii aliter: ego ἥδην legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἥδην) Μὰ Δί' recte Gesn. profecto venterat; sed quia ἥδην ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem asperant. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούτων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Arhen. I, 1, Ἀθηναῖος μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auſtorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Viderur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videretur Solan. ἕκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελλήσας unico λ, ut & in Πρωτ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. α. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καὶν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogia exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, Quod si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Iug. 66, 2, Igitur Vagenses, quo Metellus praefidium imposuerat, i. e. in quod oppidum Vagensium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν εὔσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὔσαν varie accipi, merebatur, digna erat, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἐχθόμεναι — ἐπὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furem fentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάληθ' ἀκούουσιν. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνητα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: fatis iudices ex patris accusatione, quae de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὦ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τε quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τῆς καὶ αὐτῆς ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, αὐτὸ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχεῖ, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibique commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχεῖ τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. Λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget: ἀναγκαστῆν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio proculd, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτε separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὥς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὥς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγόντα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μὴ δὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur, Long. Past. I, p. 14 f. Ταῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὁχλήματι τράγω, ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrium. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμνὴν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμποροῦσιν ὑβρεῖς. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

persaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφειν. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Soltanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Soltanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους: nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14 τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ Στραπείας δέξων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὴν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαξαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *transiens* *Macedoniam*. REITZ.

ead. l. 14. Προσδεσπασμένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεσπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensus interpret, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεσπ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, εἴ τι προσδεσπασμένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legabatur ἀνείληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὅ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere omnino, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituumus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Et si Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὐθις ἀνήσει θυμὸς ἀγένητος quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπατάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus ff. de iure patronatus*, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐναγχος) lubet Solan. in marg. conferri princ.

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\nu\eta\eta$ effertur τὸ ἐναγχαῖς; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἐναγχαῖς, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς θραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικάως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικάως δικάως. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso δικάως delectari potest, abdicatus, ut sibi videretur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικάως locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ϵ & μ itemque ϕ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικάως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si essent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνει) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristæn. epist. I,

7, ubi ἐτέρᾳ πολλῷ βελτίῳ — ἄγρᾳ legitur, ait: βελτίῳ nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. *Infra Ep. XII, τοῦ βελτίῳ βίου XI, καλλίῳ XIV, μείζῳ.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandam arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evekturum puto, vel maius quid reddiurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedissee dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερτεοῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admoveo, morbo paulatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plur. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιεξταζόμενος) Et sic habere cum I. etiam B. 2. H. & Fl. notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιεξταζόμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) *Noûs* cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissim tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν, quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliore esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimi, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratiss filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vit. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὅ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὅδὲ demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi ei praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὅ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάζομαι ἀδεῶ βίον, amplecti motu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένον) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum v habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γενήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem deregere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapsi. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως λαμπρissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίφροσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellipsi. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo pro non modo non dici non posse*, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἐν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκρητυτέον) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in Par. iam ita editum erat. In Iunt. autem Solanus manu sua dividerat. In Hag. ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιᾷ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. B. 2. αἰτιάται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾷ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sic iam videtur legisse Erasmus, vertens, quod accusat, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. ludic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαιτείς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτείς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαιτείς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὐτω pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. *Iud.* non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fa-teor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύεις) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφῃς &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpretes, *Iam si cui pateri praecipiat pater, Haec pingē, fili, non illa &c.* Paulo post, ἔρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICI probant ex L. 3 C. comm. de Leg. Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippam medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 49,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vortius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocalae καὶ ante ἀτελῆς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capier lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. l. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in l. punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελῆς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελῆς ἡ τέχνη· construendoque, immunis illa ars compulsionis paternae expertus est. Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκάλου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnis illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omisus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας) Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti*, o pater, *nilhil habens a te ad discendum filius*. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infirior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρά: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens*. Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt*. Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. Ὅτ') Videtur Vorfius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅν' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem*. Verte, *reposci*. GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Et si primo intuitu multum adblanditur lectio Codicis τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen edd. lectionem praetulerim; non modo quia μοχ καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσεδωκότες) Necessario legendum προσεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea editum erat, eum velle προσιδεωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius nota mutavi in προσεδε. Ac fateor, non displicere eius coniecturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλισκόμενα) De corporibus intellege, non de morbis. Ἀλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσεται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, proveniet, puto, fructus lactus, bene nutriens, copiosus: non ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τε νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύεται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, conferat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. sup. Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectio Codicis P. modo recte construas. Τὸν μέσῳ enim signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque & discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cuius significationis exempla Lexicographis notata non reputam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστι, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὄν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mf. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὄν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὄν adspirate, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὄν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνῆναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρονσι, quod tamen fervari etiam propter ἐμπεισοῦσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὅλγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὅλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὄργη κατ' ὅλγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ἦν ἑμαυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾶ quoque non in ἐπιστᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ei terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, morose interrogas: ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδῶ, πῶς παλτεύσει; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις: (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὀφίομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item δρῆνῆσει pro δρῆνηση, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνησκει reicerem pro ὑπομνήσκῃ, ab medio ὑπομνησκόμαι deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνήσκω hic verior, quam ὑπομνησκόμαι; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπᾶν magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διαταίη καὶ βοῆς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν) Male pro ὑμῶν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῶν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῶν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores. IENS. (ἡμῶν) Esti Salm. ed. ἡμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῶν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. (Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Lapf. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ζήνισσῃς, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adiusse non pigebit. REITZ.

*cad. l. 13. Ὁμωρόφισι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στήλῃ ὑπάρ-
χοντες. BOURD.*

*in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικῇ) In συνοικῷ mutarat Solan. non
addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum &
praecedens παραδρεύει aequè in παραδρεύω mutandum fuerat :
at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed
totum hoc & compluria alia Scholia vix describi mereban-
tur. REITZ.*

*Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυ-
πτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic
loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th.
Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐθείς Hellenas scribere
ait. Sed & ad eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba
sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαίδον,
ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπενάλει με. Ubi in poste-
rioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio cor-
rigenda est. REITZ.*

*Pag. 40. l. 8. Ταῦτ) Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συν-
επαιν—. SOLAN.*

*cad. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum An-
glicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, ci-
vitas erat sine seditionibus, hoc est, civitas erat tranquilla & pa-
cata, sedatis omnibus turbis, diffidiis, & tumultibus. Laudat
illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui
non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed
maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi
adimitur. GRAEV.*

*cad. l. 13. Ἀπαρρησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD.
Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omni-
bus est, ἀπαρρησίαστος. SOLAN.*

*Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspikor, Lucianum scripsisse
προεφεστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem
ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam,
multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecu-
niam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum in-
stitutionibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ
ἐφεστώτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem sperne-
rem, quod Iens. affert, προεφεστῶτων; sed quia constans est
vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens.
scribat προεφεστῶτων & ἐφεστώτων penultima correpta, non
video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in
l. 6 iam deleverat, & o supra scripserat, quod tamen deinde,*

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique recte in omnibus conspici. Nam cum contractum sit, ex ἐρεσσηκότες & ἐρεσσηκότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsani menti eius obversabatur primigenium ἐρεσσηκότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐρεσσηκότες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἰδὲν ἐρεσσηκότες. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψις) De eo, quod Scholiae monent, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

cad. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se audiri noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, aversor haec alios audire de me: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac male audire apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro vocari positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, audire te sic ab aliis scil. nominari. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πληπλάβος ἀκούειν, figulus vocari, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigeret; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

cad. l. 9. τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salmi. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: Utque non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c. Verum antiquiores edd. ut Hunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsani evenit, ut Solanus varietatem ne quidem noraverit. Quod autem ἐτι vertit praeterea, bene facit. REITZ.

cad. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, tu delirus es. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 381, — Κρονικὸς γνώμας. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικός νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiat. IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adſcripſit γυμνόν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes, *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem*. Benediſtus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere*. Opinor, mentem Luciani fuiſſe, *potius autem nudum iam iugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνόν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benediſtum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebe*re, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt, totus homo ob id ſit nudus: ſic *nudam cervicem praebe*re nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans? REITZ. Laudo non mutatam conſtantem leſtionem, nec immutatam verſionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe ſumtum e libro putabam γυμνόν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando uſus ſum, annotatum obſervabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθυνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare eſſe peccare, novi. Hic non valde peccatum a me eſſe, aequi homines, ſpero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ αὖτε, φίλην περ' εὐόσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόμεαι

Θεϊομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 13. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἔνοντα non esse, quod *superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide doctem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἂν) Benedict. infelicititer verterat, hoc, *sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, haec — *suasissetis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Ienſ. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. Il. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo Il. Z, 73, Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρνηφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίησε, οὐκ ἂν — ἐβλάπτετο καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrum Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεί λυκος ἀληθινὸς ἔλαβε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἐπραξάν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡ γανᾶκτει indignaretur, pro ἀγανᾶκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγέλασας) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγέλασας* habet. In reliquis simpliciter *γέλασας*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμοίως) *Lege ὁμοίως.* SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide Plut. *περὶ τοῦ* EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὧν* ἰ. in *Iunt.* est *ὧς* ἰ. quod videtur ex *ὥστε* ἰ. formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσον καὶ λοιδορήσασθαι*, malle legere *ὅσῳ* &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellexo *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam supr. ad c. 1 huius Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ* — *ἐκλόπτωμεν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Paris. quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi nascuntur idem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exarere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκλόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *τερίζειν*, demetere? Id certe optime respondet *τοῖς*, *ἐκλόπτειν* & *ἐπικαίειν*. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae ἀναφρομένους κεφαλὰς exussit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit *ῥερίζειν*, *demetere*. Equidem leviori mutatione malim legere *ῥερίν*, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρας ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si *tolerandi*, *perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Parif. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν αὐτῷ χεὶρ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino *pravitatis naturae* indicium est *invidia*; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo *invidus*) *veniam adipiscatur*. Ibi πεπονθώς non est, qui *invidiam* subit aut patitur, sed qui alteri *invidet*. Licet passio non adeo excludatur, quin animus *invidi* dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης· quod ibi *facere* recte veritur, quia *somnum capere*, *quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1 Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί αὖ πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *asferre*, ut ap. Long. Past. III, p. 125 ed. Iungerm. δέδομεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *asferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere*, *praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἅτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτὰ σοφῶν ἑρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γυνῶσι σεαυτὸν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔταίε, χόλου κρατέειν, Περιανδρὸς·

Πιττακὸς, οὐδ' ἐν ἄγαν, δὲ ἐν γένος ἐκ Μιτυληνῆς·

Τέρμα δ' ὄραν βίοτοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις

Τοὺς πλεόνας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·

Ἐγγὺν φεύγειν δὲ, Θάλῃς ὁ Μιλήσιος ἠύδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοίμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδικῶς σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestari iniuriā, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἶν ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρτε αὐτοῖς. At haec iufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Baf. μηποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Θηριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρிலας) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Πέρிலας vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Geiner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Πέριλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

mostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργός habet. Ita ut verisimile sit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προστίθεναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. BOURD. *Προστίθεναι* — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κλεῦειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀκμῇ, αὐτίκα λεπτῶς διαίταν· & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κλεῦω omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. pag. 386, qui plura congeffit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non solis Articis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοὺςδε) Sic Long. Paft. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακνηλούμενον, id est, delentum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par.* ed. quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat 'Ορχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταυλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. 'Ορχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. 'Εν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpres, in elegantii delubro; sed in loco templi conspicuo. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibiq. & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσέσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι. & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noëter. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Περ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione δ' Ἀπόλλων. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciatur. Idem cre-

do innuit, quod Livius diserte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἥδη ἀνατεθέντα συῶν, τὸ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se effrens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae *μισθὸν τῆς εὐσεβείας* erronee vides veri *praemium impietatis*, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσπόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίῳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδίῳ*. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθένας φάσκουσι πάντῃ πιστεύειν διηγουμένοις. ἀδύλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀέπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro *μὴ ἀ* meliori ordine *ἀ* *μὴ* antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Αὐτοὺς pender a *χρὴ*, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum*. Verba, *ἀδύλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν*, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accedamus, (*incertum enim est, num vera dicant*) *nedum* ut ipsi ea, quae nesciamus, accusamus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀέπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur *οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἐπιστάμεθα κ.* & vertit Obsopoeus, *ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusamus*. Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. Αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοὺς . Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. Ἄ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque Iens. indicet $\mu\eta$ & legi, idque recte immuter, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque assecclam *Amsl.* male dedisse $\mu\eta$ &. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. $\text{Πύθωνά τε πετρήσσαν}$) Πυθῶνά τε πετρήσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμηρον) Vid. II. B. in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{Ἄσπερτα — καὶ ἀνύρτα}$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπερτα καὶ ἀνύρτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

tanti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se sciungeret, si ἄλλας abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλως Ἑλλήνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Helladā propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεται c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὴν θεὸν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἑπ' ἅπαντων, καὶ εὐδαίμονοιμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe ranovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὴν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἑπ' ἅπαντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαίμονοιμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὴν θεὸν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαίμονοιμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quāvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὴν θεὸν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποιῶμεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσαμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴδὲ πώποτε) Etiam confundi solet cum μὴδέποτε, plus tamen est: nam hoc ποῶν, illud nunquam significat in iho Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῶν καὶ ὅτε δέει γυμναῖν; εἶπεν τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδέ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythias nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videretur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάσαι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) Ἀπ' ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβίωτον quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γυνώσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὡ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisperiti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρελήφαμεν Κέλσους γεγεμέναι Ἐπικουρείους τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *setas*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὅρῳς ὡς διὰ τούτων οἰνεῖ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράσαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sideae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui;

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonorchitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN. *ead. l. 5. Καὶ ἐπειρίας αὐτοῦ*) *Ἐπειρία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπιρία*. Lexicographi tamen eam obruere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπιρία*. MARCIL. *Ἐπειρίας* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπειρίας*. SOLAN. *Ἐπειρίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρείας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *in κακία*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐτοῦ βουστράχιον) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεῦτέρῳ ὑπὸ πύθην.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀπρίανδς γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69. pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπρίανδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύας μόνην) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γῆ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tithiborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μινύαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nort. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύας) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic καμῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γὰρ γὰν) Τὸ σεμνὸν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαιούς, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligenter & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Παλαμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένογτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἔποιας τοῖς παροῦσι πῆμασι. Πρ. χλιδῶν, χλιδῶντας ὁδὸς τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ. Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Asin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hecm. adspecta, video? uinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4. Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gentis, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατες, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γῆς ἐγίνετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Iampyguum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατεύεσθαι* VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυγόνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne comparandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγνων οὐκ ἂν π.) Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquires, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimonio. Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτη) Vitiose legitur, ὅπως γὰρ ἐπιτόνησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωση ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλοτάτην. Id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrium: ut de Saltatione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐταὶ &c. IENS. Ποικιλωτάτην Iensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλῆσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ ἐναντιωτάτῃ τῆς βολῆσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλῆσεως. Sic habet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολῆσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & lenium monentem laudo, qui βουλήσεως restituant, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrant, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elsner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δὲ ἐπέιχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elsnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, ut licebat ex stipula coniicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχυῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλαμ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Mισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocatuuros. REITZ.

ead. l. 1. 5. Εὐφυνᾶ) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam εὐφυνᾶ requiritur ab recto
εὐφυνῆς, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ
& εὐφυνᾶ Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ea purum tam
in α quam η contrahi monet, sic ὕγιᾶ & ὕγιᾶ utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. Θῶνος & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. Θῶνος scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θῶ-
νος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Angl. οὗτος. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo aequiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
ter, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcōmannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimaui, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Mf. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγῆδιαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπισημείαν ἐς ἀνθρώπους
ἡθοῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἐν ἑπένδῃ) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forſan *χρονομογράφῳ*, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum *λογογράφῳ*, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi *καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους*. Vel *χρονομογράφῳ*, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniecere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil mutō. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtroph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit *καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαιδευτοί*. Et ſic *παχῆς* de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus & res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur *πάντας*, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὲς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amſt. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, *κακαμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν*. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκαφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρημέ-ναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetian* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GERN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, ut priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniz civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίαν) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνὶ τοῦτον) Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem operati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. Δυνὶ edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνὶ ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυνὶ. Vorst. in B. 2. etiam δυνὶ adleverat, frustra. Quid in Iust. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυνὶ & δυνὶ inde conficere queas: quare edd. denuo consultui, & in variant. lecti. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iustinae, quas tamen δυνὶ habere cognovi, ideo credo δυνὶ fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυνὶ, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certè δυνὶ rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Bas. ubi δυνὶ σταδίων. Et δυνὶ νεοὶν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialect. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφῶν) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βράγχιδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulerigerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

· *Pag. 72. l. 1. Πλίνθους*) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μείζονος) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικοῦν) Adscriptit Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμαντες μὲνοι πρόσσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. τὰ οἶκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequè ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὐτῇ δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κείν' ὄχεα κροτέοντες, est *vacuos curtus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνω — μαντευόμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspenso circumastoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τέληθ' ἑὰ κοσκινόμεντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praefens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Iens. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πόλεμος, & venit Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit lungerman. Sed & potuisset hinc abibū vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύζομεν &c. In verbis autem contractis num praefens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κἀκεῖνοι) Sic ed. l. Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallema γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προεπισπέμπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεπισπέμπεται, *rompra* inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἀρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) *Pestis, pernicies, exitium*. An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ὀλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi ὀλεθροὶ alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλεθρῶ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in *Addend.*

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniat alibi Περσίδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequè ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. REITZ.

ead. l. 14. Οὐτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὐτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδάλειρος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, si lubet, Orig. c. Celf. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλασσαι. Vocem στύσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλασσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύσσαι. Sensus vulgatae aperiet Aristoph. Lysistrata, eundem fere, quem alibi per οἶστρω φέρεσαι, aut simile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλασσαι, sed hic longe aptior, inrerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νύγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύσσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανῇ, oratio satirica. GESN. Reposuimus edd. vet. lectionem στύσσαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & compitum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος, vel ἀλεξητῆς auxiliator, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non excribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque Ἀβωνουτεῖχος. Aufoniorum mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. Monas est A, tres decades Α &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiceret, eas primas quatuor literas esse in voce Ἀλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. Ἐκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς describitur.

A. 1.	4) 96}	24
A. 30.	8}	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	—	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* 1 *W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, *Ἐοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑσπαρῆναι*. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. *Παρακλύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως κἄκτινας λέγων ὅτι εἶσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ*, herum illas omnino post longum intervallum esse visuras. REITZ.

ead. l. 8. καὶ ἀγορῶν ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπομορφόν τι) Figuram videbis in nummo; quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *πίκτα, ποικίλη*. *Κατάγραφος* idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thypos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat *Ἀλέξανδρος*; alioqui *ἀνδρὸς* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἀνδρὸς* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae *Λ* & *Ξ* non sunt in *ἀνδρὸς*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἀνδρὸς* hic significat residuum nominis partem, ablato *ΑΛΕΞ*, aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Metam.* XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῇ) P. non ut in reliquis *αὐτῇ*. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλεμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἥ δὲν (ὁ Ψευδόμεντης) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχη ἀγαθὴ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *eum appariturum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνυμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba εἰδεξε τὸν Δία: quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. Il. γ, 700, Πηλεΐδης — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicar Scholiafles, qui ad verba τὼ, καὶ δεικνύμενος, ait, δειξιόμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens &c.* ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relecto § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule. si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. & qui eam rem fuisse profecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφκοδημένην) Ceteri Codd. προφκονουμένην.

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προκονου. In P. & Cod. B. mendose προκονουμη. In rel. προκοδομημένη. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inferuimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in Vir. auſt. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δι', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyaë filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicaë telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam aliquid ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille*. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit *aediculas*, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum Κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γαγγερμητόν) Sic putavi rescribendum pro vulgato γαγγερμητόν; nam est γανγάς sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo *alterum* in compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56 γεγενημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ *gigno* distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιάς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdus* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἐωθινόν. Iterum pag. 46 ed. hungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum vellet, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. τοῦς ἐγχεσθ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est conicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένον legendum sit, ἐξηρημένον, eo nempe sensu, quo vertunt — *cor esset exemtum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προσξηρημένων) Προξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκρίνου) τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα καὶ θιθασθόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgaris alio genere legitur hæc vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oix. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στὴ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσεὺς φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *πῶς* & *πίνωμαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καί, quia aberant in Fl. Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevallere nolui. Sic rursus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσηχάτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παύσιντες. REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) Fl. ed. & P. Codex; cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. Εἰκόνες) Infra ad cap. 38 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φίλος ἀνθρώπων) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζῶν ἡ τοῦ φιλῶν τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀρτίλοχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilochio* praedicari eadem videas in Ecll. c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem φιλοφ. c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphiloschi meminerunt & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῷ (sic enim emendandus ex Nostro aliisque Xiphil. pro vitioso Μαλλῷ) πάλαι τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶδι' ἰσχυράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *πρωτ. β'* 9, 1. — Hactenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochus* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. *Ἐναγούς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὄν*, *Ἑκκλ. c. 12*; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit O-
rig. c. Cels. p. 131, 2; eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reliquere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochus* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse; idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. ΠΑ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinssii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 457 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labrin cognatis adeo sonis. GESN.

cad. l. 9. τὸ ἐνδ. λαβ.) *τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν* e musicis interpretari makri, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundem esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Julian. Ep. 41, p. 421 Lips. *Ἐπειδ' αὐτὸς ἡμῖν τῷ μένους τὸ ἐνδόσιμον μυστεύεις κ. τ. λ.* quem locum interpretatur Budaëus, & totum hoc *ἐνδόσιμον* copiose illustrat. GESN.

cad. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. *Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπὸ ἡλλοῦ*) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολούς). Cf. iterum infr. 'Εκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 34. REITZ.

ibid. 'Εκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαρτεύεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπῶν) Ms. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπῶν forte ῥητὴν τὴν αἰῶνα ἡμέραν ἀνέστη προειπῶν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Us. ant. numis. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπῶν, i. e. sine verbo προειπῶν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπῶν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαρτεύεται ed. I. habet μαρτεύεται. SOLAN.

ibid. 'Εκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83, l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Ms. Reg. 3011. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrobi. I, 23. Sic fiebat etiam Mali. Vid. Φιλοφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ὑπογεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπαγεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; aliqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἢ ὡς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχούσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθνος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἕπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορυζης μεστοῖς τὴν ῥίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze; vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταυ duplicatione odor, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυτίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκαυαστὶν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀφ-

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034. (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης *Βρυττίας* plane enim ita editio Flor. IENS. (*Βρυττίας* legendum cum Dioscor. vel *Βρηττίας* v. Strabon. *Vorst.*) Securi sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis *Βρηττίας* legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 *Βρηττίοι*. Et AG. VII, 414. & IV. SOLAN.

ead. l. 13. λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an flix pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tŕipel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τῖτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri.

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSri Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγαν hoc legitur Scholion: Οὐτὸς ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐτὰ Ὁριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐθεσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὰ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: redderetur igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine expriment. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκὸς. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμων) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμων. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχασα. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμεν aequè dici atque, εὐχόμεν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maitair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἀρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείον caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἄλλα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhusos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κντιμίδα*, hoc est ἄκοπον, oraculum seu impostor iussit adhibere πρὸς ἐδύνῃ πλευροῦ, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedi-
 & *as adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: etsi enim dicebatur ἄρκτας, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in *Demonaste* ostendit, a quo ait Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρατι φιλοσοφεῖντα, οὐκ Ὀνάρατον, ὥσπερ ἀγομάζετο, ἀλλ' Ἀρκσεύλαν appellandum. In *Amoribus*, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγέλαρχος βουσὶν ἐπιθρύνεται, καὶ κριὸς ἄλῃν τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συὸν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ οὔτε. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἄρκειον, quod idem est atque ἄρκτειον, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur L. Elfner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit, & dabitur vobis, impetrabitis. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἢν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasī Novi foederis, dum dativus accefferit, ut in illo *Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὸν ἐσόμενας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elfner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. i. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilocho obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολῶ) Vid. supra c. 19, δύ' ὀβολούς plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεναι τὰν χειρῶν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, manus vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὸν δεῖον ἀμφοτέρω, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκέμετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus familia plena manu concessit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. Ἐρίων ait, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευμένοι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείστον αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦν τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσαν ἰόντε, καὶ ὥς ἐπὶ τῷ Κούρῳ κριθέντε δύο καὶ πενήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ', quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, τὰ δὲ βᾶτην, ad Aiaceam & Ulyssiem solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petitum, ubi Κούρῳ δὲ κριθέντε δύο καὶ πενήκοντα βᾶτην, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum δύο sine πενήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimestris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebant omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialektum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — Χάμα ῥοὶ ποταμοὶ, κατ' ὄρεσσι ῥέοντες — συμβάλλετον, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῶς) Οἰνῶσις. GUYET. Quaestum, quem A-

Alexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰτ, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν οἰνεῖς, ὃ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τούτου· *confutatum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaesitum hunc fuisse exiguum &c.* quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνῆς. IENS. Οἰνῆς L. In reliquis prave οἰνεῖς. SOLAN. *eod. l. 14.* Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ira minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀναήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέφορον sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναήφορες scriptum sit in optimis; ut Ένυπ. c. 7, Έμμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναήφορες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναήφορες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἴτα ἀνεγύχων ἰθάρροι, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio, *absentem laedis, qui cum ebrio litigat*. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

eod. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praeestigiatōres paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

eod. l. 10. Μολυβδαῖνας) In omnibus legitur μολυβδαῖνας: quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαῖνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδαῖνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαῖνη ἰκέλη ἐς βυσσὸν ἔρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδῖνη, ὀρμιᾷ. At substantivè ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνον τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἶδόντι) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀπεχκτος) Sic rursus infra, utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap.

43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα). A malva Latino μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: σίπυδον fictum puto ex σίπυν, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυμίνεα alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράγων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irfonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectantium aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant, Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

capitū consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum & conclavi proximo quaestionibus, distasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilagineas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίαν. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γούν Σευηριανὸς δόθει ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσβολῆς) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπεὶ δὲ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῷ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀβρυάδου κατακοπεῖς. Nam haec voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius cladē & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid inussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadrienniū. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent. Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiciendum, qui fuit Severianus Celta; & nomen ducis Persarum Othryades, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σεβηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet v consonantem literam ignorant Graeci, saepe per Y expriment. Saepius per B: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντοῖνον ἀρχαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὴν Αὐγαστὴν τῆν τοῦ Κομμοδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμψαν ἐποίησατο, ἐπραξεν αὐτὸς αὐτὸς, καὶ ὅσα αὐτὸς εἰς τὴν κατὰ Οὐλογαίσου πόλιν ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne fœcordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in eis gestas, obscuri aliquid inveniat. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re confuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτινέσσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Neq. audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique solum obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατιᾷ, corrupte, nisi quod l. στρατιᾷ habet. SOLAN.

ibid. Ὀφρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadvertum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illicis dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, autum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre; sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subtile administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam porissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θηλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in *Δικ.* c. 1, & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. *Ἀστρ.* c. 23, & *Δικ.* c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδίων ἰδύτοισι πελάζου &c.* sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχίδαί*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse in Asiam sub eius dirione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei Apollinis*, ut Plinius habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαντεῖον Διδυμῆος τοῦ ἐν Βραγχίδαίς*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in *Pseudom. & Iamblich. de myster.* III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφήτις α.* Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinū tempora hoc floruerit oportet, a quo illud confutum fuisse Socrōmentus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ἰβιδ. Μαλλῆ) Ibi oraculum erat Amphiloichi, temporibus i;

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilocho oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὦν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ρουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*: sic interpretes. Sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicōs mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambigiose asserere, ira a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφ' οὗ τὴν ἐγχεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relictō exercitu, quem tenebat*, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Spornius, il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clare phrasin suam exserit noster auctor in principio Macrobio-rum, (c. 7) ὃν ἂν ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευτάτῃν ἀγαγούσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censeui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco pater, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκίμεσθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλλημιμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ.* c. 22, infra *ἐκκλ.* c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodo, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur. Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καθ' αὐτοῦς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. 'Ο δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, Ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum Ξενίαις, ut infra c. 56, Ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur Ξένια vel Ξεῖνια, quae Latinis *laetitia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lestiones Hesiodaeas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστον τε ἄμα, καὶ ὑγιενότατον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in *Heautontimorumenos* A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποιικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τέλεισις ἐργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuunt nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque extitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praemium, non certamen, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Solocestiam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίας L. Reliqui prave ξενίας. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisait cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὐνους, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Σύνισι) Forſan συνίσι. GUYET. Σύνις δὲ οἶας) Omnes libri, excepta Fl. ed. habent συνίσι δὲ οἶας, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, annos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In Fl. est συνίσις, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt συνίσι δὲ οἶα εἰκός — τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι, & συνίσι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, intelligebat: sed vel sic οἶα & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίς δὲ οἶας — τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστεις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τέλημα τέλημα τολμάτον, φίλημα φιλήσαι, Graecis aequae familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3;

λόγους ἐλεγον, & Scyth. c. 4, ἐρωτος ὃν ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε' p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν' p. 86, ἥριξον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, γυρῖος, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαύουσα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri*. Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαίδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quae-favit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ. ibid. αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιάς ἀκτίς) Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciphr. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac de re Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος καί) "Ος καρ. habet V. Unde conicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Εξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. μείζον ἀεὶ προσενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκερσεκόμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. 7, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλώων. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησίων marg. l. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῷ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς θεὸς τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit una perspicere, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὁψέως *συντελεῖν* δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν *συντελοῦντες* τῷ χρησμῷ potius significet, nihil *adiuvantes oraculum*, vel nihil *contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem *adiuvare*, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) *Legē αὐτῶν*. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solis ante *συλλαβάς*. SOLAN.

ibid. Ἀκροσεκόμενης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam *ἀκροσεκόμεαν*. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius *Ἀκροσεκόμενης*. Nam ibi Codicem P. *ἀκροσεκ.* legere, in Iunrina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem *ἀκροσεκ.* habere, cum Cod. *ἀκροσ.* iam cum cett. edd. habeat. Cumque de *Flor.* quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. *Hag.* inverse quoque notarit, Cod. P. hic *ἀκροσ.* habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. proficitur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac elliptice. L. Bos. p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Perogr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim *τελουμένας*. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde Δήμων. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. Χριστιανός) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem facitabant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitionis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elsn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis indicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiaris uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. Πιστεύοντες τῷ Θεῷ) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξω Χριστιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Πευτιλλία) Fictum nomen putarim, quo superstitionis feminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. 'Εν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elsner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrium Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοῦς vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. 'Ολεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. 'Εκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλήματά τε ἐγίνετο cum re-ctius Mf. ἐκείνης ἀνδρός, sc. Ρουτιλλίας. GRAEV. 'Εκείνης) Auctoritatem Mf. G. securus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere *κολπούς*, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et *κόλπου* singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrium; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero *κόλποι* dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Paft. I, pag. 27 ed. Iung. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχυσεν. Iterum *ibid.* pag. 34, Ἐμπιπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, five potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, five IX, 566, Πρόχῳ καθεζομένη, δέοντο δ' ἑδάπτουσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui cum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, five Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάλμην) Vide Aristoph. Ἰππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δῖος φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δῖος φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐπὶ πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δῖος) Et si eodem redit, legasne δῖος, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. I. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διδς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam μεγάλου ante βληθείσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensium idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διδς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διδς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλούς, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρέπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* ed. Θεοικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πειδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδευγμένος est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἠύχουν) Si ab εὐχόμεναι formatum esset hoc verbum, ἠύχοντο ex marg. *Ald.* recepissem, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. *I.* Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Τισιν) Μοχ ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίς πάλαι Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὅς Ἀσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ β.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quel-qu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctā illa distinctio iam comparebat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. χρησμοδοτοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. Χρησμοδοῦντα) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴδὲ τοῦτ' ἐβλήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδω) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN. *ibid.* Ὑπὸ σου) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consulisset, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsitan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεσθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysmā* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγεσθαι, quod *solvere*, *navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysmā* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vestus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiam si is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Δισφάρθαι) Sola *Amst.* male *Δισφάρθαι*, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δὲ) Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τὰς) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιᾶς δὲ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutarat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δὲ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verbum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſl.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. κεφαλαιῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαιῶη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerriſſimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. lunt. ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοſ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὕπδ, quod ideo reieciſimus. SOLAN. Qui ὕδατι intro- duxere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē ſκύλλη, quam pro ſκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope taedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiufdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν 'Ρουτιλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν, lege πρόσδορον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui.* Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censuo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμούντα παρόδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν 'Ρουτιλιανὸν εὐδοκιμούντα παρόδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος duas voces, εὐδοκιμούντα παρόδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ παρόδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμούντα. Voce παρόδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Παρόδον) Τὸ παρόδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto παρόδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum vellet, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum παρόδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro παρόδος recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσδος τοῦ χοροῦ πάρος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάρος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praefigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάρσδον* eiicere, quam nimis arguari, malo. Si vero probare possem, id *introducτοrem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπυτέος) Sic *Fl. Ald.* cert. *Διῖπ.* Vorst. Consentiunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Εικ.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Faceffent iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, & quaeum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμόν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιφρέοντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδυνῶν τὸ ἐδεθλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχουμαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουσαι de eo, quod mihi in men-

Lucian. Vol. V.

E c

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum *σαλάγει* alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscœna verba a sola viliori plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At *σαλαγεῖ, ταρασσει* exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπίτες) Ὠπίτες. GUYET. Notaverat quidem SOLAN. ὠπίτες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hefych. Παυράκις, ὀλιγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. *δέδονται*. BOURD. *δέδονται* A. & P. *Δίδονται* L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. *Λύειν χρησμούς*, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque *χρησμούς*, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, f. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post *χρησμοὶ ὁκτὸς* sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum octo*. GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, si-ve, ut ipse alibi dixit, *ἀσαφὴ καὶ ἄσημα*. *Μορφεὺ βαργούλα ἰσχυλὸν ἄγχι νέχιφι φάος δέ*. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in *Μακρ. c. 10*. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata a Bourdelotio, aut certe verba *εἰς σκιὴν* uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omisiss *εἰς σκιὴν*, & adiuncto *ἄλλος* vel *ἄλλως*, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Morimarusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεύς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. 111. l. 1. ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλω. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημιναμένον. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destituit Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τις — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταίρε ἐφ' ὃ πάρε; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elsner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὑπερῆμας ἀνελήφει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδα) Certe *κυτμίδα* recipiendum, ut conveniat cum *δρσίην*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρόσον*. Aut *δρσίην* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δρσίην* & τέκε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Λητοῦς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δρσίην τε καὶ Ἡοῦς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρῖσσαι) *Χρῖσσαι*. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρῖσαι*, aequae ac *χρῖσαν* & *χρῖσεν*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηόει) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμένον τοῦτον καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ὄβολους*. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γιγνόμενον* & *γινόμενον*, *merces*, *reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer *Thy Magistr.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδ' ἐν πρὸς τὸν Ὀμηρον.) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλωμέναι* male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Lucia no indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλῆσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciff. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθει. SOLAN.

ead. l. 14. Διγυματι χρηστῶ) Bene monuerat Solan. conferendum infra Sympol. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῶ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογεῖτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τιμών, δικαιολογήσθαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ρουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα) Erasmus, *negans, se clam esse, quae suasissem Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasissem.* Etiam Sponius modo, *il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilienus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suaserim Rutiliano.* GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνέκαλεις; REITZ.

ead. l. 13. Παθίας). Flor. Cod. ῥαδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histronia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ένυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cir) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμούς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) *Cum iam mediam partem navigationis confecissem.* Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιάϊον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισθ' ἀπῆλυνεν) *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in *Aegialis* vertendum, non *Aegialos*. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶ μὲν πῶν μακρὰ, πλείωνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιάλῳ τε καὶ Ὑψηλοῦς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλῳ τε. *Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque.* Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιάλοις) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὄραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀρμῆς. SOLAN.

ibid. ἐν δέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκτότην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυρόμην, οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐν δέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. Ald. nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καὶ πᾶ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν πάποτε ἐν δέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in I. ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsi. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera ΓΛΥΚΩΝ Ἰωνοπολίτων· vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ: 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. Viét. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Αβονοτειχίτων exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea*, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. Τοιοῦτον) Ms. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. conferens cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurienfis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus paret, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιῶδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολίds, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολίῶ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θανμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniat. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρεῖς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maittaurium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχουσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii conjectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut Belgice dicimus, sive te ipsum fefellisti, vel, si mavis, imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem. Vel potius, nesciebas ipse, quid faceres: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυνότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, imprudens peribis, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπὸ χρεως σ' αὐτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epist. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάω πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, rebus novis studere. Hippocr. de Art. p. 589, 44, καὶ οὐκ ἀρκεῖ μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλεῖν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postulerent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθηςαι καταυλούμενος) 'Αφόμενος, ὃ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθηςαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων. Vertit Obsoepous: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίαντες εὐωχῆσόμεν αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχημονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit a καταυλόμαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. 'Εσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. 'Εναμβρ.) Commodius legeretur ἑναμβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ροδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssē spreta. Rhodope quae stu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ρόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸ κρούμασι καὶ τερπέσιμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum *de κρούμασι κιθάρας* vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud *ὕπδ* etiam vindicamus. Et si autem *κρούματα* proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum *Κρουμάτιον* apud Alciphr. I, ep. 12, *Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς*. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque *κρουματοποιόν* vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque *κρούματα* generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὄτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. *Αὐλήτας* enim ibi *κυκλίους* vocat. Philostratus pag. 589, *ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δέας ὀρχιστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανήσονται* &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) *Τὰ ἔννομα* sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra *ἄνομα*. *Νόμος* enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit interpres, *legibus consentanea*. L. Bos. Recte Bos *νόμον* modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, *ὕπδ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων*, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an *νόμῳ αὐλητῶν* coniungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Αὐδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & *Δήμων*. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνον) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. *μόνον*. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεά) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅλος) W. non ut in reliquis *ὅλος*. SOLAN. Et si vulgatum *ὅλος* quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. *ὅλος* danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαντοῦ κύνα) Vertunt: *Papae, Craton, quam asperum canem*

num in nos solvisti, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχαρον, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii canina *facundia*, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχαρον. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ καρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυνικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλογητικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτιμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἐπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprimè hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmò, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὧ πάτερ — πρόπον. &c. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμί σοι, ὧ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. &c. qualia plura collegit Iens. in Lect. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψόμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψόμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῦ) Persuasi antiqui, *saltationem* umbram esse luxuriae. Paret apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγέννη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisi, inepte, & sine sententia. Vertendum, siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses.* Mox sequente pag. de histrione, εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nulum usum fracto*. Paulo post μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, est *male peream*, ut supra notavi: interpretes invenuste, *nunquam ego venustatem consequar.* Nam quamvis *venustus* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiciatis, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλεθρίῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Ms. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? μὴ ὥραισιν ἀρέσκοιμι. Τὸ ἀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est murandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Μὴ ὥραισιν ἰκοισθε, ait, Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαῖκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο. ὥς ἐν τῷ Ἦρας καὶ Διδὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως. μὴ ὥραισιν ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην. καὶ αὖθις ἐν τοῖς. μὴ ὥραισιν ἰκοίτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος. at in ipso Aristoph. legitur, Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἰκοισθ', quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἦδ' ἡ ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὥς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὰ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
 ρος) Interpres, *cum sine cera res malas audire possim*. Non expref-
 sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
 audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
 diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
 τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθὲς καὶ πρόην) Vide Paroemiogr. BOURD.
 Sic Long. Paft. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
 ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
 per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
 profert frater cariff. in Belg. Graeciff. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
 Long. Paft. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ,
 καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
 iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
 l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεῦσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
 armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλια
 παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
 dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρύλιν vocat Calli-
 mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
 do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα ποπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
 το ἔργον πεπονημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
 san. BOURD. V. Thes. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
 Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
 eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
 bat, contendentibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exestli-*
des citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
daemonia. Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare*
Dianae. Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curati*. Denique
 meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
 l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
 ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178;
 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρναι. Καὶ
 ἄγαλμα ἐστὶ κεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
 ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Purfch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transfu-
lerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thuçyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e., l. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plur. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδίδωσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varia-
tem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδίδωαι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono mu-
sico, & respondet nostro een Toon aangeven. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συ-
ρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδίδοντι κοινὸν μέρος καὶ τοῖς πατοῦ-
σι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *simi-
lis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium ef-
se puto, quod in textum irrepperit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W.
solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus,
ubi enim iam summis colluflati sunt digitiis, Benedictus, cum enim
summis digitiis colluflari defuissent. Annotavit pater, ἀκροχειρί-
ζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae
vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παίσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impres-
sis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζειν) Hic pariter & paulo post ad
συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius,
apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, qui-
bus accensetur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de falsa-
tione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16.

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθεν νόοι κώμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγ γε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ ἀοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κώμας εἶν' ὀρχήσασθαι, & κῶμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάξατο) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κωμάσατο. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo ramen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericā saltatione
II. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρία) Et si ἀνδρία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thef. T. I, p. 439, sunt:
Invenitur autem scriptum modo ἀνδρία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρία λυχν. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία. REITZ.

ibid. καὶ αἱ γυμνοποδία δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησῖς) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ γυμνοπαῖδια δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησῖς, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agesilai ἐτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδιας ἀγαμέμνης ὁ χοροποῖδης ἔστησεν εἰς ἀσκημὸν
τόπον. Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
γυμνοπαῖδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. II, c. 12. GRAEV. γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V.

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσακησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαίδων τὰς ἐν Λακεδαιμονίᾳ*. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοποδίας*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis laepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαίδια*, *γυμνοπαίδια*, *γυμνοπαίδας*, *γυμνοπαίδων* ὄρχησις, ut non probeamus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοποδία*, *γυμνοπαίδων* substituit. *Γυμνοπαίδας* sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. l. 6, p. 597 C. Paris. *Γυμνοπαίδων τε αὐτῶν (τ. οὐσῶν) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακού χροῦ ἐνδον ὄντος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαίδας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, is. de Musica p. 2078. Athenaeus l. 14, p. 630 E. ἡ *γυμνοπαίδων*, inquit, *παρεμφερὲς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει*. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plusscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαίδας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοποδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαινομενίδας* ludibrii causa appellabant Lacaeas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὀμοίως) Graev. in nota *ὁμοίως* legit, nescio num dedita opera, an oasu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμπρος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίς) Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστήτης) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχησθήσονται ἐδίσσωσι) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίσσωσι*. MARCIL.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in clypeo Achillis Il. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singularem numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυῖσσαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim solio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπῶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐλεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἦδ' καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν καίμων ἐξορχῆν τύχας, ac testibus his enuntias fortunarum fortunatas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeiis ea intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχόρευον, ὅπουρχοντο δὲ ἀρίστοι, προκρίδντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod alius praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμενυ allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera semur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt*, (substituerunt editum, errore typographico, credo.) REITZ.

ead. l. 6. Δῆλον) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Et si ἐν αὐλῇ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

ὅμοιον βαρβάρων, ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς καὶ σύργῃ &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προηεῖ τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴθεν ὀργιάζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι- ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχεῖντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγρέονον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὶς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὕπαυλῃ, qui sibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ αὐτῇ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες αὐτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes. Σχήμα enim vel σχηματισμὸς erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδὰ μὲν, inquit, πρὸς τὸν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθεῖρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὅψ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινούντος, αὐτῶ τὰ σκέλη χορεύον. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) *Ex arboris quassum vertit* interpres: malle *arboris motus*, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) *Ex Latina hac versione*, Neque (Birhynia fabula) *multum ab instituto Itolorum abhorret*, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, *unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis*, opus illud factum, *ad rerum militarium institutionem*, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνὸπλῳ παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μῶν κινήσεως, Διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam*. Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκίπτε τὰς φαρμακὰς βοτάνας &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένον εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνην Τέχνην πεποιται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῇ προκχεῖν ὥρκα. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis salutare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ὄβριμος, Βριμὼν &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριάμος, i. e. βριαρὸς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) Dehis Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURD. Animadverte fodes, quam lepide possint interpretari. Obsoepoeus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-
bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

nem, Martem a Iunone adeptum adhuc puerum; ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege *πεποιμμένον*, & verte, *unum ex Idaeis Daetylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem.* Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De *Ἰδ. Δακτ.* vide Strab. X. Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald. Syntagn. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congescit. SOLAN.

ibid. Πεποιμμένον) I. e. *ἡσκηβντα, exercentem.* GUYET: *Πεποιμμένον*) Sic ed. k. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. *πεποιμμένον*; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox *παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιμμένοισι.* SOLAN. Sive *πεποιμμένον* legens ad Priapum referas, sive *π—ον*, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, esse *πεποιμμένον* masc. an-neutr. Φασι autem excidisse certum habeo; nam ei non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: *quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Daetylorum, illud opus exercentium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone Martem — docuisse.* Nam *ἔργον ποιεῖσθαι τι* significare idem, quod Belgae dicunt, *zyn werk ergens van maken*, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. *πεποιμν.* corrigere, assentior k. Elsnero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria ideo significatu afferunt. At sine auctorit. Sed Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic *τέχνην ποιεῖτο τοῦτο*, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

*Pag. 136. l. 1: *Ἀπν*) Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe *Ἀπν* editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic *Δημοσθέν* & *Δημοσθένης* supra quoque iam vidimus. At posterior tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item παρὰ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD.

ibid. Βαρχικὰ) V. Meurs. Orch. Platoni βαρχεῖα dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατων) B. 2. γενν— prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δὲ ἐστὶν ὃ, γένος δὲν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γενικώτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Saryri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἑμμέλειαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribē Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurs. Orch. SOLAN. *ibid.* Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio σιρηνική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notare, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarat. At in Iunt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *insistit* scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότιτος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχημους, pro vulgato ὄρχημοῖς, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχημοῖς. SOLAN.

ibid. Ὀρχημους) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημῶν καὶ αἰοιδῶν. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730. — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῶν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμετέρας αἰοιδῶν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῶν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis affuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμετέρας αἰοιδῶν Τρεῖς ἄμενοι τέποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδεῖα) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδεῖα πῶς ὁ ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βωμῶν ἐρυσθενέος Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Ob-
sopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferruginam. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶς ὁ ἀπαλοῖσι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista *κηρήν*, ul-
la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne ge-
nus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae
finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum proba-
mus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem
violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, *οὐπω οἱ λειμῶ-
νες ἀνθοσμίασι ἦσαν, ὥς αὐτοποδῆτι βαδίζειν*. Vide, quae in
hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit do-
ctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θεογ.* 3.
SOLAN.

ibid. Ὀρχοῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed.
P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lu-
cianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici:
sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὕβριστα
τα εἰς τοῦ ἐκείνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόντ'
ὕβριζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σοκράτης) Oraculum ipsum habes Erot. c. 48. Vi-
de etiam Pnt. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tra-
dit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ἐτι τε ὀρ-
χεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσιτελεῖν ἡγούμενος
τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὥς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν.
Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed.
Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon.
Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀρ-
δρῶν ἀπάντων Σοκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra A-
mor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12; καὶ
ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis
deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SO-
LAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic lo-
cus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltatio-
nem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κέρδαξ, καὶ
τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγε-
το σίκινης. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex
Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea.
GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse abforptum;
quod scribae distantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere *ιστὶ* denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίου) At supra § 2 habuimus *αὐλητὰς κυκλίου*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quiddam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrum *'Απαιδ.* c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερὸν δράμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleri scripturam *ἔσχηματισμένος*. At forsitan Lucianus dederit *νύξημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. 'Εμβάταις ὑψηλοῖς ἑποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam *πρόσωπον ἐπικείμενος*, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατείνωμενος*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infrangens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum *κλάω* ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. *'Ανακλῶν ἑαυτὸν* est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: *κατακλῶν* contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *καλασμένον* *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περιάδειν* autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

cad. l. 12. Καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans*. Quis intelligit? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie reus sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

cad. l. 4. Μιμῆσθαι γυναικας) Conf. supra § 2. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενέμηνεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγειρῶν πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*vide licet lampadum & tibicinatum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δέδων*, vel ex *δέδων* per crasim posse fieri *δέων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τίβια* erat *Φρυγία ὅλη*. Univerfa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσωπ.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρηται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακόνει τῶν πλείστων ὑποδύσεων, ὥσπερ ἡ κομῶδία τῶν Δάων*. Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαυ* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάοις* derivare, qui *Δάοι* sint dicti antiquitus. REITZ.

cad. l. 8. Αὐτῇ γενέμηνεν) *Αὐ αὐτῆς γενόμενον*; GUYET. Ne-

νῆμικον W. recte, ut cap. 35. In impressis *νεμέμικον*. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέτας, καὶ Τιβίοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῶν & Lucianus in Mercede conductis, Δρῆμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ Δεῖος Ἡρώδης καὶ Συραρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδoto. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρικαι αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφάνηκεν ἐχθές; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ κεχρηγὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, πομπήϊα ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur *Manduci*. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorst.*) (Τιμ. c. 14 inter fervorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὥς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρῆμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὤνίσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμνίας ὠνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυθιοβ. *Vorst.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακλῆν τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῶν. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. *Ald.* Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγιστρὸν) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεροι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perfringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non πολυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιδαν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὁ ψιμαθῆ) Ὁ ψιμαθείς, *seri studiorum.* Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraus fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus.* BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustum induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλὸν σιγίγγων τ' ἀνοσίην, ὅμαδόν*

τ' ἀνθρώπων. Quem verum si recordatus esset esse Il. K, 13, Poranus, de emendando, id est, corrupenda prima voce in *Λυδῶν* non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαύστριζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Helychium iubet videre Vorstius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem concessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς Θερμαύστριδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. ἀναπνέουσας εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποιούν, ὃ δὲ Θερμαύστριζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. verum 144, ubi Θερμαύστραι τε βρέμουν εἰς ὕψος ἠφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, Θερμαύστρις etiam legendum, non Θερμαστρίς, apud Helych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum Θερμαύστριζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, res praesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Pollux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Helych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. γ.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In *W. μετρικῆς* tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφῶσθηκε) Significatio haec, pro *abhorre*, *alie*

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἦδ' ἡ τὰ τ' ἔοντα, τὰ
 τ' ἐσόμενα, πρὸς ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex
 Homero & Cod. M. vulgaram mutavi, quia ἔοντα per dialy-
 sin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
 deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid*
voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat? SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
 seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte docet,*
perinde est, ac si nunquam cogitasset. Ceterum verum est,
καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed
 cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam
 & sic iterum apud Nostrum infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
 repetuntur: *γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά.* REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
 did. II, 60: *Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, δὲ οὐδ' ἐνδὲς ἡσ-*
σων οἶμαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ.
 τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀητοὺς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
 Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
 re a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae
 stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
 Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

*ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσῃ τῶν ἀε-
 τῶν*) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
 Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
 Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσῃ τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
 sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An
 a Noë habet? GUYET. De qua fusius Συρ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus do-
 nis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
 ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
 dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
 blioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
 Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Osiris. Sic igitur Phurnutus, μυθολογείται ὅτι διόσπα-
σθεῖς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Πέας — ὅτι οἱ
γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes
apud Laſtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiaſt. ad ll. B, Catal.
54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Οἰκ.
cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 securi edidimus
καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου,
καὶ ὅσα περὶ Ὠρεῖθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsum
Ἑρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad
Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος
πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte
occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam
corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεῦ ξενίαν) Eleusinus Triptolemi pater, apud
quem diversata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C.
Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi igno-
ta est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem
& Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Tzetzes
ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide
commisſam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2,
narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis hi-
storiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr.
l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo
pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Muni-
tum clam educatum ab Aethra matre Thesei &c. Utraque res
aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quae-
sivit Solanus? ut mox § 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus
Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad
Aur. Viſt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid.
Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαι-
τησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap.
At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi
sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12.
De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Athenien-
sium res gestas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

G g

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μινώος πόντος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transfusus.* Legendum censeo, καὶ Μινώος πόντος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, *Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse.* GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.* Nimirum ex fatis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio, per-ridicule.* Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit *περίεργος*, ut supra notaverit καὶ Ἀλιβρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. *pag. 26 A. & III, p. 70 B.* ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπλοί, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum illorum ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartios* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πήχεις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad *Rhet. praec. c. 6.* GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscientis. V. Ovid. *Met. VI.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει στήνῃ) Cic. *Tusc. D. III, 26, & Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* Ad quem vid. Davil. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγή) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollód. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa*. Adde IV. Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυσδιάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tueretur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσσω. τὸν δὲ κριῶ χρυσέῳ δὲ αἰθέρος ἐλάσαι μυθίονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίον W. & Fl. (L. etiam inserit ἄρνιον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inserere ἄρνιον; ita ut credas, & δέρας & ἄρνιον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἄρνιον dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἄρνιον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediſti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiftoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Τηθύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννηſιν) P. & L. In reliquis γένεſιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννηſιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννηſιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεſιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημῆνον) In M. Fl. & I. προειρημῆνον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημῆνον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Τπ. ſix. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſſιόπ. forſan fruſtra. Eſſi enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſſιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Καſſιόπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſſιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſſιόπεια ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkerī not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum fuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύασις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia asserere liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscribere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῃ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνόμεον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedi&. recte, *subter mare peregrinatio*: quod norum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta adveetus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλλω) V. Φίλοϛ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut ὁ γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantem, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit, Sic tuus ardescat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inseram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκυαίωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is I, 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλαμμένας fuisse, ex hoc Collimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νήσους Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδουσι) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Et si Salm. lectio ἀνάδουσι bona, quia proprie emersionem ex mari significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddit etiam cum fœnore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδοσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδύσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ:

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκησιν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilii in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδ' Ἀλκμαίων' Ἐχινάδας εὐρὼν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκησιν) Fabulam Alcmaeonis fusc. narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ποδόπνιν) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκηστιν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηϊ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exsulibus Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thesfalian inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classē. Dudum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, quinquaginta iuvenum navalem expeditionem, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μίας νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & FL. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Λάλον — τρόπιν) Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἰαχὸν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δ' ὄρου θεῖον ἐλήλατο, τόρ' ἀνά μέσσην Στείραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἤρμοσε φηγού. Similia sunt IV, 580 seqq. Λάληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φοβόγῃν ἐδώλων χαονιτικῶν ἀπο βροτησίαν ἰῶσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: Mox, ubi visla gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatue fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exfilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὤμος) Adscriptit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὤμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Fabric. Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt. Non addidissim, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicito in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσας θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibz, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibz visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes*.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum*. Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphaei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret*. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεριζέμενον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) *Μεριζόμενον* hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ἄδῃ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρου) Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam *Κυρηνίου* in Evang. Luc. eum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In *Fl.* & veteribus plerisque *ἐαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαιὸν & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & *Fl.* sic legere cum *l. & H.* Forsan ὅσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὅσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορι, parenthesi inclusa intelligas, quod Oblopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores saepe consueverunt*. Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium*. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὅσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celf. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φανεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶ) Tangit verus oraculum, quod quidem sic apud Plut. Καὶ κωφῶ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶ συνίημι, καὶ οὐ φανεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iusserrat: sic enim in *Iunt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοντευομένων pro vulgato γοντευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀνακλόουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulum conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοντευομένοις. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν ἐν τῷ ὀρχηστῷ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδέσθαι τοῦ Δημητρίου εὐγνώμονεστάτην, οἷμαι, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio acquissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem acquissimam postulavit. Sic Aeschines κατὰ Κτησιφ. δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυπούσι) Interpositum scamilla (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικὸς Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tattius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φριξ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videatur Valesius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. REITZ.*

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνιέναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitasssem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi vidimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Ἑρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obfopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἷδε vulgato legit οἷδε. M. οἷδε. Legendum οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſarius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dediffe Lucianum εἰθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἷδε tranſiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aequè in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἷδε — εἶναι, aequè, inquam, in εἰθε, quam in ἡδε mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt, quid Lucianus reliquerit. Geſneri εἰθε, optimum videretur, ſi cum ἐπαινουμένη ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id Noſter ſaltem adhibere non ſolet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις πρόσωποις) Benedictus, ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat. Obſopoeus, ut perſonis in ſcena introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat. At nec id agit Lucianus, ut offendar, id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe reſpodeant perſonis propoſitis, ſed mens eius eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant: Novit enim (n. ὑπὸ κρισεῖ) ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubiectis perſonis. Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exſeratur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id eſt, quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod ſimiles ſe gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, ſi quidem mercenarios milites non habent. Plura ſimilia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστεῶν) Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim, quae ſubiecta eſt τοῖς ἀριτεῶσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, ſed optime, comparatione aliorum, geſſerunt rempubl. Latina declamatorum ſchola fortes vocat ſimpliciter, aut fortiter ſeciſſe dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ Ira W. ſolus: vulgatam qui ſequuntur, ſolum vertant neceſſe eſt. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὁ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter ſcriptum: Ποντίου Θηρος χρωτὶ Μάλιſτα νόον προſφέρων Πάσαις πόλιν εἰς ὁμίλει. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. O fili Polypi, Theognis: LA CROZE.

ead. l. 6. Ἰσχυὼν) Illud ἔχων, quod W. suppeditat, nihili esse; patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. περὶ πολυγίας citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamēn eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερόπη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* Ἐκαστος non est quispiam. Legendum ἐνδὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonaçi cuidam scribit Apollonius Tyannenſis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τιν' ἑτέρῳ) Lege τιμιωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἰνεωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. in. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀπὸ τὸ χαλινάγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἡθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι. MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τιος καὶ περιττότερόν τι νεανισομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audiivi magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πᾶνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestus indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισομένου) Magnificentius quid dicentem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυμύτατον τοῦτο φαίνειν ἂν ἔγωγε εἶναι) Interpres absurdissime, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & apertissimum esse affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymniciis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixerò. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Differt. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυνᾷ) Alibi erat εὐφυνῇ. Sed hic iam recte & constanter εὐφυνᾷ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Pe-regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιοχείς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορά) Exstat epigramma in statuam Helladae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meursf. Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomēn illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὧς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gesneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὧς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πομπῇς ἡδαισιν.

pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὥς Ἀστυάναξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille*
(pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit qui-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος
legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπανέα) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meurf. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est *impetum fa-
cere in Thebanorum moenia*: nobis, *bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσβάλλων τε
ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn,
Ξενικῶ μὲν Ἑλληνικῶ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro torius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
de declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) *Χειρονομία* diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata,
aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) *Lego ἐν ἀσκήσει*,
& sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure
susplicari legendum esse *κακῶν* nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere *ἀσκησις
κακῶν*. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant
ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere fueri in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73.
Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respice-
rerur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorio-
so* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὁμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris ocula-
tus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θουριος ὧτα εἰ-

πρὶν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlī Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Gasp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Καχέιρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Ienſ. ad Tyrranic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, ο Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, ο terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Νεγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyestae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Μιστὶ Μεδεα ἰνδύεται σὺν Ἰάσωνι Γλαυκαίᾳ τῇ Παντομίμῳ φαρμάκῳ δὲ ἀμφοισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλας δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον· εὐμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἐκυτῶ ὁμοίως· ἀσυκαφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδ' αὐμῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξύν τὴν παιδείαν. βαθύν τὰς ἐννοίας; ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid; quales, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν. τὴν παιδείαν βαθύν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Videō observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθύνος, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξύν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξύν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικόν τε γὰρ καὶ εὐφυῶ, καὶ ξυνετόν, καὶ ὁξύν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχᾶσθαι φημι δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνεῖναι ὁξὺς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὄττα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξεῖς τὰ ὄττα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Paft. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ha Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ὅζυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhniius legeret ὅζυ. ὅζυ βλέπειν enim esse, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅζυ βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅζυ βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c. Nempe ὅζυς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅζυς ἐπινοῆσαι, συνίηαι, dicitur; quod idem ac ὅζυς τὴν βλέψιν, ἐπινοῖαν, σύνεσιν ut ὅζυς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥίαν &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. E, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκαι ἡέλιος περ, οὐ τε καὶ ὅζυτατον πέλσται φάος εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in Iuni. ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In Par. quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in Par. quae in aliis, etsi haec aliqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατόπτριζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum sumere, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic similem de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαλεῖν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium *εὐφρασιώτος* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, *παρὰ πάλαι*, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. *Ταυτῇ*) Sic legebatur, sine dubio pro *τῇ αὐτῇ*, veluti *ταύτην* Attice, pro τὸ αὐτό. Maxim. tamen *ταύτη*. REITZ.

Pag. 170. l. 11. *Καταβὰς*) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. *Μαστιγώσῃ*) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus *Αἴας μαστιγόφορος*, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. *Ἐπὶ μανίᾳ καταγινώσκμενον*) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elfner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) atque Bezam durius vertisse illa Apostoli, *ὅτι καταγινώσκμενος ἦν*, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo *καταγινώσκμενον* poni. Nam cum *καταγινώσκομαι* proprie sit, *cognita causa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriore; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, *καταγινώσκον — γραμματικῶν ψυχολογίαν*, *dammabam* &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet *πυρρόβηκα*, *reprehendebam*, ibi eodem fere rediit. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet; an recte dicat, *καταγινώσκοντες τινος ἀνεύδηλον* esse, *condemnantes*, vel *vituperantes* alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem *ὡς ἀλ. ἑ. μ. καταγινώσκμενον*, *tamquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum*, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. *Αἰτούντων γὰρ αὐθις τῶν συστασιωτῶν*) Interpretatur rursus ita vertit, *siquidem postulantiibus iterum aequalibus*; sed male: *συστασιωτῶν* enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, *fav-*

tor tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστάσιω-
της* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est
ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in cir-
co, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant,
& saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde *νομοστα-
σιώτης*, & composita *συστάσιώτης*. Verte igitur, *postulantibus
iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. iam sic de-
dit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παρυστησάμενος τῶν ὑποκριτῶν) Benedictus, *histrionem
in theatro agens*, idque verborum serie multis modis com-
mutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibita re-
presentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine effe-
ratur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ
ἐγέλων* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere
Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi.
GRON. In L. *παρυστησάμενος* sed nihil muto, elegans enim est
sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud
Nostrum*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod
reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN.
Ufus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem &
Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit?
Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Ho-
meri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mi-
rabar utrumque. Nam aequè ut in Luciani edd. ita & in Ho-
mero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam
in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511
οὔτε quidem est. At in Erobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam con-
spicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum;
quare id Luciano non abrogo, sed *οὔ τι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπεδώτερος). Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K,
240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἄμματα δάγχει) Homer. Odyss. E,
47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc
nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scri-
psit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνενδότην legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶνν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio- num ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opuſculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe ἀντοπρόσθετος loquitur, inſulſa & inſiceta prorfus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo- que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtā verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conſecta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredierne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpreteretur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum episto- las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multasse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptiōis utcumque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμδς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu verborum ostentatorem dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῶ putare illum voluisse dicere. Nempe *av* ea aetas sono ad o inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè κακὸζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem, siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμδς, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significancia, aequè κακὸζηλα. Quin sunt ἀπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non inſucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de phusculis If. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

fuo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozelei & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεςινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάριοι πυροί. Leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἢ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eisdem riferint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mf. Regius habet κυψελούρτα, sed recepta lectio melior est; magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ Κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελλίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτῶν ῥύπος λέγεται: dicitur etiam τὸ ὁστρακεῶν ἀργεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos & vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Παρίανδρος. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδύκην) Pollux non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux verò sub Marco & Commodo Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλων Πλατωνικῶ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυλέλις) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonaëtis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργον, πρόσσωπον Χρὴ θέμεν τιλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' δὲ) Προ ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat folis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησόμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασόμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctioe usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἐστὶν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, curae est, sicubi possimus aricari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Ecclef. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Perfii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellectile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασάνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομομάτιον, diminutum a φάσσαν, τὸ λινεὺν ἄρμενον. Hefychius. BOURD. Alias φασσάνια. Etym. φάσσαν, σινδῶν. φασσάνιον λινεὺν τιῆτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἰστίον τῆς νεὸς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγνίον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπόνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hefych. Ῥύμμα, σμήμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλυντρον κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iuxta ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλυντρον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in I. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκη) Κεβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 3 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἑλληνύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἑλληνύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογία, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπύρος) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφειδῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἰρη. Vocat postea τὸν ἄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποζυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου: sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lyfiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, currui non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἑὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολιάζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενοι ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κεκμηκώς. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ὥδ' ἦν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum camilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἀνδρῶν, ἀκρῶν, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum. Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit*. Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκασ. Pifid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως. Ἐκ τῆς πυρ-ἀγρας τοῦ κρύους μαραινέται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppleretur subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδρῶν λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐνικμᾶ καὶ διερά. Ἐπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἀνδρᾶ, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non reperam, ne, nauseam lectori moveam. REYTZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: Plerique dixere rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi viiibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredines, des jarfures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρώτρω ἐξευγασμένα πεδία, ἀρωτριάματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπάτταλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD.
 Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, id est *insigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδίνων) Hefych. Σκάνδιζ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδιόπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὅσπριον. BOURD.

*ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δάρω significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *αὐτῶν sumptum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.*

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολουόμε. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅσπρια.) Ὅσπρια hic & alibi in Scholiis hīce adspiratē invenio. Suidas autem in λεκιδόπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. RETZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

*Pag. 180. l. 1. Ἀποτρέξομαι) Quidam legunt ἀποτρέβομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo*. Emenda, *curriculo ad puerum ibo*. GUYET.*

*ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποτρέβομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter diſtantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζήλια non videtur in omīssa praepositione, sed in composito ἀποτρέβομαι. Λεκιδόπῶλιδά, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.*

*ead. l. 2. Λεκιδόπῶλιδι) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβερεγμένα ὄσπρια παλούσῃ. BOURD. Forte λεκιδόπῶλιδι. Hefych. Λεκίς, παροψίς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius A, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedic. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. veritamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γρυ-*

μαιοπώλῃ. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λεκισβόλων occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Τὰς ὑπάραις πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quiscuillas, quae γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρύν *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαία ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἥδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλῃ) Locus hic, ut alii multi in cacozeolo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originationo. Σέλῃ πάλαι ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου καλῶς ἔζον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perlegeret, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ φειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλῃ, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλῃ mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλῃ reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὑπτιθέντα ἄρτον alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis *tarteletes*. BOURD. Πυριάτην τὸ Hesych. πυριάτης, *colostrum*, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpretes. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυρίτη ibi legitur, & Scholiast. Biset. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐφθαρῶς ἅλα· sive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209. 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρήμνα. Hanc dictionem varie Grammatici eferunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hef. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκα. Hefych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βодς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βодς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀν λαγάνιον, seu λαγάνειον; Hefych. λαγάνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγάνειον, i. e. λαγῶα κρέα. VORST. Hefychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λαγάϊος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φάκτας) Ἀ φάγω, i. e. φρύγω, seu φάζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατος ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφάρτος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ἰδὼς non inaccessible, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic Hellenicum, ut germanum Gracum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' δς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius fem. ἱλλίς. Hefych. δειδίλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐταλεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxerit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπῳλις, quorum alterutrum in γρυτῆπῳλις vel γρυπῶπῳλις mutandum foret, si γρυπῶπῳλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττα. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hefych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hefych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 1στ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττον, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ku. 565 A. SOLAN. Suspiciabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ἀνεματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hefychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακὸς ζήλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hefych. λάταξ, λόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γεγόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenēs porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocabundus illisum humo clarum edere sonum coëgit.* Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic Iulius apud Gallos *casse-pot.* BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo.* Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Hefychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνώμων) Vid. Ἄλ. c. 9, & Κρόν. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνώμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῶλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πᾶνν. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνώμων.

σκιάζει τὴν ἔκτλην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μῆσιν πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὥρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπῶδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composuit. ex Κάρι, & ἱμάς *locum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμάντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea.

BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακῶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si Φαρμακῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς καινοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαγγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσai τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371.

BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπνοσθημένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπνοσθόμαι, εκκισθ. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι διδὶ ἀνδροφῶνται. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βαστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se collectant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλνγίετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντεβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοῖαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide Lucian. Vol. V.

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat Hippocrates de Dieta 2, f. 16, 43, 1; it. de Dieta 3, f. 17, 23, 8. *Κωρυκοβολία* est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίπλῃται κεγχαριδῶν, ἢ αλευρών, ἐπὶ δὲ τῶν ισχυροτέρων, Ἰάμμου. τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴν δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναθεὶ ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπαίκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σῶματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videatur leg. οἰκίσαντες vel ὠδίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφοδρὰ προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφειν, (f. ἀναστρέφειν.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαίνουνσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον. *Corycus* (saccum, *Σύλακον*, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti; interdum vero pectore

re, passis manibus, interdum averti, tergum obviunt. GESNER.

ead. l. 6. Μολυβδοκίνας χερμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plut. in Thef. BOURD. Conf. supra Alex. c. 25, μολυβδοκίνας — πέδας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus. REITZ.

ibid. Ἀράγδων ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράγοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἴτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap. 19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφεῖ) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πύλῳ βαπτισθέν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam profert & interpretatur Casaub. loco citat. ut & illud sequens οὐ κηπίον. Duæ fuerunt apud Graecos usitatissimae tonsurae species, σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiast. Aristoph. ad aves Hefych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic & alibi Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto maior emphasis tribuatur τῷ dicit, & dicunt, vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ferunt, ponitur. REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὁδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος seu κῆπιον tonsurae species. GUYET. Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Spanhemio Diff. 5; p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: Scaphion forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possunt, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accuratus, aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio laudatus, cuius locus est Ὅρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόνον) Τὸν πάγων, menti barbam, Hef. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τὸν δέρμους ἔτρωγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. Ἀν ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur α μυστιλάομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & υ inverso ordine, quam apud Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *papis canavus*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta dissidio*: dein vero faterur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλάσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλάσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμιστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύκλειν & μιστύλαι affereb̄s interpreteretur *τεμεῖν, κοῖλαι, μερίσαι, eis μικρὰ διελεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστιλάσθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore-piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίαι) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκεντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίαι, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ἐν οἱ ἀκλόουθαι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουσίοις, καὶ πεποιήται τοῦτομα παρὰ τὸ ὀκλασθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάτται) Εὐτελείς κρέββατοι. Interpres Aristophan. σκίμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alij vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορῶν; quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὑσιμ) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σκελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Symen*, abdominis partes. Ἡτριάα, *τεμάχῃ* Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem fuillorum intestinorum ἡτριάα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τεκάδος ὕδς) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Symen* (immo vulva) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λαβὸς ἐκ ταγίνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λαβὸς ἐκ ταγίνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λαπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λαβὸς, *du foi cuit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχηναι ὕσαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕσαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχηνάζωα. βοῦς. ἑλεφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδιμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἔδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἔδωδὴ. βρωσίς. ἔδωδιμον. βρωσίμων. Sed in Suida ἔδωδιμον, βρωσίμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσαν & aliis oleribus, unde apud Hefych. ἀβυρτακοίσις, ὁ τρίμματά καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hefych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρίμματά καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκεῖαι) Aliis καρυκεῖαι, quod idem est. Intel- ligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dul- ciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Hefych. Ef- fertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθρυμματίς. BOURD. Placentae ge- nus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπιλάμπτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδουλευμένοι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄ- ποδα. Hefych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέ- λαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελα- χίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Ari- stotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de fe- mine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα dermes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυργα-

τῶδῃ, καὶ κοπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐρχόμεναι.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀφροδῆς) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parasius*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὅλον ἵπποκαῆ) Ἐν κλισίᾳ ὅπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) Qui ne marque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευχῆς) Ἀνδρῆς. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφίνος ἐξεργασμένου. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἑλλειπτῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύῳ, cano, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύῳ ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? a τρύῳ, τρύπα, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγίσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὄπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasmi. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii *τορευτήν*, alii *figulum* faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατιά. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθὴ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλῖος, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλεξις. τὴν ὅφιν εἶπα τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὥτα συντεθλασμένον σφίδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic Plautus, *frons literata*; & in Rud. de urna, *nam haec literata est, ab se cantat cuncta fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικόν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον· εἰρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami fervato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in *Animadv. ad Ammonium Grammat.* pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Chrif. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδεκτύπην) Τύμπανον. BOURD. *Saltatricem*. GUYET.

ibid. Τριγωνίστρια) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hesych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hesych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hesych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίχης ἀμειβόμενος) Ἀναλθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφορήμα) Ἐπιφορήματα bellaria, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὅπλοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὤρχετο. Hesych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron: *risu latera commovebas*. Lego enim ἔρρικνουτο. ῥικνουσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκνουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. 1 IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgaram alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νώτου) An iniustis in dorso notis, μαστιγίας, flagris? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem *l. πικίλος* habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui φιλοῖ proferunt φιλι. REITZ.

ibid. Ὁκατάξις) Id est, ὁ ὀτοθλαδίας, παγκρατιαστής. GUYET. Corrige, ὀτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὀτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozaelo scriptore usurpatum, ὀκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit γυναικῆϊον ἔρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hesych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσάμενα. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέδα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπίδειπτος) Ad repotia vertitur. Verte, post coenam. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλωττίαν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολεγδὸν ὥς) Ἡμερολέγδην legendum videtur, vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτως) Ὅπτως affus, & visibilis. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά, αἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim tetrinae vocabulum, & vestis subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὑφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐθήριους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὑ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μῆπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro ἐκῷ, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέφρησα, in perniciem abiit. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρητοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretenfis, de qua vide interpret. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μαι δέμεις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὐν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφείας) Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hesych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψιδάλας) Κίδαλον, κρίμιναν. Hesych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίδων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusum potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) L. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβάδων) Simpliciter αὐτοκάβαδα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκάβαδον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκάβαδον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirmant Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδας τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμοφιμάσχαλον) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμοφιμάσχαλος χιτῶν, & ἑλλειπτικῶς, ἀμοφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, fervorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγέτη) Κατὰ τινὰ τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λάξ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λάξ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἦδ' ἔμπεδος ἔστιν) Micyllus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vincus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vincus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγοις βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, hactenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exultans lascive, ut respon-

deat illi *λὰξ πατήσας*. Si quis *αὐλούμενος* melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δεσμῶτο. BOURD. *Ἐν ταῖς πέδαις*. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἑξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπώδεσμα & περιδέραιον intelligit χειρόδεσμα & τραχηλώδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerationo, vineto. GUYET.

ibid. Καρπώδεσμα) Lege καρπώδεσμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ἔς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald. ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Το ἀκροκνεφές) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. Χ, bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 *ἔχρυσόν σε στήσαιμεν*, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παροιμιῶδες videtur. GUYET. *Πυττῶν* quid sit, nescio an aliquis doceat; *πιττῶν* *πίεων*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus *δοκάταξις*, quasi tu dicas *ovisfractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. *Εὖειν*, quod apud Homerum *torrens* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui *πίσσω*, *πέττων*, *πέπτων*, *coquens*, cognatum significatione est, & a *πισσῶν* vel *πυσσῶν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, *πιττῶν* & *εὖων* ad infamem prope artem dropacistarum & glabiatorum, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui *δοκάταξις*, aut etiam *δοκάταξις* huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094, *Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττον χρόνον*, satis diu ante isthoc oblevi dolium. Non credo, nec intelligo. REITZ,

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) A troublé la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχιζα σχοθεῖς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθραθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχῆ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλᾶξ) Homericā dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκίς, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζον) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ-φοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ δόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζον dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἀκρα) Ἀκρα ἑλλειπτικῶς pro ἀκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Δισπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συσχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro δισπίσσα in Mf. Cod. reperitur δίσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχίαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτωνα) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχινότρωκταν) Τὴν σχίνον ἐσθίορτα, πρὸς εὐδρίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes can- defierent: εἰώθασι τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα κα- τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύνειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνούντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβδελυρ. Ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέrais ἀνασυ- ρόμενος δειξάι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χεῖρες

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem securus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesy chius interpretatur βλιμάζοντα, δλίβοντα, ὕβριζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae prior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὀρνίθας ἀνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεώδη) Mf. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puestum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis ψωλοι ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἑῶν) Ἀν καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἑῶν. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Virell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesis & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex; unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἀγαλμα, εἴτε (f. εἴτα) καὶ γέλωτος ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congeffit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Παρηβηκός) Ωίνου παλαιού. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τροφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ θρύπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ
Σικέλην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμάκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι θριπιδεστάτοις) Sigillis vermicu-
latis. Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
θριπιδέβρωτος (leg. θριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος,
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Ms. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. Ἀν ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμήν.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδάκ. praeter Ms. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepinus. P. vero
ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χροδὴν νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυβλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Confule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττ') At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν ὄνῳ φλυαρεῖν,
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρί-
ζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλησθῆναι) Παρὰ τοῦ λόλος, ἡδομαι, & γάμος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθῆναι, nec
vidi, qui eam vocem interpreteretur. Micyllus, nugis mūtuo pro-
vocare nos voluptatem quandam affert. Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus ἀλλης θῆγανη legen-
dum, solo i in u mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρότι utitur θῆγανη
Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de ἀλλης θῆγανη libri;
quo minus illius poenitet. IDEM in Addend.

Pag. 193. l. 1. Χειροσῶφον) In hoc verbo consentire edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, χειρισῶφους τοὺς ὄρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet. c. 17. med. χειρίσοφον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam urovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. λογᾶ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμῶ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμεν) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίφων) Α κατανίφω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίφων hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui abluturus reddiderunt, sed a κατανίφω, respicique ad Homericum Nestora, eiusque ἔπεα νηφάδεσσιν εἰκότα χειμερίσιν· ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui hibernas cana nive conspuit Alpes, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισδαίνουσιν. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὲν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακὴζήλα sunt, ita hoc praesertim: κατουρεῖσθαι est permingi, sed de nomine οὔρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἰσχάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praeternisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

la Schol. col. 2. l. 11. Ὀμήρου) Π. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσῳ ξυγόντα) Ita συνεῖναι λιμῶ, *sane laborare*, supra in Phal. altero § 8; ξυνεῖναι πενία, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ συν & ξὺν meretur videri Hemsterh. ad lud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiaris sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

cad. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὀλισθογνομεῖν οἶεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbolē proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est *ne tantillum quidem*. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. φρεῖ) Ἀν κρῦ; Hesych. κρῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

cad. l. 4. Ὅττεύομαι) Statuo, *ominor*. Hesych. ὅττεσθαι, κληδονίζεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

cad. l. 5. Ρίναυστήσιν) *Iraſci*. Martial. *Fumantem nasum vivit tentaveris urſi*. GUYET. Verbum ρίναυστήσιν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὔστηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* austera; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ρίναυλήσιν, q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

cad. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ἐνοματόθρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἥς ἐπέσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Calaub. ἀκαθαρσίῃν eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

cad. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὁ γλώσσης ἀληθὺς νόημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 & c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

timebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλῶττης: ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔση) Vertebarur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔση signif. *sanaberis, melius te habebis*. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνῇ) κἄν μυριάκις πῆν τοῦ φαρμάκου. Sic *levare* pro *sanare* vel *minuere*, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρκλείους μαντείαν καὶ διάνοιαν εἰς ἄλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κομφιδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἄπαξ λεγομένην inipicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθῳ concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπίδημ. εἰ affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὕπερφόσεν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένοι τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθεγγεῖν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastri-mythum cum *engastromanie* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμεαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρήστη. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem faceta historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquireremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζεσθαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hesychium, Σιληπορδῆιν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία & Σιληπορδῆιν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὥς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. Σιληπορδῆιν, σιδηροπορδῆσαι, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖται) Ἄν προοδοποιῖται; GUYET. Προοδοποιῖται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προοδοποιῖται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κᾶν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾶν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine iota scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κᾶν τοῖς ὄρεσι, κᾶν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κᾶν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἢν κᾶν ἰῶ αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa iota addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατῶ-
τομένοις) Sane interpretes, quae a lunifigulis ad forum finguntur.
Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non
male quidem; sed plus ineſt in Graeco: signif. enim ſimul nova
diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo, ex Ariſtoph.
Plut. v. 925, eiufque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς ſαφεſτάτοις ἀριθμεί-
σθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri
dignus ſis. Sic Benediſtus, qui dum Graecas voces curatiſſime
referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus, qui ne cum
barbaris quidem inter maniſeſtiſſimos recenſeri dignus ſit. Nulla par-
te melius. Lege βάρβαρον, quem genitivum ſic ſolet auctor
praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui
ſunt, recenſeri dignus ſis. GRON. Gronovii emendationem, re-
pugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam,
ſequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμείσθαι) Sophiſtae paſſim a Platone
perſtringuntur, ut quodam in loco dicat, eos eſſe evidentem
diſcipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεſείειν) Interpretantur *depaſcere*: neutrum be-
ne percipio. Suſpikor περιέπειν fuiſſe, quod ſtudium & curam
intentiorē ſignificat; cum facile fuerit manu intricatiore
aetatis poſterioris π in ſει tranſire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Heſiod. in Theogon. tres facit. De his hy-
mnus Orphei. COGN. Χάρισι — δύε) Xenocrati triſtiori idem
Plato ſuaſit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Caſaub. notam p. 38.
Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μόνῃ θυτόν τῇ ἀληθείᾳ.
Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεκτέων. Certe ſic ratio poſtulare
videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab
iis, qui ad ſcribendum animum appellunt. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκ.
ut ipſa Fl. prave etiam Tur. c. 21 ſcribit. SOLAN. Editt. vulgo
male προπαρεσκευαſμένος ſed προπαρεσκ. corrigendum re-
cte monuerat Ienſius ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecun-
davi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare negle-
xerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ανθυμάλωπα; i. e. *torrem*.
GUYET. Non valde ſpero, me aſſequi poſſe, quid haec ſibi ve-
lint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

sychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάντα χέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abiecti εὐρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & ἰοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεράττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἶον ἐκεῖνα) *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c.* Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, *qualia sunt illa πῶς οἶμι &c.* Sed pessime, ut la Croze etiam animadvertenter. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δῦναι ἡνυχήμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν: Hefych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικία) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodar, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξηνικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Dosiadae ara.* Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Legge Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδριάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rōm. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad *Onum Simmiae*. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίτας. Δωσιάδας scribitur apud Clem. Alex. in Πρωτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Δυνόφορος Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuissē potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamorē & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε ζυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμαξαὶ βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse structuram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodjan. I, 3, 12, κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrium in Asin. cap. 30, οὐ γὰρ ἦν καταβὰς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elſner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀριστοί, non cum ἡποφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντέτακται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλέως). An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita & pro ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεστῆκώς. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰσιν ἀμοιβή. Sic ἐκ τῆς παθεῖν pro ὑπὸ, Long. Paſt. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγανάκτουσι ὅτι ἀρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V, 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. f. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ἡφφ. τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, *χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι* &c. SOLAN.

ead. l. 6: Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Furni de vita & sanguine certant* COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' *ισπρίον*) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasimus *ισπρίον porcellum* verterat, dum legit *υσιον*. BOURD. II. X, 159, ἐπει οὐχ *ισπρίον οὐδ' ἑσείην Ἀργύσθην, ἃ, τε ποσειδῶ ἀέθλια γίνεταί ἀνδράων*. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram *ισπρίου*, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Et si nihil interest, quomodo hic legas, *ισπρίον*, an *ισπείον*, dicam tamen, cur Parisinae foli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo *ἑσείην*; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύριαι) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνεῖους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit*. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induci viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe *ἑξακιστίους χρυσούς*, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit*. Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur*. Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annum salarium tribuisse*: qui *μισθὸς ἐτήσιος* erant *μύριαι δραχμαί*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μύριαι αὐτῶν*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sesteritia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliores eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυριάς δραχμαίς, sed μυριάς καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἀν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. L. πεντακ.) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυριάς Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυριάς dixisse, cum tamen darentur μυριάς καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυριάς δραχμαίς talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B. J. lo. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκάπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγούας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagozum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagozum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) Neque principio fas esse. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagozum*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. Ἰερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιέραντηρων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητων δάμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrium Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milefia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eix. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eix. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαργηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τις — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide *Δήμων*. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plur. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνοῦχος ὦν μοι-
χσίας κηρύσσει. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴτερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione noravit corrigendum εἰ περιῖν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut ciravi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περιῖν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Brissonus. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθὼν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον) In marg. Ald. 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνέως δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννείον, *Atarneus est Hermiae tyranni regia: cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.*

ead. l. 12. Διαφθείρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρῶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξίων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἄρθρα ἐν ἀρθροῖς) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπίσειν) Ὀπυίειν. GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπίσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπίσειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) Que la cause fut renvoyée en Italie. BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

INDEASTROLOGIA.

Pag. 215. L. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd. A—*as.* (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέων. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθείης scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆνης, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπικετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτοῦ, pro ἐαυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτῇ ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτούς, τούτων, τούτους, τούτοις in com- pluries. Verum cum & τούτων, τούτους, αὐτέων legas *ibid.* & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τούτων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No- stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum. ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρί. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epiḗt. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὥς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπίκετο) Recte monuit Iens. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικέμενος, ἀπικνέεσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαντευόμενοι) sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsssem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκῶσοιςι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκῶσοιςι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοιςι ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅκως ἐδ' ὅκεον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcunque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent*. Non attingunt nucleum. Verre, *non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent*. Ἐδόκειον non refer ad Aethiopoulos, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μηνέων, ut supra? GUYET. Μηνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμνηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεῖα) Ὅμοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τῶν) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. Ἰρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὥς ἕκαστοι) Illa verbi ἔτυχε vel similis ellipsis post ὥς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄπης) Ofiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est *arenarius*. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. COGN.

ead. l. 5. Εἰρητο) Ἀν ἦρτο, ab αἰρούμαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Mamilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' δ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπείν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδ' ἕτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἕκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκτο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφί-

πστο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπικετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδὴς ἢ λίθοισιν ἢ χοροῦ μὲ-
μιμημένον) Uterque interpres, vel *saxo expressum*, quod pro-
fecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet ta-
men in his esse politiozem, & λίθων quoque gemmam vocat
in Demonacte, & λίθων πλάκας λείας tessellas lapidum ad pa-
vimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie
Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium,
Cupidinem, Satyrum; Silvanum nuper protulit Sponius.
GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN.
ibid. Ἰκελος) Etsi apud Homer. utrumque aequae frequen-
ter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia
magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon.
Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter inter-
pungunt. Mihi N. L. SOLAN. Ms. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων
ἑκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον Θυέστη) Supra Ὀρχ. cap.
43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus
apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ
κρίου τὴν διαέριον φύγην. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλ' οἱ) l. e. ταύτῃ. GUYET. An etiam feminino
genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Sola-
nus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B,
515, — ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάβρῃ, hic autem Mars accubuit illi
virgini furtim. Praecessit enim Ἀστύνοχη παρθένος αἰδοῖν. Ite-
rum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λα-
κεδαίμονι ναισταῶσῃ Ἦσκειν εἶργα καλά. — Π. Ζ, 273, 4, —
Ἀθηναίης — καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ. Sed
quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens,
Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, per-
git illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, — ter-
ribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum
timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui
possis aequae construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae
oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi.
REITZ.

ead. l. 10. Ἐοῦτοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V.

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑωυτέου*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiqq. in ὕ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est; ubi in vet. tamen recte *ἑωυτὸν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑωυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) An *χρεώμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *Mf. Reg. 3011.*

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variant. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plar. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἥελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλεῖν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum fuscipari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἠγείνται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνεῖν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimonia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράσθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον puride abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessell. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (ll. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡ-λίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis ll. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἡφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοις iidem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐὼν & ἐοῖσι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittair. de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S, I &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σὺ γ') Vid. Homer. II. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαρτησίην) M. Sulpicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιας) Vide, quae de urbibus auspicato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Ientius, εἶργ — ad Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tarian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Ientio in Hermot. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut αἰμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair, de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoisque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰσώτατον) Recte hic Cod. W. ἰρ. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἰδὴ νέκυας &c.) Homer. Od. Δ, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi in Adag. *Acessari luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem efferrati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuecunt

hominum ingenia, soli contemferint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27. Σὺ δὲ οὐδ' ἐμὴν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μὴ δὲ μὴν ὥρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν *cueram*, & ὥραν sive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρεόμενους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contentam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφειζόμενα) *Id utilitatis*, ait auctor, *affert Astrologia*, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδὼτας ἀφειζόμενα, πολλὴν ἀποπροσθεὶν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἡγείται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέεται ut § 3, περιέεται, & ἀπηγέεται § 22. IENS. Ἀπιζέ-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένους & ἐσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοήουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοήουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quae longe accommodatior illa Erasmi: mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura verus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοήουσι adscripsit περινοήουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοήουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Ἠγέται) Ita cum lensio credidi legendum pro vulgato ἠγεῖται· etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ἐμολογείται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedit opera Ionismus hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλέειν, ubi & βαλέειν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intatum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vir. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Episcopus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ο καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερφύᾳ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφύᾳ. Sic Alciphr. II, p. 270. Et Noster supra εὐφύᾳ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βαιώτιον Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sosttrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sosttratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collocatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνή) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sotrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invadit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae afuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπονος, ut Sotratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνή, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidorumitiones*; vide H. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Men. cap. 7. ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrati l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscripserat Gefn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημόνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὄρᾳν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικῶν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelso fieri, ut interpretes transfulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδρετάτην τῶν ἀντίτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἐλεῖν, *ma lo me vincere contemptu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iensf. not. ad Vit. Augst. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἔστι τις ἑορτὴ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea.* Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum; sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemptus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin;

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφρόνως εἰχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἀλλ' ὁ
γε Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἤξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Elsner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἀκρῶ,
φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δέ) Illud καὶ δέ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 & c.
Adde modo laudatum I. Elsner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 301 r
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτο, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὥς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδαίτος ἅπασιν. Vertunt: Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non putare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Iosephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἡδὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκίαν διαίταν παρέχ' ἀρασσέ ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, eiurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius: καὶ τοὺς τραπέζιτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, ut nummos divinam doctrinam mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρωνῶν utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε, vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver. Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκεῖον) Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δέ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅπῃσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπεΐας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iunctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil infusius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, daer geen salw meer aen te smeren was. IENS. Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δέ ἢ ἔλατ-

τον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν &c.
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡ δομαὶ συνὼν τούτῳ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obfopoeo, qui
largius, propter spem exhibiti obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀποδότης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικόν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nyrp. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χεῖρεσιν &c.) Utitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χεῖρεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἡ Πειθὴ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρειττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. Ἀ.
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum cenfeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscuraret. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύον ὥφθη πώποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forfan ἀναβαλὼν' certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἔγερ δεισδαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obfopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένον δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχεῖς ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eύν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eύν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς πάγων οὐκ ἔχων) Ἀγενεῖας γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpretungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινέσθαι etiam obscenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν) Innuit hisce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νῆγρ. c. 8 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voila bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen nolumus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ Ὀνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκησίλαον) Ridet hoc nomine pellem urfinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Artēfilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκείος & ἀρκτηίος. Quare si *Par.* ed. hic Ἀρκτησίλαον pro suo Ἀρκησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκησίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκτης — an Ἀρκος —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. BOS.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsā δαῖμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam δαῖμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδεύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrati interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχνημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρόντων, καὶ τεθηρακότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῶν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος, ἢ κινήσοντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδεύκη; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστὶαν. Sed in A&. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elfn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Τὸν πατέρα.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὐς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonaxis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιδίον) V. Ἑρμ., c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτους) Forsan ἀπαιδευτος. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγυθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ., c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ., c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθῆγου δὲ τοῦ ὕπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβύτων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiaris est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί, ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὦ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὦ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. nihil mirum. Et apud ipsum Nostrum Φιλοφ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτos) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius reponere, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, δ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, δ' Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonius & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut *Argonautae* ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresellius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii *Argonautica* nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδ' ἐγίνεται, ἔ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δ' ἐ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλαον καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλαον. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obiisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενθεῖσαι ἀποθαγεῖσαν, ait ibid. 556; Lucian. Vol. V. M m

& paulo post, παρὴν αὐτῷ ποτήριος διατιθεμένω τὸ πένθος. In-
scriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini an.
1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque edi-
toris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scripto-
rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκην) Vide supra ad c. 24. SOLAN.
ibid. Ἐστιγῆν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid.
Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in
Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui
tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem mo-
dum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis prae-
stare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide
Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis ireratam
idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.
ead. l. 3. Προρρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habe-
mus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re
est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhe-
so 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter
visum fuerit, qui Thamyrin intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi-
ctus, *sua* sit, ut exercitationi incumberet. Oblopoeus, ut frequenter
exercitio iuveniret. At quis negare audeat, saepius id ab illo fa-
ctum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam sua-
dent exercitium vel exercitationem, quam manuales & cor-
poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de
Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus no-
tabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα
λιπαρώς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν
κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum εἰδὼν quod
sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap.
8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius qui-
dem foetus est; cap. Π. ὁψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ
μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magi-
stri τὴν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Lu-
ciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγостаτῶ. Et hoc
sensu ap. LXX per saepe, ut Eldr. VIII, 25, καὶ ἕστησα αὐτοῖς
τὸ ἀργυριον, καὶ τὸ χρυσιον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
χοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit:
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς δὴν τὸς ἀκούσον. Ἄν μακρὰ πτυχῆς,
φλογματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἄν εὐίματης, ταῦτα
πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσσειν εἰ μέλλον) Non ine-
pte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il,
de mourir pour sa patrie. Quasi diceret: nam, si id ageretur, fa-
tis patientem ac fortem me praeuisssem, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτω) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referre non fue-
rit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas,
quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipfad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρον-
σιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam eum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν.
Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epi-
theta secure omitti; cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότητος σου τοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιον
σου τὸν τῷ δούλῳ; Sed facerissime alludit ad διαμαστίγωσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in
Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod servile inge-
nium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Verte batur, *de-
sine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, *vertendum, servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἔχουσας,
Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus sane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθητι) Vid. Suid. v. ἀκρίσια, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγῶτα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγῶτα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonacte irrisus est & subfalsatus. Immo (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus*. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est innitor, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγῶτα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus Ἔργ. l. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vestis, κέρηθρον scopae, sic ὑπερον, pistillus, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrium in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auditor περὶ ἐρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγῶτα, &c. ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγῶτα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρεὶ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παιεῖν καὶ ἐνάλιασθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρᾷ πακισθῆναι, ubi ταῦτ' ὀρθῶς & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidendum non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παῖοντες τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλεῖς. Sed propter additum παῖοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρῶ πακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione. Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑποβασ. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγων δὲ τὸν χαλδόν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδ' ἐνέστιν, ἔφη, ἀναίσχυντότερον χαλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset aui in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nil est impudentius*. Περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exsulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam notavi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἑρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσαισθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέον τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νέμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δ' ὄντα τῶν ἐκαστῶν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differantur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quaecunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, &, mutatis pauculis, claudabant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Gunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantoclarī notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant claudabantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expresit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero πόδ'ος, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non ponerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali.

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides ò ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγῶν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίαις·	* Ἔθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δ' ἐκκαλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἐλβίστους
Μηκέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχεος	Θέμενοι βιωτῆς
* Ἄλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Καλὰ πολλὰ ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίμημα βίτου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucen L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praekonum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 47. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lysias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπέθνησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Marcial. & Pers. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίης εἰνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaeneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: *ἐπέχω* tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superfcripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & I. *παιδείας*, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione *παιδείας*; fecerat *παιδίας*, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu *παιδιάς* legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θεόμνηστis) Larva sit, an verum nomen, parvi refert; SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. *διηγημάτων*. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milefiacorum is auctor, de quo Plut. in Craffo p. m. 411, & Arrian. ad Epict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milefia, s. *Μιλησιακά ἀκρόαστα βιβλία*, apud Rustium illum in Craffi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milefiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milefias. BOURD. In marg. A. 1 IV. adscriptum erat: vid. Politian; c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθη σκοπὸς) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse *εὐρέθης*, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur *σκοπὸς*. GESN.

554 ANNOTATIONES

- ead. l. 4. *Εἰ περιττὰ με*) Interpositio, *εἰ περιττὰ με λέγειν*
ἔοικας. sed rescribe, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. MARCIL.
 Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui in-
 terpretantur, *se abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis
 fit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum ha-
 bere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii,
εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult,
 & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto
 poterat, ideo praemittit obestimationem per maiestatem Vene-
 ris. Sensus Luciani clarus est, *se vana*, otiosa, futilia, & inuti-
 lia, *me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν*
ἀφ᾽ ἐλπί τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν. Et
 rursum ibidem, *κἄν ἢν τι τούτων ἡδέως ἢν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπό-*
βλητος καὶ περιττὸς εἴης. GRON.
 ead. l. 7. *Ἐορταστικὴν ἀγομὲν ἡμέραν*) Julian. Imperator
 Caesar. BOURD.
 ead. l. 10. Προσέσεσθαι) Conser supra Dial. Mort. XXIII, §
 3, & not. REITZ.
 ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.
 ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις*
ἔτι ὢν, modo pueritiam egressus, ut lenius observat in Lect. Lu-
 cian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντί-*
παιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *εἰσὶν αὐτῶν*
puer. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀν-*
τίπαις ἡλικία, *τέχνη βάνυστος*, *στρατιώτης βίος*, *ἄρρην πόθος*,
 vid. ap. eund. Ien. ibid. Et si eorum nonnulla, quae affert, re-
 vera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus ipsam
 loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam
 sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod
 & ipsa praepositio *ἀπὸ* ostendit, quae permutationem quan-
 dam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις*
optime reddidit, pueritiam tantum quod egressus. REITZ.
 Pag. 258. l. 3. *Κέρνη*) Unde habeat nescio. SOLAN.
 ead. l. 8. *Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ τις*) Inducit Lucianus Theo-
 mnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemidem
 novus uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius
 amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Ve-
 neris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *καὶ συνεχὲς, in-*
quit, ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος; οὐ
γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scho-
 liastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem
 tauri fuerit impulsā. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάνην ἐπέ-*

Ἡλίου οὕσα ἐκ μήνηςδος Ἀφροδίτης ταύρου ἡράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασιφάνην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicerè ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circe, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

ead. l. 9. Ἀμυνιάδων ἔρις) Leg. Ἀ—τις. Vide 'Ετ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam *τις* pro *ἔρις* legentis, nisi iam proxime bis praeceffisset *τις*. Quare, si quid mutandum, *εἰμὶ* praeferrem, ex cuius compendio scripturae *ἔρις* nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ *τις*. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur *ἔρις* legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἀνμὴ *τις* ὁ δίδους ἢ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονισσαλ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαρὰ παλαῖστροι) Ait Lycinus Theomnesto; λιπαρὰ παλαῖστροι μέλουσί σοι, καὶ παῖδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθευμένη. Verrit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic *per luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere *παρυφήν* ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθευμένη, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse *παρυφήν*. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, iuuu est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quandam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἑκάστα, ut ab eodem dicitur, διειρομένη, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερεῖνεν, navigationemque distincte inquit. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξαχὴν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime veris hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαντο διακριδὸν εἶναι ἀρίστοι — *eximie fortissimi ceterorum*. Et sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-*

πριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, veritasne *eleganter, eximie*, an *discriminatum*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ. .

ibid. Ἡσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 6, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἡοίαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πότε' ἀρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ἡμμάτων αἰ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακρῶς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακρὸν βλέποις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adspectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. εἰς Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplibilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Παύσατ' ἀδυναγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκαίην τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντητο Θεοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arum, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουβόινᾳ immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laetant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουβόινης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur Ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γοῦν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typosetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil subfidi. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλον pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόμως) In O. W. *Fl. & I. συντόνως*. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est *συντόνως*. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστάς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Διαικίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur διηρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυοντο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruclae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruclae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego mallem στρατείας. SOLAN.

ibid. Ἀστεος) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium sinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπάραντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρῖ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπάραντες. Vorstius coniecerat ἄραντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπάραντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προεστείλαμεν) Malim προσεστείλαμεν. GUYET. Προεστείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προεστείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecet L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniense & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδ' ἐναὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλείν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐνδὸν Κυανέων, αἶτ, καὶ Χελιδονίων μακρᾷ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῃ μὴ πλείν. Quorsum illud οὐκ ἄμωχθῆι referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrum Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γὰρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὁλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus securus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utrique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversis*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑμμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὁλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Mf. τῶν διαφόρων. Osteridit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignorance huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum *οι* in *ου* legere liceat ὁλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὁλίγου διάφοροι sunt par-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλγὸν διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixerunt, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαπλῶν appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis actate mystagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προέστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis appareret, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavis B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὀπότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposta) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογραφόντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, insituiamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteritii amoris impunitatem culpae praesentis expectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ γόμην) Male antea legebatur ἐπὶ γόμην. Emen- daram ante, quam Codicis W. lectiones vidit, in quo etiam recte ἐπὶ γόμην. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπὶ γόμην.

μην, *tecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ὅπειρ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lipf. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προεξελεῖν κελύει. Ita κελύειν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτον τῷ τῆς Πραξιτέλους εὐχερσίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτον τῷ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promittundinis vere amabile*. An τοῦτον significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτον id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὕμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba τον natus est. Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexterioris opus vere veneri & gratia spectabile) placide terram advecti sumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτον referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτον δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερίας Πραξιτέλους ὕμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectione offendit, pro τοῦτον legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fufe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Πρωτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὴς, *affiduus*? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὴς, *affiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. *affiduis, frequentibus osculis*. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι;

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *κείραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. *Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος*) De quo Marſil. ad Horat. Mercer. ad Ariſtaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. *Κεραμευτικῆς*) Quid figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνίδια* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad ſicilia figilla obſcoena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *figilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, Sueron. cap. 43. Huc forte pertinent obſcoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae ſiciles, apparet, quod *κεραμεὺς* apud Heſychium explicatur per *λυχνουργός*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνουργός*. An Venerum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praetantiſſimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. *Σωστράτου*) De quo ſupra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. *Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης*) De qua vide Eix. cap. 4, & Τπ. ειx. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. *Τὸν — ἔρωτα*) Eiufdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. *Εἰς ἔδαφος*) Non ſpreviſſem ἢν pro. eis ex marg. Ald. Weſſ. niſi mox rurius ſequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. *Καρπῶν, ἃ*) Conf. mox *κλισίαι — eis ἃ*, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiufmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etsi ſuſpecta habet haec & ſimilia, quae ipſe adducit, Ienſ. ad Reviviſc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam ſcripſiſſet *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. *Πολιά*) *Πολιά θριξ, ἑλλειπτικῶς*. GUYET. Nimis feſtine haec verba inſpexit Guyetus, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero *πολιά* & *πολιάι* intellecto *θριξ* ac *τριχες* dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra cap. 23, *πολιά προσηκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte conſtituiſſe credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. *Σφρυγῶντα*) Sic Schol. & W. ut in ſuo Codice emendarat Vorſtius. In reliquis *σφρυγ*. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνουσιν. MARCIL-
ibid. Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. Ἦσαν exhibentis, cum
Ἦν fit crasis Dorica, pro Ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscun-
que generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino
Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἂ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ,
vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem
potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἂs habe-
ret, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo
ante habuimus ἂ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver.
Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκείνο. Et elliptice sic potest ex-
poni, κλισίαι, εἰς ἂ κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro
genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν
ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυν-
ελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino,
ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδο-
νίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse
monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Duke-
rianæ p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat,
ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem
posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem no-
tionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque
enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos,
probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f.
σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus
autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiun-
gi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian.
V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκὴν, ἂ — ἢ γῆ ἀνέδωκε (si-
ve δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr.
φλεγμασίν καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφο-
τέρα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἄσκους. Ben-
gelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessita-
te. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει
σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refer-
tur αὐτοὺς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελύσας ἀπο-
κείραι τινα αὐτῶ. Quod etsi ad ἀγαλμα referri queat, cum
aeque dicatur κείρειν τινα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρί-
χας, tamen maxime ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα.
Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi ma-
scul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit
maritima. Neutrumque aliis subft. cuiusvis generis subiungi
Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — *remorata sunt*. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Vat-
genes* — *quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido.
Cf. Vechn. Hellenol. 178, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. *Τῶν μὲν ἀστικῶν*) *Τοῖς ἀστικοῖς* opposuit *τῶν
πολιτικῶν ὄχλον*, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lu-
cianum opponere *τοὺς ἀστικούς* τῷ *πολιτικῷ ὄχλῳ*. Nam *πό-
λις* & *ἄστυ* urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fa-
teor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lu-
cianum, *τῶν μὲν ἀγροίκων*. Nam habitantibus in agris non
tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula,
quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris vi-
dentur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmo-
ra & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hor-
torum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut
ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Ve-
neris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM.
Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem oppo-
nitur *βαναύσας*. SOLAN. *Τοὺς ἀστικούς* & *τοὺς πολιτικούς* ita
distingui posse putabam, ut ipsum *ἄστυ* & *πόλις* differant.
Nempe *ἄστυ* urbs est, caput rerum, *πόλις* civitas, quae mul-
to patet latius. *Ἀστικοὶ*, *urbani*, ut fit, negligebant, cuius
quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum
remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem ef-
sent. GESN. *Ἀστικῶν* fecit in *Ald.* i. ead. manus, quae varias
lect. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v. su-
perscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet vi-
det. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z.
Tr. cap. 10, e marmore Pentelico airfactam Venerem Cni-
diam. SOLAN.

ead. l. 6. Τρομειδιώσα) Veneris Cnidiæ templum, & lu-
cum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut &
Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Αεληθότως) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim
lutenter, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristi-
na versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, &
res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit
ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόησας) Fateor, *ἀναβόησας* usitatus esse, eo-
que iterum cap. seq. vitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum
ideo unius W. lectionem non sequor: nam & *ἐμβόη* recte se
habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, *μείζον ἔμ-*

βοήσῃ τοῦ Σπέντορος. Sic & ἐμφυγεζόμενος Eun. cap. 7. REITZ. *ead. l. 14.* Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere labiis unctis, humidis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθὸς scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς δέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς δέλουσι κατὰ νότου τὴν δὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἵνα μὴδὲν αὐτῆς ἀναύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλν) Hanc vocem, quae in Fl. & V. utraque deerat, agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrat. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἔστιν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφοδρὰ δάμβους ἐλγυοῦ δὲ ἐπεπύγει, τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασι πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes; Ipse Paris Dearum libidinanium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ὅκ' ἔσαρπ' τὰς μεκὰδας, οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τρέγος αὐτὸς ἔγνω. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffundunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρέϊται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ καυχαρσμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύειν ἢ γλῶττα, *τηκίσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί*. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακερὰὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπῖλον) Meminit Plinius statuæ nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstar, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, hæc marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. ὑποκρύπτειν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iun.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum; nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτωμαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere; quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. ἱστορίαν) Apud Posidippum existisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Asianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρὰ δὲ Σωκρῆτος ἱστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in

Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένους. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους λιβυκῆς δορκῆς) Inter delicatam su-
pellestem δορκάδειους ἀστραγάλους memorat etiam Theo-
phrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Ca-
saubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse viden-
tur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Pli-
nius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79,
quam δορκάδα λιβυστινήν vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus
Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκάδειους, τοῖς δὲ
κοβαλάνοισι, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Ca-
saubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inar-
tificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe pa-
rum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Foran ἐπισκόπῃ. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN.
Iactus Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis de-
terrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem
ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: Talis enim
ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos
iactatis, denariis in medium conferebat: quos tollebat universos, qui
singulos iecerat. REITZ.

Venerem l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium
venereum, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon.

docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρρώμενος) Verbum deest post τὸ κατὰ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐπαρῶμενον) Apparet, τὸ πρὶν
ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐπαρῶμενον) Apparet, τὸ πρὶν
cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior
&c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos
non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἑμπαλιν ὁδός, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὰ ἐκεῖ, id quod illic est, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολύχαλλα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολύχαλλα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίαν & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπὸδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praeecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubuerit Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπὸδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Possit ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δαμνόντος c. 33, τῆς παρατυχίας χρείας & 36, τῆς ἀγαν φιλογεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖδος) Notum ex Theocrit. Virg. Aristæen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὴς) Vertunt *masstrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & μαστροπὴς, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄλλος) An ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An *supr. c. 5 pr.* ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A. 1.* διηγώμαι subiunctivum exhibentis. Sic *supra Pisc. c. 38,* τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid. c. 37,* τί γὰρ ἀνείπειν ἔχοιμι. De Merc. Cond. *pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω;* Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicate negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam.* Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἀν' γυνοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid. cap. 5,* τί γὰρ σε — ὀνέσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plurā colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut infcite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δαῖγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπαργὴς) Corrige ἐπαργής. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐπαργής ἐστὶ τοῦτο δαῖγμα, non ἐπαργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐπαργής hic commode etiam afferenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionē de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vesta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ομοῦ δὲ τὸ ἐπαργὴς τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαίων ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐπεργής. at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐπαργὴς δαῖγμα est signum manifestum, ita apud Herodianum τὸ ἐπαργὴς τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam *supra c. 13* Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐπαργὴν τῶν θεῶν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. T, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαίνόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. *Ortwinius*.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δείγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδέν) In observatt. Iac. Elsn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ) Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbisque, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅ τινά interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla, quaedam*. REITZ. *An post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας mallem. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταῖσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἣντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. Cum index dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunflatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Πρῶτόρριζον) Sic πρώτοσπορον infra c. 32. REITZ.

ibid. Ὃν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱεράν τῶν ἔλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὕτῃ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβεν ad quem I. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχσίον) Quidam Codd. Mss. pro *δοχσίον*, ἀγγυσίον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam *πᾶσαι* legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim *πᾶσα τιμὴ*, summus, perfectus, plenus honor, veluti *πᾶσα εἰρήνη* in Catapl. cap. 15, & *πᾶσα ἀνάγκη* centies apud Nostrum. Vel idem, quod *πᾶσας δέσεις δέσται μου* ap. Alciphr. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere omnis generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. *πάσαις τε γεραιρὶς εὐφημίαις*. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavis*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali *τιμαὶ* hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Act. Apost. XXVIII, 10, *καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς*. Et Menand. Fragm. XII, 1, *Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχουσιν*. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I. μέλουσιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξένες ὁδοὺς) Sic Latini istud obscenum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρώτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian, de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἡδούντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, *ἡδούντο* alicubi legi, non adscripto libro. An *ἡδούντο* voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim *οὐδ' ἡδούντο*, non *delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD. *ead.* l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἰποις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰποις γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluissimè Gesneri emendationem recipere, nam vulgatum εἰποις intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praeferat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπὺς) Ἡ μισὰ τρυφή — μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπὺς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpretes, recte vertens, *scelera* (sive *impura*) illa *mollities in eum morbum*, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequētibz (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret.* IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπὺς. Ox. Cod. ἀπρεπὺς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. 'Εφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ἐν, quae nimis facili inter distantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τὰττειν τινα ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. SOLAN.

ibid. 'Ημᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦτος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD. *ead.* l. 7. Ἀῆξιν) Mansionem non male reddidit Bened. a λήγω, *quiesco, permaneo.* Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Paſt. p. 71, καὶ τῆς τέρας ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήξω pro λαγχανῶ derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatione disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοιτες) Ox. ἐστί. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διῶκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διῶκειν, pro *ſellari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. ſaltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φανακίζονται) W. recte, in impressis φαίνα- κίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἥδη &c.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορὰ. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτοὺς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοὺς. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσσονται κρίσιν ἔχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχόντων, non ad τραπήσσονται· & ἔχει κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἥδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν· & c. 24, φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad ſequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν ſervandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἰδὲς τις &c.) Hom. Od. Θ, 160. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσοισιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσσοισιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήχω pro λαγγάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξι rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interpret. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ον προῦδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. η'. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτερχιζόμενης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρόην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἦδ' ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὅς ἐφη χαριεστάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proveſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιστον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆναι. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διανεκῆς) Servavi scripturam ed. Salm. ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In Iuni. additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχῆι) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἄπαντα τῷ γῆρα κακά, Ἐτεόκλειες, πρόσσεστιν ἄλλ' ἢ μετρίᾳ Ἐχῆι τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: scris venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθους) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. *σπεφανίσκους ὑακίνθων*. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, *nigrum* colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. *Διατιθεῖσιν* monitu Gesneri edi curavi, etsi *διατεθείς* sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεστί- τιν τράπεζαν παραβέμενοι) Non est credibile, vocabulum *τράπεζα* in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Ms. recte scribitur, καὶ φιλίας μεστίτιν ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἰερά δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἑκάστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regeantur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεστίτιν τραπ.) Plut. 274 f. *φιλιῶν θεῶν βασιλεὺς καὶ ξενίων*. SOLAN. Retineo *τράπεζαν* hic, quae *παρατίθεσθαι* potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro *foculum*, quo *foventur epulae*. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῖας ἔφασκεν ἡδύμου. XP. Ei Θάσιον ἐντέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι) Assentior Vorstio *γυναικεῖαι* legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in *ος* communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, *γυναικεῖα δειλά*. Aliique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

Ο ο

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Wetstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπόρων poneas, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνήρ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrium Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίων) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* καθαρσίον. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρσίον τάχα δέησει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφν) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἐφην M. optime. In impr. ἔφην, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθῶ. L. & *Salp.* Περικλέους δὲ πειθῶ quam sequitur *A.* Ed. *I.* autem & *V.* 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro ἐνὶ τῷ σὺ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem in omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναῖκαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τελέσιλλα) Confule Meursium Gr. fer. in ὕβρι-στικῇ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poëtriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtiarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελίχρον αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιδν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελίχρον αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbus, Sappho. GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελίχρον mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιδν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. Ἀτ μελοποιδν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinere. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸν) Vide Menagium, & Nostrium Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὸν δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν συγκατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλά πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δευθεῖς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάνται ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἰερὸς) Platonem hisce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaeum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ιεροφάντα) Ordo, παράστηθι δ' εὐγνώμων ιεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανούς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. II. Θ. 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος εὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουράς, τῆς ἐμπαλῆς οὐδοῦ εἰργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocāt Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera extitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincitum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθέν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουράς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis extitisse memorat cap. 7. Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναί, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Iridem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δε ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara extitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίνα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίνα) Nemō mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιās. REITZ.

Ραg. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, *debere unumquemque suis rebus contentum esse*. Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor liefnemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παῖδια βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre alens*. Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφθη) Ἐρρίφθη Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus sefellert ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ρίζων) Legitur, σκέπης δευθέντες ἀνδραποί, νάκη, θηρία δειραντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπῆλυγγας ἰρῶν κρύους καταδύσεις ἐπαγνήσαν, ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐτὰ κοιλάματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commodè potest esse olim, ut intellexit interpres, reddens, homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ρίζων posse verti antiquarum radicum; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ρίζων) Recta omnino haec scriptura, quam I. & V. 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ροιζῶν. SOLAN. *Ἡ πάλαι ρίζων) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo seruiat. Non semper iterationem aut reciprocum quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγγίγνεται. Sic Latini contra adhibent ac rursus. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐτίς — ὁ βίος ἐξεῦρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequè Graecum esse atque παλαιὰ, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. A. West. est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιὰ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλάματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asserendas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedictus, *tanquam a parvo occasu*. Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguae nactae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφ᾽ ὧν, & βαθείαν ἐπιστεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est remissionis. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta Ald. 2. quam Gesn. indicat. In Ald. 1. autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in noit. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποιικίλαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exercent. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομιζόμεν) Frater iunior Carolus malit νομίζωμεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἄγαν φιλοτεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ex ignoracione Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φθογγόμενος τοῦτοις, ἂ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχέρει λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἐδρακε, ut subeat dignat poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμενετέον οἷς ἅπαζ προσιδῶται. Aristophanes in Pluto, Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενεσθῆ πρᾶτται. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, θαυμαστὸν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον positum esse pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπερ ἐπεθυμεις, voti compos factus es. Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construui. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἂ τεύξῃ· pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἂ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἂ sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἂ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpr. pro καὶ ἢ φόβου παρείχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχέρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὀκῆσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondidit*, etsi proprie sit *subtrahit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de ijs, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τεύχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obii-
cit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γε-
γυῖας, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrobian. 2,
† extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam
respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσσην ἐστὶαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic lo-
cus, de Vestā in media domus parte culta, his, quae habet
Spanhem. tum in diatr. de Vestā & Pryt. Gr. tum ad Callim.
H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi
Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelletur
Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τῶν μέσων
λαχοῦσα τόπον ἢ γῆ, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλ-
λοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere Penatibus, La-
ribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione
pro pluribus membris unitus domus poni, ut aedes Romanis;
vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera plu-
ribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui
Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, pro-
positam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud pro-
pius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσσην
ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίαν, quod uni-
ce verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων prae-
ferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, me-
dios privatae domus penates incolens. Nempe τὰ ἴδια deinde do-
mum significabunt, vel totum forte praedium, in cuius me-
dia parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio,
ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁ ψὲς μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV,
c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. no-
taverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex
Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. 1 W. quem evolvere
typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex
eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex
hisce verbis fustulimus, in δύν & ἐπαινήσεις, posterius enim
recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἐν, pro-
quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μῶνον ἔην. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεῖσαι νοήσας, ἢ δ' ἐπιμωμητὴ. διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἐχουσιν parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὴδ' ἐν οἷσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούτων. REITZ.

ead. l. 4. Ἴνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴν παρασχέσθαι τὸδε, Ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτῶν· ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βαρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἑκάστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successione? ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὴν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι περ

στεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus*. Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) Ἀπ ἀληθῆς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶν τρυφή, τῆς ἀγαν φιλονεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere, vel tenebra est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτης & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτῆρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elfenor. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad Ξυρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκλιδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀρασθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos*. GESN.

ead. l. 2. Πρωῖα ὥρας — δυσκλιδ.) Ex L. est illud πρωῖας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκλιδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi invenitur, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὕλην) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρων, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθαίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus finis ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? *ἄνθος* enim Graecis non minus, quam Latinis, *stos* audit purpureae, sive purpureae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *stos laetis* vocatur, quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse *vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίζει*. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνωσθαι) Fluctuabam, cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudaee esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud *eis πρόφασιν* obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudaee dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudaee, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudaee sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset *μὴ* in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia *ἐς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ.* non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud *μὴ*, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, *καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν*. L. BOS. Conf. *Ετ. Δ. XII.* Vox *μαζῶν* autem poetica est, ut permul-tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, *μαστῶν* legere iubenti in marginē Iuntinae, ut *infr. Dial. Meretr. XII* ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, *infra l. c.* disquiram, ac de differentia, quam inter *μαζὸς* & *μαστὸς* tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἠρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. *ἡρτημένους*, quod observari utique meretur. SOLAN. *γυναικας* intellige. Guyet. At iam, dicas, cum *ἡρτημένους* habeamus ex duobus Codd, nihil opus erit ad *γυναικας* referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὸ χεῖρην δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πῆραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II, p. 42, πῆραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικείμεαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) *Ὅφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. Καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκῶτας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὄνματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Lucus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκῶτας ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelyptia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκῶτας, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατῆς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γὰρ τινα Ἄγειν ἐορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Etsi Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπείσάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iisdem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Venereros Deos, ἢ 'ς Πανδῆς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conve-
niunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde
in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεᾶς ἐπιτρί-
βουσιν τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo
egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infeli-
ces illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.
In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θε-
τῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectulorum, nescio quorum,
ignorent eiusmodi uxorū viri nomina: quod quidem fieri potest;
sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam
excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κω-
λιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam vete-
rum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt.
Mens igitur Luciani fatis apparet, & Solani correctio iam eo
magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum
respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte u-
trumque servandum, θεατῆς & θεᾶς, cui omittendo θεατῆς
occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότες, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET.
Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum:
at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. Ὡν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeria-
na suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest,
interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεᾶς προσαγορεύον-
σαι ἀπίαισι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat
in vico Ἀναφύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide
& Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri
faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27.
Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, &
verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. In-
terpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit prae-
terea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia,
non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret
alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρό-
κλησις δέδοτο συνοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγο-
νικά, εἰ τύχοι, καὶ ἀγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced.
cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, re-
cte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte reddi-
tur exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δῦσρος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste ver. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano ψευδομ. c. 39. GESN. in Addend.

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphron. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὴς γὰρ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud γὰρ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce laet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

sertim, narrare in conviviiis, quae forte ἐτερόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, ἀπλότητος εὐνήν γέμουσαν; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγῶμαι. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctefne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri molliū plenū?* &c. GESN. Si ex Mf. est διηγώμεθα, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea διηγῶμαι, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. τὸς ἐτερόχρωτας ὕπνους) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Confule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. ἔστι) Ἐχ^{ει} legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχ^{ει} substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεός*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. et si male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thef. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. Εἴτ' οὐ δικαίως) Refertur ex Menandro execratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς Πίτταις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπράς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μισερὸν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῶμαι. καὶ γαμηλὴ
λέγει μοι χῆδος ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γένετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσειεν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δίκαιός προσπεπατταλευμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδέεν
Ἄγαθόν; ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Τυναῖκ' ἐπλασσειεν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιάρων γαμῆτις ἀνθρώπων, γαμῆ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέγει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσον χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

* *Clavibus affixum ad rupes Caucasii?*

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei sacratur? Quod omnes credo Deos odisse,

Mulierem finxit. Proh Di immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum gravissimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite transtulit, scribunt. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδέ ἐν
Ἄγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται re-

pertum est Graecis unquam significat : neque facem reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi Lampadem accipe λαμπάδος ἀγῶνα, Lampadis certamen, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείοις, in Promethei festo, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασσαν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασαν nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασσαν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, ὁ μισεῖν δ' οἶμ' interposuisse δ' ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ πθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχῶς ἐντρυφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακῆαι, καὶ νόσον
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
βίον γυνή. —

Mál' áthlios dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legébatur. Sed veteres edd. habent λάθριος. Unde nos pro καί, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeisum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσον χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, gravissima morborum invidia.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro clavis, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὐ δίκαιος) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γένετ' Legen καὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vert. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν An sic? ὁ μισεῖν δ' οἱμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἔπλασεν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἱμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ' Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασεν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασεν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας καὶ καὶ μοιχὲς ἐντροφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείας) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἰ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διώκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράξας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur *sacra* dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mf. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράξας, & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίστε utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obviatorum ex adverso aspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Ἀντεια legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mff. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Paḡ. 307. l. 1. Κάτω κακυφῶς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videtur dare voluisse *Iunt.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissem syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. *Lystr.* v. 1064. ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τημερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτυνας, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά-

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bôurdelorium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφειστρίδων κατακλίνεις; ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρωδοῦ) γυναικὶς ἐρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones damnosas instituendo, nam φθεῖρασθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro eis vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου; ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφον esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰδ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mf. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίωμα. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciph. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἠσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciph. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδῖους ὕπνους) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορον. Ut poetās omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciph. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανῆς. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμῖαι καὶ πυράι.

Ἰεὺς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-λαύσειεν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγημα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποιῶν) Delphis obsessus Furis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placens vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. *Wess.* REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποιῶν) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέ-ψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέ-ψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, Ὑπὲρ ἡμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significato praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elsner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciph. II, Ep.

4 pr. Ὡς διαπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐδὲ ἀνέγνω. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN. Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap.

1. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Le-xiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὥς ἀκριβῶς Her-mot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior verſus non exſtat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socra-te ἐγκώμιον habuimus etiam ſupra, de Salt. § 25 pr. Habebi-mus rurfus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρᾶσ. c. 15, & quae illic a me annotata ſunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, ſcribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιτωμένη χλαμύ-σκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male poſteriora a Benediſto converſa eſſe, qui ſub una eademque patris chlamyde, quaſi illa chlamys patris neſcio cuius fuerit, cum caſtus ſomnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympoſ. affert, ulterius legenti. Philoſtr. Epiſt. 44. ἢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρην αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adoleſcentia amatus eſt a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Sympoſio. Namque eum in-duxit commemorantem, ſe pernoctaffe cum Socrate, neque aliter ab eo ſurrexiſſe, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis eſt ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος eſt, qui alias Ἐρ-χιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχία dabit Meurfſius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praefertim Xenophori-tis locum reſpexiſſe videtur Callimachus, (inter cuius frag-menta ſedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 ſeq. ubi narratur, quibus quaſi gradibus ab impuro & ſuillo, ut ibi vocatur, Euthydemī amore Cri-tiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρόντε. BOURD.

ead. l. 12. εἶνεκα) Poëticum eſſe aiunt Lexicographi; iſſque certe frequentius, quam profae ſcriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Noſtrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σεμράμιος εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα, pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrium de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακόφωνον enim hic foret propter duo frequentia in v terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκευεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHΣ ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. Ἐνεκα tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζῶ-
λουντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γῆ-
ρας τὸ ἀφάρττον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui
istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis
consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμει-
νον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam
alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne di-
cam, ἀμείνον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare,
quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impres-
sis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον
ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M.
φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὅ, τι φρονοῖν legendum suade-
ret series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid
enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex
pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat?
Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in
φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν
pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam be-
ne sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes,
male recesserunt. GESN. Φρονοῖν) Quod Solan. noster sic mo-
nuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex
Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi
in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένης — Κόδορος) Vide Xenoph. ed. St. pag.
273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes
haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόδορος) Cum edd. κóδορος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Kol. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῶος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόδορρος. Λουκιανὸς ἔρωσιν Ὡς καὶ ἔγωγ' ἀν' εὐχαίμην, εἴ-
περ ἦν ἐν δυνάτῳ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος δὲ Κόδορρος &c.
Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim co-
thurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum
quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm.
10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκατὶον κακόν, optabile malum ho-
minibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis fre-
quentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII,
ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit.
Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & No-
strum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μὲνοῖς φιλοσόφοις) Davif.
(quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc.
Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere
Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympof.
de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταῖς nimis
amicum se praebeat, ut Tertullian. de Anima, eius verba re-
petens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter
philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum,
qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc no-
mine notarunt; vid. ibid. in nota Davissi, ubi tamen addit Au-
gustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr.
Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare
aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀνα-
πιδήσας, προήει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Ms. ἱλαρῶ προσώπῳ
φαιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu,
alacer exiliens incedebat. valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen
interpretes; nec male. BOURD. ἱλαρῶ scribentem Bourdelo-
tium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum cor-
rigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur,
ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquiori-
bus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτίδην) Margitem innuere opinor. Vide ta-
men, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E.
& quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian.
N. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. For-

naefiana legitur Μελιτιάδ. SOLAN. Scholiaftae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτιάδην δὲ τὸν εὐθύον dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiaftes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τοῦ παιδραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδραστοῦ. BOURD.

ead. l. 12. Καίμακα) Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρᾶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἰθαύμασαν, Ἐπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα Ἐπέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρος. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) Eodem redire, legasne εὐθύ, an εὐθύς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Ms. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεμπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὸν κομικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: dum ducto a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percutit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἐκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφον μειραίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχεις μειράλιον. Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habes inter-feminales pulsationes. Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδρασταίς: vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus E-mendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικόν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μετεωρολόχαι) Vid. Pr. l. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς προτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὁρῶν ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler, haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὁρῶν) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexīs ap. Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*, REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδεραστής εἰμι, καὶ σφοδρὸς τὰ ἐρωτικά, MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aecidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονῇ) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, *φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραδέμενοι*. IENS. Μεσίτης Cpd. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Aehillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Aehillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὴς) Vox est Eidylliqrum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 κομαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GERN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ἀναμάσειε, l. ἐνομάσειε.

Pag. 262. l. 6. ἀπαρστές, l. ἐπαρστές.